Numărul 1 în topurile
NEW YORK TIMES şi *PUBLISHERS WEEKLY*

JAMES PATTERSON

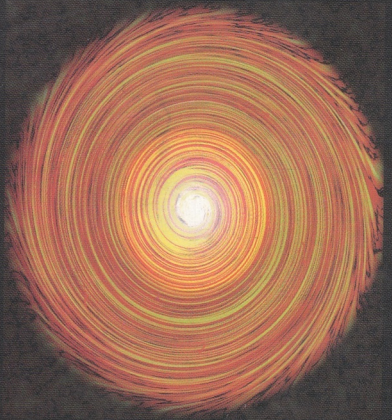

Alertă de gradul zero

James Patterson

ALERTĂ DE GRADUL ZERO

JAMES PATTERSON

ALERTĂ DE GRADUL ZERO

Traducere: ROSANA NEDELCIU

EDITURA LIDER

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
PATTERSON, JAMES
Alertă de gradul zero / James Patterson; trad.: Rosana Nedelciu. - Bucureşti: Lider, 2006
ISBN 973-629-096-4

I. Nedelciu, Rosana (trad.)

821.111(73)-31=135.1

Redactare: **LILIANA SCARLAT**
Corectura: **EMILIA LEANCĂ**
Tehnoredactare: **PUIU ENACHE**

CRADLE AND ALL
Copyright © 2000 James Patterson
Toate drepturile asupra acestei ediţii în limba română aparţin **Editurii LIDER**

B-dul Libertăţii nr. 4, bl. 117, et. 3, ap. 7, sector 4, cod 040128-Bucureşti,
Tel: 317.76.79, 317.76.75, 0744.530.940, 0723.334.291; Fax: 317.76.78,
e-mail: lider@e-xtreme.ro; site: www.trustul-lider.ro

Pentru Charles şi Isabelle Patterson

Mulţumiri speciale lui Maxine Paetro care m-a ajutat să îmbrac într-o nouă formă şi să readuc la viaţă această înfricoşătoare poveste din vremuri de demult.

PROLOG

Clinica Medicală pentru Femei

1

Apusul de soare însîngerase orizontul deasupra acoperişurilor inegale din South Boston. Pe toate acoperişurile se vedeau păsări care parcă o urmăreau pe fata ce mergea încet pe sub ele.

Kathleen Beavier îşi croia drum pe un trotuar în penumbră ce-i era la fel de străin ca suprafaţa îndepărtată a lunii. De fapt, se afla în acest oraş tocmai fiindcă era atît de îngheţat şi de neînsemnat. Purta o jachetă, o fustă lungă cu imprimeuri şi bocanci negri în genul celor purtaţi de trupele de gherilă – îmbrăcăminte tipică modei urbane. Ghetele o rodeau, făcîndu-i bătături circulare pe călcîie, dar ea accepta cu bucurie durerea. O distrăgea de la lucrul inimaginabil pe care ajunsese să-l facă.

E atît de ciudat, atît de ireal, de imposibil, se gîndi ea.

Fata de şaisprezece ani se opri să-şi tragă sufletul la intersecţia rar circulată dintre străzile Dorchester şi Broadway. Se vedea că nu aparţinea acestui loc. Era prea aranjată, poate prea drăguţă. Exact ceea ce urmărea. Nu dăduse niciodată peste vreun cunoscut în South Boston.

Cu mîinile tremurîndu-i tare, îşi împinse înapoi în părul ei blond ochelarii cu rame aurite. Cu puţin timp în urmă îşi

spălase părul cu şampon Aveda şi-l clătise cu balsam. Părea atît de absurd şi ridicol să se îngrijoreze acum în privinţa părului!

Strînse din ochi şi scoase un lung şi disperat oftat de confuzie şi deznădejde.

În cele din urmă, Kathleen se forţă să deschidă ochii. Clipi în lumina usturătoare a razelor apusului şi, pentru a mia oară în ultima jumătate de oră, aruncă o privire la ceasul de mînă Rolex Lady Datejust.

O, Doamne, nu se poate! Era deja trecut de şase. Avea să întîrzie la medic.

Îşi luă inima în dinţi şi merse mai departe printre ruinele oraşului. Clădirea de pompe funebre Ahern se contură ameninţător în raza ei vizuală, apoi se pierdu în zare. Trecu în grabă pe lîngă casa parohială Sf. Augustin, acum distrusă, pe lîngă barurile întunecoase, pe lîngă un vagabond care urina pe un perete acoperit de graffiti. Îi veni în minte „Aqualung", o veche piesă rock cîntată de Jethro Tull.

Grăbi pasul mai departe, aşa cum obişnuia adesea pentru a se proteja de frigul din Noua Anglie. Din ochi îi şiroiau lacrimi, prăvălindu-i-se pe obraji şi bărbie.

Grăbeşte-te, grăbeşte-te! Trebuie să faci lucrul acesta teribil. Nu te poţi opri acum!

Trecuseră deja douăzeci de minute după şase cînd, într-un final, ieşi pe West Broadway. Recunoscu imediat clădirea cenuşie din cărămidă, ţintuită între o spălătorie deschisă non-stop şi o casă de amanet.

Acesta este locul. Această... gură a iadului.

Pereţii erau mînjiţi cu ruj roşu şi graffiti negru: *Avortul înseamnă crimă. Avortul este un păcat de neiertat.* Văzu o uşă de sticlă şi, lîngă ea, o plăcuţă de bronz decolorată de soare care anunţa: *Clinică Medicală pentru Femei.*

O cuprinse tristeţea şi simţi că leşină. Nu voia să facă

aşa ceva. Nu era sigură că putea. Totul era teribil, îngrozitor de nedrept.

Împinse uşa şi aceasta se deschise spre o sală de primire reconfortantă. Scaune de plastic în culori pastelate se aflau de jur împrejurul camerei. Pe pereţi atîrnau postere cu mame zîmbitoare şi copilaşi dolofani. Era bine însă că, la această oră tîrzie, nu se afla nimeni aici.

Luă un formular lăsat pe pupitrul de la recepţie. Găsi instrucţiuni şi-l completă cum se pricepu ea mai bine.

Se aşeză confortabil într-un scaun albastru-deschis şi-şi notă informaţiile medicale cu litere mari. Acum, mîinile îi tremurau şi mai puternic. Piciorul, strîns în gheata soldăţească, lovea cu nervozitate podeaua.

Kathleen căută în memorie ceva, orice, care ar fi dat un sens acestei poveşti.

Nu are nici un sens! Nu mi se poate întîmpla aşa ceva! N-ar trebui să fiu în clinică.

Se giugiulise cu băieţi, dar, fir-ar să fie, ştia foarte bine diferenţa între un sărut şi... sex.

Nu mersese niciodată pînă la capăt cu vreunul dintre ei. Nici măcar nu-şi dorise. Era prea conservatoare cînd venea vorba despre sex – sau poate doar o puritană, sau doar o fată bună –, dar nu făcuse nimic greşit. Nici măcar nu fusese atinsă acolo jos de vreun băiat. N-ar fi ştiut ea dacă s-ar fi întîmplat? Bineînţeles că ar fi ştiut.

Aşadar, cum de era *însărcinată?*

Nu se putea. Fizic nu era posibil. Era un copil bun, cel mai bun. La şcoală era prietena tuturor.

Kathleen Beavier era virgină. Nu avusese niciodată relaţii sexuale.

Dar era însărcinată.

2

Ocuprinse o stare bruscă de ameţeală care aproape că o trînti la podea. Se simţea confuză şi crezu că avea să vomite în sala de aşteptare.

– Revino-ţi, murmură ea. *Nu eşti prima care trece prin aşa ceva şi nu vei fi nici ultima, fetiţo.*

Privi la ceasul aşezat deasupra recepţiei la care nu se afla nimeni. Era aproape şase şi jumătate. Unde era asistenta? Şi, mai ales, unde era medicul?

Un puternic instinct o îndemna să fugă din clinică, dar i se opuse din răsputeri.

Nu mai putea sta aici nici o secundă! Nu mai suporta să aştepte. Unde *era* toată lumea?

– S-o fac, spuse cu dinţii încleştaţi. Acum sau niciodată.

Se ridică şi se îndreptă spre uşa din lemn de pin, aflată chiar în spatele recepţiei. Apăsă mînerul de metal şi uşa se deschise.

Auzi o voce plăcută şi suavă care venea din hol. *Slavă Domnului, pînă la urmă se pare că este cineva aici*, gîndi ea.

Se luă după sunet.

– Bună ziua, strigă ea într-o doară. Bună ziua! Este cineva aici? Sînt o pacientă. Mă numesc Kathleen Beavier. Este cineva?

Uşa aflată în celălalt capăt al holului era parţial deschisă şi Kathleen auzi vocea plăcută venind dintr-acolo. Împinse uşor uşa la perete.

– Bună ziua. Este cineva aici?

Ceva nu era în regulă. Kathleen avu un sentiment ciudat. Simţea că ar fi trebuit să plece, dar îşi aminti de cît curaj avusese nevoie ca să ajungă pînă aici!

Aerul era greu, aproape vîscos. Mirosea a alcool. Dar mai era şi altceva? Kathleen îşi duse mîna la gură.

Îi trebuiră cîteva secunde ca să simtă din plin efectul terifiant a ceea ce văzu.

O femeie tînără cu părul închis la culoare atîrna dintr-un cîrlig fixat undeva în partea de sus a peretelui. Era îmbrăcată într-un halat medical. Pe ecusonul de pe halat scria Doctor Higgins. În jurul gîtului avea, înfăşurat cu cruzime, un cablu, întins încă o dată cît lungimea lui normală.

Faţa şi gîtul congestionate căpătaseră o culoare urîtă, vînătă. Ochii, îngheţaţi de groază, indicau o hemoragie petesială. Părul şaten cădea în cascade pe umerii femeii.

Tremurînd, Kathleen întinse braţul şi-i atinse acesteia mîna. Încă era caldă şi umedă. *Doctor Higgins. Doctorul ei.*

Femeia aceasta tocmai murise!

Panicată, Kathleen îşi retrase brusc mîna. Vru să fugă, dar o forţă cu totul specială o ţinu pe loc. Ceva foarte puternic. Ceva îngrozitor.

Văzu un stetoscop răsucit lîngă un bloc de coli de scris. Pe coala aflată deasupra era scris numele ei.

– Oh, nuuu! ţipă ea. Îşi simţi stomacul zvîcnind, pe măsură ce teama, vina şi ruşinea o năpădeau într-un mod violent, dezgustător.

În acel moment, realiză că nu mai putea suporta să

trăiască în această lume. Gîndul era atît de ciudat, atît de copleşitor, de parcă nu i-ar fi aparţinut.

O trusă de instrumente strălucea lîngă blocul de coli de scris. Kathleen ridică o lamă ascuţită. Era rece ca gheaţa şi ameninţătoare în mîna ei.

Auzi o voce, dar nu era nimeni acolo. Vocea era joasă, dominatoare. *Ştii ce trebuie să faci, Kathleen. Am vorbit despre asta. Haide, fă-o! E ceea ce trebuie să faci.*

Făcu o tăietură în spaţiul dintre manşeta roz a cămăşii ei Ralph Lauren din stofă Oxford şi cuta încheieturii mîinii stîngi. Pielea se despică în două.

Vezi cît de uşor e, Kathleen? Nu e nimic extraordinar. Doar ordinea naturală a lucrurilor.

În secunda următoare sîngele ţîşni şi căzu în picături mari pe podea. Din ochi, fetei îi şiroiau lacrimi, amestecîndu-se cu sîngele.

Încă o tăietură. Ca să fii sigură.

Îi fu mai greu să facă a doua tăietură. Cureaua ceasului îi acoperea cea mai bună porţiune a venei şi mîna stîngă era deja slăbită.

Tăie vena din nou.

Se prăbuşi în genunchi, ca pentru o rugăciune.

Reuşi o a treia tăietură şi apoi se cufundă în întuneric.

Căzu inconştientă sub picioarele femeii care atîrna şi a cărei gură părea acum îngheţată într-un zîmbet atotcunoscător.

CARTEA ÎNTÎI

Anchetatorii

3

Presupun că, dat fiind tot ce s-a întîmplat, nu e necesar un efort prea mare de imaginaţie ca să pot spune că aceasta este una dintre cele mai incredibile istorioare din toate timpurile şi cea mai bizară cu care am avut de-a face vreodată. Însă partea cea mai ciudată este că eu am un rol în ea. Un rol important.

Îmi amintesc cum a început implicarea mea, îmi amintesc fiecare detaliu ca şi cum s-ar fi întîmplat cu doar cîteva clipe în urmă.

Mă aflam în biroul meu mic, condamnat la un permanent talmeş-balmeş, dar confortabil, din zona Golfului din Boston. Priveam în gol în direcţia înaltelor turnuri care includ John Hancock şi clădirile Centrului Prudential.

Cineva deschise uşa, fără să bată măcar, şi am văzut intrînd un bărbat în vîrstă. Purta un impecabil costum gri în dungi, o cămaşă albă şi o cravată de mătase de un albastru-închis. Arăta ca un avocat de succes din Beacon Hill sau ca un om de afaceri.

Ştiam că nu era nici una, nici cealaltă. Era cardinalul John Rooney de la Arhiepiscopia din Boston, unul dintre cei mai importanţi lideri religioşi ai lumii, prieten al meu.

– Bună, Annie, mi se adresă el. Mă bucur să te văd, chiar şi în aceste împrejurări.

– Mă bucur să vă ies în întîmpinare, Eminenţă, am răspuns eu, zîmbindu-i în timp ce mă ridicam de pe scaun. Totuşi, nu era nevoie să vă îmbrăcaţi la patru ace ca să mă vedeţi. *Ce* împrejurări?

– Oh, dar trebuia, spuse Rooney. Vezi tu, călătoresc incognito. Tocmai din cauza *împrejurărilor*.

– Înţeleg. Mişto ţoale. Foarte WASP*, lucru la care aspirăm cu toţii, noi, catolicii. Aveţi grijă, să nu încerce să vă agaţe vreo prostituată. Intraţi. Luaţi loc. E aproape şase. Vă pot oferi ceva de băut, Eminenţă?

– În seara asta mă mulţumesc cu un John, Anne. Scotch, dacă ai. Băutura unui bătrîn pentru un bătrîn. Înaintez în vîrstă cu repeziciune.

I-am turnat cardinalului un scotch şi am scos din minifrigider un Samuel Adams pentru mine.

– Sînt onorată. Cred, am adăugat în timp ce-i ofeream paharul. În cinstea împrejurărilor vizitei dumneavoastră, am spus, ridicînd paharul de bere.

– Un toast perfect, zise Rooney şi sorbi din paharul cu scotch.

Legătura mea cu Arhiepiscopia din Boston este una destul de complicată, dar, în ultima vreme, am lucrat de cîteva ori pentru ei, ca detectiv particular. Un caz a fost legat de o profesoară din Andover. Fusese violată de un preot care preda la acelaşi liceu. Un altul se referea la un adolescent de cincisprezece ani care împuşcase un băiat din aceeaşi parohie.

---

* Abrevierea de la *White Anglo-Saxon Protestant* – Protestant anglo-saxon alb, un american a cărui familie era originară din nordul Europei, prin urmare era considerat ca făcînd parte din cea mai importantă clasă a societăţii (n.tr).

Nici unul dintre cazuri nu a fost o experienţă plăcută, nici pentru mine, nici pentru cardinal.

– Anne, tu crezi în Dumnezeu? întrebă Rooney, lăsîndu-se pe spătarul unuia dintre fotoliile mele confortabile, uşor tocite.

Mi s-a părut o întrebare ciudată, aproape impertinentă.

– Da, cred. În felul meu foarte ieşit din comun.

– Crezi în Dumnezeu Tatăl, în Iisus şi în Maica Binecuvîntată? continuă cardinalul, sporind ciudăţenia acestei întîlniri, oricum neobişnuite.

Am clipit de cîteva ori.

– Da, în felul meu.

Apoi cardinalul Rooney întrebă:

– În calitate de detectiv particular, ai permis de port armă?

Am tras sertarul biroului meu şi i-am arătat unul dintre cele mai bune pistoale Smith & Wesson. N-am considerat că era necesar să-i spun că nu trăsesem niciodată cu el.

– Eşti angajată, spuse el şi dădu pe gît restul băuturii. Poţi pleca la Los Angeles în seara asta? E acolo ceva ce trebuie văzut, Anne.

4

Nu voi uita niciodată oraşul Los Angeles şi ceea ce am găsit acolo, ce am simţit acolo.

Împreună cu milioane de oameni, pentru prima dată văzusem imaginile teribilei boli pe postul CNN, iar apoi pe toate celelalte posturi TV. Am urmărit, îngrozită, cum copiii din Los Angeles veneau în valuri la Centrul Medical Cedars-Sinai, toţi cu dureri la încheieturi şi febră, cu simptome care ar putea omorî un om în cîteva zile.

Cînd am sosit la Cedars, scena era mult mai intensă decît ce văzusem eu la televizor. Era atît de diferit să mă aflu acolo în mijlocul suferinţei şi ororii! Voiam să plec, să nu mai văd nimic şi poate că ar fi trebuit s-o fac. Poate că ar fi trebuit să alerg spre dealurile din Hollywood şi să nu mai ies niciodată de-acolo.

În fabulosul spital, în care domnea acum o învălmăşeală totală, zgomotul fricii şi al haosului depăşea cu mult 100 de decibeli. Strigătele medicilor şi ale asistentelor din camera de urgenţă şi tînguielile micilor pacienţi ricoşau imediat în pereţii bej de ceramică.

Era atît de trist, de ameninţător! Un semn al viitorului?

Un băieţel cu părul cîrlionţat, care avea în jur de patru ani, în pijama galbenă, aştepta să fie intubat. I-am făcut cu

ochiul şi băieţelul a reuşit să îmi facă semn la rîndul lui. Pe o altă masă, o adolescentă era ghemuită în poziţie de fetus în jurul ursuleţului ei cu blăniţă aurie. Plîngea, respirînd cu greutate, în timp ce medicii încercau să-i îndrepte membrele contorsionate. Alţi copii erau grupaţi în funcţie de simptome, ocupînd astfel toată camera.

Poliţiştii, cu transmiţătoarele lor radio care scoteau sunete stridente, făceau scut la intrare cît de bine puteau. Îi ţineau pe părinţii disperaţi departe de copiii lor.

Lungul hol cu linoleum era înţesat dintr-un perete în celălalt de copii febrili, care se răsuceau în toate părţile şi se încovoiau pe păturile aşezate pe podea.

Fiecare cameră aflată de-a lungul coridorului fusese transformată în salon pentru copiii grav suferinzi. Familiile lor păreau dintotdeauna înrudite din cauza halatelor subţiri, albastre, de hîrtie şi a măştilor pe care le purtau. Fiecare nouă imagine se întipărea pentru totdeauna în mintea mea, iar apoi în sufletul meu.

Medicul care mergea lîngă mine se numea Lewis Lavine şi era directorul secţiei de pediatrie a spitalului. Era înalt şi oarecum stîngaci, iar marea şi ciudata lui pălărie neagră Pompadour îl făcea să arate şi mai înalt; dar mi-am dat seama că, în felul său unic, era un erou. Doctorul Lavine avea prezenţa unei stînci aflate într-o mare de haos. Îmi arătă tot spitalul, deşi era clar că nu avea timp de aşa ceva.

Aceeaşi profund misterioasă „boală" tocmai izbucnise în Boston. Înainte să plec la Los Angeles, văzusem dezastrul de la Sf. Ecaterina, un spital foarte mare administrat de Biserică. Arhiepiscopia mă trimisese la Los Angeles cu misiunea de a găsi o explicaţie. Eram anchetatorul lor.

– Ştiţi despre ce este vorba, nu? l-am întrebat pe Lavine în timp ce traversam în grabă holul.

– Da, bineînţeles că da, îmi spuse, dar păru să aibă reţineri în a continua, în a spune ororii pe nume. Apoi îmi

vorbi pe un ton grav. Practic e poliomielită, doar că de data aceasta virusul acţionează mult mai rapid, este aproape letal şi pare să fi apărut din neant.

Am încuviinţat din cap.

– În Boston este la fel. Am vorbit mai bine de o oră cu doctorul Albert Sassoon, de la Sf. Ecaterina. Este un medic excelent, dar este şi el nedumerit. E vorba de poliomielită – a doua izbucnire a groaznicului flagel.

Poliomielita fusese odată boala ucigaşă care făcuse mai mult de 650 000 de victime, dintre care unele erau adulţi, dar majoritatea copii. A ucis în jur de 20% dintre ei, renunţînd la ceilalţi, lăsînd însă în urmă membre deformate şi spinări încovoiate, trupuri care nu aveau să se mai vindece niciodată. Boala fusese eradicată, se spunea că pentru totdeauna, de doctorul Salk şi vaccinurile Sabin. Din 1957, în ţară mai fuseseră foarte puţine cazuri. Această epidemie misterioasă avea însă o rată a mortalităţii mult mai mare decît vechea izbucnire a bolii.

– Toţi aceşti copii erau vaccinaţi? am întrebat eu.

Lavine oftă.

– Majoritatea. Dar nu pare să conteze. Avem de-a face cu Fiul Poliomielitei, spuse el. Vechea ameninţare într-o nouă lovitură, mult mai puternică. A trecut de vechiul vaccin fără ezitare. Unii dintre cei de la Organizaţia Mondială a Sănătăţii sînt de părere că o ţeavă spartă din canalizare a contaminat o sursă de apă şi aşa s-a răspîndit. Dar nu ştim de unde dracu' a apărut în Los Angeles! Aici. Sau în Boston. Sau oriunde va izbucni iarăşi. Şi cu siguranţă nu ştim cum să-i punem capăt.

Amîndoi privirăm în jur la copiii bolnavi – copiii muribunzi. Foarte mulţi dintre ei nu aveau să se întoarcă acasă şi era atît de trist, de neînţeles.

– Nu, doctore, nici medicii din Boston nu ştiu. Nu au nici cea mai mică idee cum de s-a ajuns aici. Dar iată-ne! Ce dracu' se întîmplă?

5

Roma, cu o săptămînă înainte

Părintele Nicholas Rosetti nu fusese în viaţa lui mai concentrat şi, cu toate acestea, atît de lipsit de gînduri luminate şi creatoare. Ştia totul despre „misterele", tragediile din Los Angeles, Boston şi din alte părţi. Ştia mult mai mult, atît de mult, încît îşi simţea capul gata să explodeze. Credea că ştie *de ce* izbucniseră ciuma şi bolile. *Ştia ceva de neconceput.*

Constituţia lui de om muncitor avea în spate ani buni de muncă grea, petrecuţi în ajutorul săracilor. Se îmbrăca simplu, dar cu gust. Zîmbetul lui era dezarmant şi trăda siguranţă de sine, chiar şi atunci cînd se simţea aproape în totalitate panicat. Era de o frumuseţe misterioasă, lucru nepotrivit pentru un preot.

Născut din părinţi simpli şi săraci, Nicholas se dovedise însă foarte deştept şi ambiţios. Înţelegea cît de puternică este Biserica dar, cel mai important, cît de puternică poate deveni. Ştia, pur şi simplu *ştia*, că într-o bună zi va deveni cardinal.

Dar, odată hirotonisit preot, i se întîmplă un lucru neobişnuit şi neaşteptat. Nicholas Rosetti începu să aibă credinţă: primi divinul dar al credinţei. Din acel moment, îi

promise lui Dumnezeu că își va dedica viața de aici, de pe pământ, Bisericii și oamenilor ei. Era aproape prea bun ca să fie adevărat, dar era consecvent. Astfel, în cele din urmă, a ajuns în atenția Sfîntului Scaun și a Papei Pius în persoană. Se știa că părintele Rosetti era la fel de inteligent ca orice preot din Roma, dar el era și loial pe deasupra, un veritabil om bun, care *credea* cu adevărat.

În timp ce se plimba, constată că privea la familiarele domuri aurii care străluceau, la crucile de o tonă și turlele ascuțite ale Bazilicii Sf. Petru. Căuta răspunsuri, dar nu găsea niciunul. Acceleră ritmul, deja rapid.

Cînd dădu de familiara, ticsita Piață Sf. Petru – maiestuoasa piață cu colonade Bernini – încă auzea spusele Sfinției Sale Papa Pius al XIII-lea.

Cuvintele răsunau deasupra zarvei străzilor Romei înțesate de turiști, negustori ambulanți și claxoane de automobile.

– Nicholas, îi spusese Papa Pius, vorbindu-i ca unui adevărat confident, tu ești anchetatorul-șef al miracolelor din toată lumea. Vreau să anchetezi un miracol pentru mine. De fapt, două miracole. Nu trebuie să vorbești cu nimeni despre asta.

Nicholas Rosetti trecu în grabă de cele patru candelabre construite la baza obeliscului egiptean care dominase odată centrul Circului lui Nero. Nu-i puteau ieși din minte cuvintele omului care domina prin autoritate spirituală întreg globul.

– Acum optzeci și unu de ani, la Fatima, în Portugalia, Binecuvîntata Noastră Doamnă a lăsat un mesaj. După cum știi, „secretul" de la Fatima nu a fost niciodată dezvăluit. Împrejurările îmi impun să-ți vorbesc acum despre

extraordinarul mesaj. Trebuie să-ți dezvălui acest secret, dar nu ai voie să-l împărtășești cu nimeni... este de o importanță vitală, Nicholas. Are de-a face cu izbucnirea poliomielitei din America, foametea din Asia și Africa, cu atîtea alte lucruri... totul se leagă. Vei vedea singur foarte curînd.

Rosetti ajunsese deja la Porta Sant'Anna. Mai avea puțin și ieșea din Vatican, statul papal de 44 ha. *Voi ieși și de sub protecția lui?* se întreba Nicholas. *Oare sînt cu adevărat singur acum?*

În timp ce se întoarcea pe vechea, năruita Via di Porta Angelica, preotul fu cuprins de o ciudată senzație de amețeală. Era năucitor, asemenea unei crize de vertij.

Simțea că era... *urmărit cu privirea.*

Durerea îi săgetă inima, de parcă niște cuțite îi străpungeau pieptul lat.

Vederea îi slăbi, micșorîndu-se la o îngustă întrezărire a luminii.

– Oh, Doamne, șopti el. Ce se întîmplă cu mine? Ce se întîmplă?

Deodată, auzi o voce – joasă și puternică. *Nu există nici un Dumnezeu, nătîngule. N-a existat niciodată! Niciodată! Este imposibil ca un om nătîng să-l cunoască vreodată pe Dumnezeu.*

Încercă să se liniștească și se prinse de un stîlp de iluminat, simțind că-l cuprinde un alt val de amețeală. Nu se asemăna însă cu senzația intoxicației alimentare. Era mult mai grav.

– Unui bărbat îi este rău, strigă cineva în italiană. Un bărbat se simte foarte rău!

Nicholas Rosetti gîfîi. Deodată, o durere chinuitoare țîșni

în jos, pe brațul stîng, și-i pătrunse în picior. Prin minte îi trecu un gînd: *Sînt străpuns.*

Auzi din nou Vocea în adîncul minții: *Vei muri și acesta ți-e sfîrșitul. În cîteva secunde, vei înceta să exiști. Viața ta nu a însemnat nimic.*

Era posibil să aibă un atac de cord? Nu, era prea tînăr pentru așa ceva! Avea doar treizeci și șase de ani. Era sănătos ca un cal. Cu cîteva zile în urmă, sănătatea îi era excelentă. Cu cîteva ore chiar! Dimineață, alergase cinci mile de-a lungul Tibrului.

Exercițiile tale fizice sînt o glumă bună! Acum vezi, nu, nătîngule?

Se prăbuși pe caldarîmul rece, de piatră. Cerul părea să-și schimbe nuanța de la o clipă la alta. Culorile îi treceau cu repeziciune prin fața ochilor. Deasupra lui se îngrămădeau chipuri pe care le distingea cu greu. Erau grotești și-și schimbau continuu forma.

Se gîndi la incredibila revelație pe care o avusese, doar cu cîteva clipe în urmă, înăuntrul Palatului Apostolic cu domuri aurite – chiar în apartamentele papale.

– Trebuie să-ți dezvălui un secret, rostise Papa Pius. Nu am de ales. Ascultă-mă! Ascultă-mă cu atenție! Părinte Rosetti, Doamna Noastră, apărută la Fatima, a promis lumii un copil divin. Totul se întîmplă chiar acum. Trebuie să găsești fecioara care va fi mamă, Nicholas. Doar ea poate opri bolile, flagelurile din lume. Trebuie să o găsești!

– Vă rog, ajutați-mă, spuse Nicholas cu răsuflarea întretăiată, întins pe spate în mijlocul străzii. Nu pot să mor acum. Știu secretul.

– Cu toții îl știm, șopti cineva din mulțimea adunată deasupra lui.

– Cu toţii ştim secretul, spuseră ei în cor. Zîmbiră. *Ştim cu toţii!*

Văzu acum că erau demoni – fiecare dintre ei. Străzile erau pline cu demoni groteşti, ce-şi arătau colţii. Păreau nişte vîrcolaci, nişte bestii pline de ură, vicioase, care se sprijineau pe labele posterioare.

Auzi din nou Vocea joasă.

Vei merge de timpuriu în mormînt, ducînd cu tine secretul tău preţios, Nicholas. Te duci direct în Împărăţia Iadului!

6

Newport, Rhode Island

Kathleen Beavier scărpină cu nervozitate cicatricea purpurie şi aspră de la încheietura mîinii. Fata de şaisprezece ani îşi aminti de clipa cînd se tăiase în Boston, dar acum nu se mai gîndea la asta. Cel puţin, încerca. Trecuseră luni de zile, dar bineînţeles că nu putea uita.

Aruncă o privire la ziarul *Boston Globe* care era pe măsuţa pentru servit micul dejun, aflată lîngă ea.

Titlul principal al ediţiei se referea la o izbucnire misterioasă de poliomielită în Boston. În ultima vreme, întreaga lume părea s-o fi luat razna. Sau poate că nu făcea decît să-şi proiecteze propriile temeri şi sentimente asupra lumii.

Brusc, avu senzaţia că e ceva în neregulă cu atmosfera din casă. Era apăsătoare şi neplăcută. Fetei i se păru aproape *demonică*.

Încetează. Încetează odată, îşi impuse ea.

Acum, tot timpul avea asemenea gînduri. Auzea voci. Avea idei nebuneşti. Dar, cel puţin, Kathleen ştia că erau nebuneşti. De cînd cu întîmplarea din South Boston, ştia că putea să fie nebună. Dar cine n-ar lua-o puţin razna în asemenea împrejurări? Întoarse ziarul pe partea cealaltă. Nu avea nevoie acum de ştiri proaste.

O siluetă îi trecu prin fața ochilor.

– Nu vreau nici un mic dejun, îi spuse ea menajerei, doamna Walsh.

– Nu-mi vorbi pe tonul ăsta, Kathy, o dojeni cu blîndețe doamna Walsh. Așează pe masă un mic platou plin cu bunătăți, foarte tentante: fructe proaspete, cereale, felii de pîine prăjită.

Masa pentru micul dejun aflată pe verandă era așezată în direcția liniei malului stîncos din spatele casei Beavier din orașul Newport, Rhode Island. În cele din urmă, Kathleen zîmbi. Și în ciuda dorinței ei de a fi încăpățînată, de a se înfometa, de a spune pur și simplu nu, introduse lingura în cerealele musli.

– Îh, spuse ea.

– Cu multă plăcere, zise doamna Walsh, menajera familiei Beavier de pe vremea cînd Kathleen nu se născuse încă.

Fata începu să se joace cu porția de cereale, mandarine și pîine prăjită de pe farfurie. Bău din ceaiul de mușețel și i se păru nici mai mult nici mai puțin decît perfect, exact așa cum îi plăcea. Apoi dădu la o parte șervețelul, se ridică de pe scaun și se îndepărtă ușor de masă.

– Ai grijă, Kathleen, strigă doamna Walsh după ea.

O făcu pe fată să zîmbească. Să aibă grijă? Nu era un pic cam tîrziu pentru așa ceva?

7

Susţinîndu-şi abdomenul proeminent cu mîna stîngă, Kathleen reuşi un salt iute peste treptele decolorate de lemn, din afara casei. În ultima vreme, singura ei plăcere nevinovată era plaja care se întindea înaintea ochilor ei.

Pe plajă putea plînge. Putea ţipa oricît dorea, vocea fiindu-i acoperită de valurile care se spărgeau de ţărm. Dacă dorea, putea să se poarte nebuneşte. Şi-şi dorea acest lucru foarte mult. Era însărcinată în opt luni şi acesta era doar unul dintre multele lucruri al căror sens nu-l găsea. Medicul care trebuia să-i facă întreruperea de sarcină ori se sinucisese, ori fusese omorît – poliţia nu ştia încă. Dacă un alt pacient n-ar fi sosit mai tîrziu, găsind-o sîngerînd pe podea, ar fi murit în acea seară în South Boston.

Ajunse pe plajă şi oftă adînc. Simţea că picioarele umflate îi explodau în bascheţii Nike. Şi-ar fi desfăcut şireturile, dar nu-şi putea *vedea* picioarele, cu atît mai puţin ar fi putut să ajungă la ele.

Cum de i s-a întîmplat asta ei? *Cum? De ce?*

Făcîndu-şi cu greu drum prin valurile sparte ale oceanului, îşi aşeză mîna pe burta imensă şi făcu acelaşi gest

ca toate femeile însărcinate de pretutindeni. Mîngîie uşor, în sens circular, sfera umflată.

Voia să-l urască, dar, oricît de furioasă era pe ea însăşi şi pe ce i se întîmpla, copilul era al ei. Şi nu putea fi furioasă pe copil. Copilul ei nu făcuse nimic rău.

Se aşează cu faţa în direcţia din care bătea vîntul de dimineaţă şi urmări cu privirea un stol de fluierari care, pe picioruşele lor mici ca nişte beţe de chibrit, se luptau cu valurile înspumate.

Păsările colorate în alb şi cenuşiu o urmăreau la rîndul lor.

Era imaginaţia ei prea bogată? Sau doar un altul dintre ciudatele lucruri care i se întîmplau de cînd vechea ei viaţă îi fusese acaparată cu totul de aceasta nouă?

Suspină. Îşi atinse din nou abdomenul cu blîndeţe. Prin minte îi trecu un gînd despre epidemia de poliomielită. Se strădui să-l alunge.

Renunţă, se gîndi ea. Bucură-te de dimineaţă înainte să se trezească părinţii. Privirile jenate, agitate pe care acum toată lumea i le arunca, îi făceau rău.

Kathleen se îndepărtă de apă şi o luă în sus spre dune. În timp ce îşi croia drum printre buruienile înalte, ceva ţîşni şi se aşeză exact în calea ei.

O veveriţă roşcată.

O privea fix cu ochi strălucitori, îngheţaţi. Era sigură că veveriţa o ţintuia cu privirea.

– Ce-i cu tine? o întrebă ea.

Privind înapoi spre eleganta ei casă în stil victorian, cu tocuri albe la uşi şi ferestre, observă o a doua veveriţă roşcată. O fixa de pe ramura unui copac.

O alta, mare şi cenuşie, stătea dreaptă ca un mic urs chiar lîngă trepte. *O urmărea cu privirea?*

Apoi Kathleen auzi o voce stridentă deasupra capului. Privind în sus, văzu nişte aripi albe fluturînd. Şase sau şapte pescăruşi în cerc. Coborînd în picaj. Adunîndu-se. Plutind deasupra plajei albe asemenea unor vapoare în derivă.

Şi păsările acestea aveau un ochi ţintit asupra ei?

O urmăreau cu privirea?

Kathleen auzi un zumzet, bîzîitul insectelor în iarba unduioasă a dunelor.

Exact deasupra ierbii apăru un nor de muşte negre.

O urmăreau cu privirea?

Începu să tuşească ducîndu-şi ambele mîini la gură.

Jos pe plajă, doi cîini golden retriever, de obicei prietenoşi, începură să latre.

Alţi cîini din vecinătate începură şi ei să urle, să schelălăie, să scheaune, să mîrîie.

Inima începu să-i bată cu putere.

Veveriţele.

Pescăruşii cu glasul strident.

Insectele bîzîitoare.

Norul gros de muşte negre.

Cîinii urlînd.

Cu toţii păreau să se adune într-un cerc din ce în ce mai strîns în jurul ei. O urau, nu-i aşa? *Înnebunesc?*

– Încetaţi, încetaţi! strigă ea într-un final. Fir-ar să fie, *încetaţi!*

Protejîndu-şi abdomenul umflat cu ambele mîini, Kathleen se grăbi înapoi spre casă. Din piept îi ieşeau suspine înăbuşite.

Trînti uşa în spatele ei şi alergă în cameră. Încă respira greu cînd se aşeză lîngă fereastra imensă, urmărind soarele dimineţii, care îşi continua urcuşul deasupra oceanului. Nu-şi imaginase nimic. Ştia că nu-şi imaginase.

O *urmăreau* cu toţii.

8

Panoul autostrăzii din față anunța *Newport, R.I., 30 de mile.* Călătorisem la Los Angeles, apoi la Boston, iar acum mă îndreptam spre a treia destinație, în decurs de două zile.

Ștergătoarele de parbriz lăsau să se vadă un tunel în formă de semilună, pe dreapta, și întunecata autostradă interstatală. Mă simțeam pierdută, puțin confuză și foarte obosită. Îmi venea permanent în minte imaginea acelor bieți copii de la Centrul Medical Cedars-Sinai.

Furtuna cu ploaie din această după-amiază târzie bătuse amenințător în capota robustului meu BMW, vechi de nouă ani, dar am ignorat avertismentul. Am izbit cu pumnul în aparatul de dejivrare a parbrizului, apoi m-am concentrat asupra liniilor albe ce se zăreau în ceață și care tăiau autostrada în părți egale, alunecoase, curbate.

Mergeam cu mai mult de 110 km/oră, încercînd să mă distanțez de mulțimea de tineri muribunzi din Los Angeles – chiar și în timp ce mă îndreptam cu viteză spre Newport, în extrem de ciudata misiune pe care o acceptasem recent din partea Arhiepiscopiei din Boston.

Ce legătură ar putea să fie între epidemia de poliomielită

din L.A. şi Boston şi o fată din Newport? Şi de ce mă angajase pe mine Biserica pentru anchetarea cazului? De ce au fost de acord cu onorariul meu de 300 de dolari pe zi, fără măcar să încerce să negocieze?

Nu înţelegeam nimic şi acest lucru mă enerva la culme. Mi-am amintit de o conversaţie purtată de dimineaţă cu cardinalul Rooney. La telefon, vocea lui fusese la fel de convingătoare ca întotdeauna.

„Cazul este investigat şi de Vatican, îmi spusese el. Îşi trimit anchetatorul lor. Nu-mi pasă, Anne! Vreau să te duci la Newport."

Îmi plăcea cardinalul. Cu şapte ani în urmă, cînd i-am spus motivele pentru care părăseam ordinul şi nu mai puteam fi călugăriţă, a fost înţelegător. Nu am uitat niciodată asta. Mă simţeam datoare.

Am plecat la Harvard şi, nu după multă vreme, mi-am luat diploma de master în psihologie. Teza lucrării mele, *Botezul focului: Călătoria între vîrsta de doisprezece ani şi cea de douăzeci* a devenit o carte creditată cu un impact real asupra practicilor psihoterapiei adolescenţilor. În poliţie am intrat ca să mă pot întreţine în timpul studiilor şi mi-a plăcut mai mult decît mi-aş fi putut imagina vreodată. Am petrecut trei ani şi jumătate la Departamentul Forţelor de Poliţie din Boston şi mi-a plăcut totul, în afară de mecanismele ierarhice. Aşa că am plecat şi am obţinut permis de detectiv particular. Făcusem bine să părăsesc Ordinul Dominican. Eram însă sigură că, odată ce mi-am pus haina călugărească la naftalină, voi vedea pentru ultima oară Arhiepiscopia din Boston.

M-am înşelat.

Cardinalul m-a păstrat pe lista lui de persoane active. Foarte active. Îmi trimitea un semn de fiecare dată cînd eram menţionată în vreun articol de ziar. M-a angajat să lucrez la

cîteva cazuri delicate. Cardinalul Rooney nu era doar inteligent, era foarte inteligent. Ar fi trebuit să ştiu că păstrase legătura cu mine dintr-un motiv anume. Şi, după cît se pare, motivul apăruse.

Drumul din Boston la Newport îmi luase deja două ore, timp în care am rememorat tot ce îmi spusese Rooney.

– În Newport, se află o fată de şaisprezece ani, mi se confesase el. E virgină, Anne. Şi este însărcinată. Vreau să te duci să vezi despre ce-i vorba.

Îl respectam pe cardinal, dar nu mă putusem abţine.

– Trebuie să fie o înşelătorie, replicasem eu repede. Sîntem în secolul XX. Sîntem în America! Mă îndoiesc că fetele *mai sînt* virgine la şaisprezece ani!

El rîsese şi recunoscuse că aceasta fusese şi reacţia lui iniţială.

– Deci? Ce se va întîmpla?

– Anne, spusese cardinalul, fă-mi pe plac de data asta. Tu cunoşti generaţia tînără mai bine ca mine. Dacă ce se spune despre fata aceasta, Kathleen Beavier, este adevărat, vei ştii. Dacă nu sînt decît vorbe goale, vei ştii iarăşi. Fă ce faci tu – *cercetează*.

– Indiferent de ceea ce voi descoperi? Şi orice s-ar întîmpla ulterior? Nu aveţi nimic de obiectat în această privinţă, Eminenţă?

– Absolut nimic. Ai mînă liberă. Doar asigură-te să nu ţi se întîmple ţie ceva.

Era a doua oară cînd Rooney făcea aluzie la pericol, dar mă cuprinse un fior de emoţie. Am ieşit de pe autostradă şi am intrat în viteză în oraşul Newport. Eram nerăbdătoare să o întîlnesc pe Kathleen Beavier. Încercam din greu să nu am prejudecăţi în ceea ce-o privea, dar nu mă puteam stăpîni.

Adevărul era că, pur şi simplu, nu mai credeam în poveşti cu fecioare însărcinate.

9

Am fost întîmpinată la uşa principală de menajera casei Beavier, care m-a prezentat în cîteva cuvinte doamnei Beavier şi apoi m-a condus în „camera mea din colibă". Se părea că aveam să stau acolo peste noapte.

În cameră erau numai 22 de grade, dar eu reuşisem să transpir puţin gîndindu-mă la Kathleen Beavier. Ajunsesem la impozantul conac numit Coliba Soarelui la patru şi jumătate. Acum, stăteam în faţa unei ferestre mari din dormitorul micului meu apartament, care dădea spre golf. Mă pierdusem în priveliştea oceanului de neînvins. Meditam, una dintre modalităţile mele preferate de relaxare, cînd am auzit o bătaie în uşă.

– Da, cine este, vă rog?

Din hol răzbătu o voce blîndă.

– Sînt doamna Walsh. Am venit să vă pregătesc baia, domnişoară Fitzgerald. Se poate?

– Oh, ar fi... minunat, i-am spus eu, încercînd să-mi ascund surprinderea. Vă rog, intraţi!

Doamna Walsh, o femeie subţire şi micuţă cu chipul încadrat de un păr alb ca zăpada, se opri în uşă. Încuviinţă din cap, apoi se îndreptă cu paşi grăbiţi spre baia de alături.

Am urmărit-o uşor uluită, prin uşa întredeschisă, în timp ce turna uleiul de baie sub şuvoiul care curgea din robinetul strălucitor de alamă.

– Baia dumneavoastră este aproape gata, spuse menajera, ferindu-şi capul, şi apoi trecu în grabă pe lîngă mine.

Baia mea e aproape gata. Nu pot să cred! Bine, pot să fac faţă. Cred.

I-am mulţumit şi am intrat în baia cu un aspect deosebit de plăcut. Doamna Walsh mi se părea puţin ciudată, un pic încordată, dar nu era nimic rău în asta.

M-am delectat pur şi simplu cu uluitoarele detalii ale încăperii: suporturile de prosop victoriene, dulăpioarele de sticlă încadrate în lemn care erau înţesate de halate de baie; cada veche cu picioare şi o splendidă oglindă de perete.

Mi-am azvîrlit bluza şi pantalonii kaki pe podea şi m-am privit în oglindă.

Începusem noviciatul la paisprezece ani, înainte ca trupul meu să se maturizeze. Eram novice în mănăstirea dominicană din Boston. Oglinzile incrustate în pereţii aşezămîntului Sf. Maria erau acoperite cu vopsea. Singura mea oglindă în care mă puteam privi avea cam 10 cm. Timp de doi ani, am purtat o robă călugărească lungă, o broboadă pe cap şi încălţări cu şireturi din piele, cusute manual. Chiar şi cînd eram singură, îmi scoteam sau îmi puneam lenjeria din bumbac pe sub voluminoasa mea cămaşă de noapte. Părul îmi era acoperit zi şi noapte. Această metodă se numea mortificarea simţurilor.

Înţelegeam acum că intrasem la mănăstirea Sf. Maria ca alternativă la casa noastră din Dorchester. Eram, ca vîrstă, penultimul copil din cei unsprezece ai familiei Fitzgerald.

Mama mea era femeie de serviciu, oficial alcoolică. Tatăl meu era agent de asigurări şi, la fel, oficial alcoolic.

Am aflat despre Sf. Maria de la o soră din gimnaziu, care-mi înţelesese situaţia, şi apoi am fugit la mănăstire. La Sf. Maria eram numită „cea rezistentă din Dorchester", lucru care mi-a fost de folos. Surorile erau bune cu mine, de fapt, m-au iubit mai mult decît propriii mei părinţi şi au încercat să mă salveze. Cine ştie, poate chiar au reuşit!

Pe atunci, aş fi fost şocată dacă aş fi putut să-mi întrezăresc viitorul. Să-mi văd trupul de femeie matură. Mă holbam la oglinda de perete aburită, încă uluită, copleşită şi distrată că trecusem de la penajul meu de rătuşcă de pe vremea monahismului la ceea ce putea fi considerat acum drept trupul unui model. Mă rog, aproape. Ei bine, în visele mele.

Mi-am prins cu o mînă părul de pe ceafă şi apoi am dat încet drumul mănunchiului strălucitor şi gros, privindu-l cum se leagănă graţios în jurul umerilor. Odată satisfăcut narcisismul meu post-adolescentin, mi-am zîmbit şi am intrat în cada cu apă parfumată şi fierbinte.

M-aş putea obişnui cu aşa ceva, am murmurat.

Am trăit o clipă de adevărată plăcere hedonistă, dar mă străbătu un fior rece şi mi-am adus aminte cu exactitate unde eram. Nu eram o răsfăţată din înalta societate care se relaxa dintr-un salon de frumuseţe într-un centru de relaxare ca Two Bunch Palms sau Canyon Ranch. Mă aflam în casa Beavier din Newport, Rhode Island.

Mă aflam aici ca să cercetez cazul unei fecioare însărcinate, lucru care mi se părea, în cel mai bun caz, o imposibilitate fizică.

10

În jurul orei cinci, am aruncat o privire în biblioteca extrem de spațioasă și puternic luminată, simțindu-mă ca un intrus în visul cuiva. Înainte să zăresc pe cineva, am auzit vocea unei femei.

– Bună seara, domnișoară Fitzgerald.

Carolyn Beavier stătea în fața unui perete cu ferestre plumbuite, înalte pînă în tavan, care dădeau spre o pajiște ce se întindea pînă jos, la ocean. Făcusem cunoștință cu ea din cîteva vorbe, cînd ajunsesem aici. Fusese amabilă, dar formală și reținută. Se apropia de cincizeci de ani, avea un chip oval, distins, pometi proeminenți. Părul ei drept, blond, era strîns la spate cu o panglică simplă de catifea. Se potrivea de minune cu imaginea societății din Newport, Greenwich și Palm Beach.

Mă prezentă soțului ei, Charles, un bărbat cu părul argintiu, cu acea privire piezișă, tăioasă a războinicului, pretutindeni întîlnit. Purta un costum de om de afaceri, cenușiu, o cămașă albă, apretată, cu manșete franțuzești, butoni aurii și o cravată de mătase în dungi.

Mi-a răspuns politicos la salut, apoi s-a aplecat peste un birou de scris foarte elegant și a tras clapeta unei serviete

negre, închizînd-o. Carolyn s-a aşezat pe o canapea acoperită cu o pînză de bumbac înflorată, în nuanţe pale, şi m-a invitat să mă aşez pe un scaun cu dungi în stilul Regence.

Charles Beavier spuse:

– Aveţi recomandări impresionante, domnişoară Fitzgerald. Văd că aveţi licenţa în psihologia adolescenţilor. Aţi acumulat experienţă la spitalul McLean din Belmont în ceea ce-i priveşte pe copiii cu tulburări de comportament. Şi, bineînţeles, *Tot ce v-aţi dorit vreodată să ştiţi despre adolescente, dar v-a fost teamă să întrebaţi.*

Nu aflase prea multe, dar nu am spus nimic, doar i-am aruncat o privire cordială, susţinută. Din moment ce cardinalul Rooney nu menţionase şi perioada petrecută ca detectiv în poliţie, m-am decis că nu era momentul să adaug acest detaliu în CV-ul meu.

– Îmi cer scuze, spuse apoi Charles Beavier. A fost nepoliticos din partea mea. Sînt sigur că *Botezul focului* este o carte valoroasă.

– Sîntem foarte stresaţi, interveni Carolyn.

– Înţeleg, am spus eu.

– Fără supărare, dar chiar nu aveţi cum să înţelegeţi cît de tensionaţi sîntem, spuse pe un ton dur Charles Beavier. Cînd am aflat că Kathy este însărcinată, am vrut să o sugrum. Glasul i se opri în gîtlej. Carolyn termină fraza în locul lui.

– Nu a fost vorba doar de sarcină, ci mai ales de faptul că nu ea ne-a spus. Apoi, după cum ştiţi, a încercat să se sinucidă. Aş fi preferat să încerce să mă omoare pe mine...

– Încetează, zise Charles Beavier. Nu este vina ta, Cee!

Dar soţia lui continuă:

– Îmi doresc să fi fost mai apropiate. Îmi doresc să-mi fi rezervat mai mult timp pentru ea. Îmi doresc, îmi doresc!

Îşi mută privirea într-o parte. Am simţit că doamna

Carolyn Beavier nu era genul de mamă obişnuită şi puternică. Îmi imaginam vîltoarea socială Newport-Boston-New York în care trăia; viaţa unei femei de societate căsătorită cu un şef corporatist.

– Kathleen şi cu mine ne iubim cu adevărat, adăugă ea încet, dar nu sîntem îndeajuns de apropiate. Mai ales acum. N-am fost niciodată prietene cu adevărat.

– Nu-mi place cînd vorbeşti aşa, o întrerupse iar Charles Beavier. Nu tu ai lăsat-o însărcinată, Cee. Nu tu i-ai tăiat venele într-o clinică de avorturi din South Boston.

Tonul lui era foarte dur şi la fel de neplăcut. Apoi, surprinzător, îl podidi plînsul şi lacrimile începură să i se rostogolească pe faţă.

Ce mai scenă! În mod impulsiv, am întins o mînă... şi, tot impulsiv, el a strîns-o. Apoi îşi retrase mîna dintr-a mea şi-şi şterse ochii cu o batistă albă împăturită.

– Ne cerem scuze, spuse ea. *Chiar* sîntem foarte stresaţi.

– Luaţi-o mai uşor, le-am sugerat eu. Vă rog! Nu sînt aici ca să vă judec. Nu-mi stă în fire să acuz. Sînt aici să o ajut pe Kathleen, dacă pot. Şi totodată, în calitate de reprezentant al Arhiepiscopiei.

Am ridicat în mîini cea mai drăguţă ceaşcă de ceai pe care o atinsesem vreodată. Pe porţelanul alb cu margine aurie dansau nişte toporaşi foarte simpatici.

Carolyn Beavier zîmbi şovăitor.

– Sînt sigură că te vei înţelege cu ea. Este sensibilă şi iubitoare. Este o tînără foarte plăcută.

Am încuviinţat din cap.

– Sînt sigură de asta.

Charles se aşează pe canapea lîngă soţia lui şi-i luă mîna.

– Voi începe cu începutul. Atît cît ştim noi despre cum au început toate, spuse el pe un ton grav.

Făcînd pauze în timp ce ordona amănuntele, Charles Beavier încercă să explice. Primele zile fuseseră incredibil de dificile pentru întreaga familie. Perioada aceea fusese cea mai grea. Întotdeauna avuseseră încredere în Kathleen. Sarcina venise ca o surpriză şocantă. Urmă dramatica, aproape tragica lovitură a tentativei de sinucidere a fetei. Şi numai cînd se îngrijeau de sănătatea ei, le dezvăluise Kathleen că era încă virgină.

– O virgină să nască? Hai să fim serioşi! Cum să credem aşa ceva? se întreba Charles Beavier. Dacă minte, generează un scandal care îi va păta reputaţia pe viaţă. Dacă spune adevărul, atunci este o anomalie medicală...

– ... sau mama Mîntuitorului nostru, spuse încet Carolyn.

Cuvintele-i rămaseră suspendate în aer, pe măsură ce eu mă luptam cu acest concept.

Tăcerea fu întreruptă de o altă voce care venea din spatele nostru, dinspre intrarea în bibliotecă.

– Aş vrea să încerc să răspund întrebărilor domnişoarei Fitzgerald.

11

O adolescentă stătea lîngă imensa bibliotecă cu uşile din sticlă, supraîncărcată cu volume de poveşti şi romane necartonate, fără supracoperţi, dintr-o altă epocă.

Era blondă şi neobişnuit de drăguţă, cu părul lung strîns într-o coadă groasă care-i cădea pe mijlocul spatelui. Purta o rochie lungă de stofă ecosez, care îmi amintea de cîntăreaţa Sarah McLachlan, şi bascheţi. Pe un braţ îşi făcuse un tatuaj cu henna. Avea o siluetă subţire, exceptînd şocanta burtică umflată a unei femei însărcinate în luna a opta.

Ştiam, bineînţeles, că aceasta trebuia să fie Kathleen.

I-am studiat faţa căutînd vreun semn de depresie, de îngrijorare, de teamă, dar nu am găsit nimic de acest gen. Cel puţin, nu la prima privire. Era nemaipomenit de curată, hainele fiindu-i alese nu doar ca să o încapă, ci şi fiindcă arătau bine. În nici un caz n-ai fi zis că e un copil cu probleme care încercase să se sinucidă cu cîteva luni în urmă.

– Mi s-a spus că veţi veni.

Ce zîmbet frumos şi curajos! nu m-am putut abţine să nu gîndesc.

– Eu sînt Kathleen, aşa cum probabil vă puteţi da seama după asta. Îşi mîngîie abdomenul imens.

– Bună, Kathleen, am spus eu.

Strîngeam atît de tare brațele fotoliului, încît eram sigură că am lăsat urme de unghii. Nu-mi puteam lua privirea de pe chipul tinerei fete.

Chipul minunat al fetei îmi amintea de Binecuvîntata Fecioară Maria. Nu era nici o îndoială.

12

Maam Cross, Irlanda

Trecuse o săptămînă de la misteriosul şi brutalul atac asupra lui Nicholas Rosetti din Roma, chiar lîngă porţile Vaticanului. Arăta mult mai bătrîn acum; se simţea mult mai bătrîn.

Simţea... că cineva îl urmărea cu privirea şi credea că ştie cine este şi ce vrea. Singurul lui scut de apărare era hotărîrea de fier de a servi, cu orice preţ, Biserica.

Recenta lui suferinţă îl înspăimîntase şi îl frustrase, iar doctorii care îi trataseră misterioasa boală nu aveau nici o explicaţie. Testele nu dezvăluiseră nimic. *Nimic!* Însemnînd ce? Că atacul fusese doar în mintea lui? Timp de cinci zile, fusese la un pas de moarte. Apoi, durerile acute şi febra, stările de inconştienţă l-au părăsit toate la fel de repede cum apăruseră.

Deci acum sînt bine?

Sînt vindecat?

Sînt sănătos?

Părintele conducea micul automobil închiriat peste dealurile Irlandei, pe bruştele răsuciri ale drumului, cu o determinare solemnă. De-abia remarca frumuseţea cîmpurilor arate şi a pajiştilor care încadrau drumurile de ţară. Şi nu

vedea nici pustietatea lor bizară, acum, că mieii fuseseră deja tăiaţi.

Itinerarul său de 225 de kilometri de pe strada O'Connell din Dublin la Maam Cross din Galway se apropia de sfîrşit. Însă ştia că adevărata sa călătorie de-abia începuse.

Pe măsură ce se apropia de Maam Cross, anxietatea în faţa unui alt atac fizic creştea. Dorea cu disperare să-şi controleze teama, dar îşi dădea seama că îi era imposibil.

De ce simţea că era urmărit? Nu se vedea nimeni pe drum.

Şi, de cîteva zile, nici nu mai auzise adînca şi terifianta *Voce*.

Ceru informaţii despre drum la benzinăria aflată chiar la intrarea în Maam Cross, tîrgul cu o înfăţişare aproape medievală. Un mecanic ştirb, cu o cască unsuroasă şi o salopetă înnegrită, îl direcţionă mai departe spre vest. O luă într-acolo.

Stîlpi de piatră marcau începutul unui drum lung şi curbat. Ramuri de ulm se mişcau în înaltul cerului, aruncînd umbre schimbătoare pe parbrizul maşinii. Cîmpul cu iarbă şi pomi de pe ambele laturi ale drumului părea însingurat, atît de nefiresc!

Scoase un oftat de uşurare cînd văzu drumul şerpuind spre un popas aflat în curtea unei frumoase case parohiale care părea bine securizată.

Şcoala de Fete Sfînta Treime.

Da, acesta era locul.

Fata era aici. Fecioara Colleen.

Dacă putea crede acest lucru.

Parcă Fordul englezesc la intrare şi urcă treptele late de piatră. Printr-o fereastră deschisă, cu grilaj, se auzeau vocile

fetelor care erau la ora de curs, dulcea psalmodiere repetată a declinării latineşti. *Amo, amas, amat...*

Îşi dădu seama că repeta în minte faptele cunoscute ale anchetei sale. O litanie de idei imposibile, legate de o profeţie cumplită făcută cu decenii în urmă la Fatima, în Portugalia.

O fecioară, aici în Republica Irlanda, locul misterioasei vizite din 1979 a Papei Leo al XIV-lea.

O fecioară însărcinată în luna a opta.

O şcolăriţă de paisprezece ani care se numea Colleen Deirdre Galaher.

Un secret pe care Roma şi Biserica Irlandeză se luptau din greu să-l ţină ascuns.

Şi *acesta* era doar începutul...

Părintele Rosetti ridică absent cercul greu de metal şi bătu la uşa principală a şcolii. Inima îi sălta în piept şi simţi o mare greutate apăsîndu-l. Era observat? Urmărit? Şi dacă da, atunci de către cine?

Cel puţin Vocea îl lăsase în pace.

Curînd, la intrare, apăru o fată înaltă, cu pieptul plat. Eleva Sfintei Trinităţi purta o bluză albă largă, o fustă gri încreţită şi nişte pantofi negri conservatori. Părea să-l fi aşteptat. Făcu o reverenţă şi apoi îl conduse în tăcere pe scări, în biroul Maicii Stareţe.

Directoarea şcolii îl aştepta în biroul ei mic şi întunecos.

– Nu avem oaspeţi prea des... cu atît mai puţin de la Roma, spuse sora Katherine Dominica cu un zîmbet milos, care îl făcu pe Rosetti suspicios. Cu siguranţă că avea îndoieli în privinţa elevei ei, Colleen Galaher, şi era îngrijorată de scopul vizitei musafirului de la Roma, tocmai la şcoala ei. Însă sora Katherine nu avea să pună întrebări iscoditoare. În calitate de stareţă într-o provincie irlandeză, îşi cunoştea bine locul.

– Semestrul acesta, Colleen urmează cursurile acasă, îi comunică ea lui Rosetti. Celelalte eleve – şi în special părinţii lor – n-au reacţionat deloc frumos la această situaţie neobişnuită.

– Neobişnuită? Da, cu siguranţă aşa este, încuviinţă Rosetti.

Se străduí să zîmbească şi rosti cu sinceritate:

– Eu provin dintr-un orăşel, soră. Oamenii pot fi cruzi. Cred că înţeleg ce s-a întîmplat aici.

– Vă duc să o vedeţi pe Colleen. Apoi stareţa încuviinţă scurt din cap şi adăugă: Astăzi este aici, la cererea *dumneavoastră*.

– La cererea mea şi a Vaticanului, îi aminti el călugăriţei cu o expresie solemnă.

13

Aşadar, aceasta era fata pe care ţinea Papa Pius să o vadă Nicholas Rosetti.

Inima-i grav afectată îi sări în piept în momentul în care văzu fata de paisprezece ani. Avea o teribilă durere de cap. Pentru el, era şocant că doar cu o lună în urmă, cu două săptămîni în urmă, era atît de sigur pe sine, de puternic.

Dumnezeul meu, Dumnezeul meu, Dumnezeul meu!

Fata care stătea în picioare în faţa lui avea pielea albă ca laptele, cîţiva stropi de pistrui pe nas şi o tunsoare neîngrijită. Vîrfurile părului ei roşcat, cîrlionţat, arătau ca şi cum fuseseră roase. Era îmbrăcată într-un impermeabil bej zdrenţăros, curat, dar prea subţire pentru vremea de afară. Tivul unei rochii roşii din flanel atîrna pe dedesubt. Sub rochie avea o pereche de blugi. În picioare purta nişte şosete de lînă băieţeşti, al căror elastic cedase, făcîndu-le să cadă peste o pereche de pantofi de şcoală foarte vechi, rupţi la degete.

Şi totuşi, inima continua să-i bată puternic. De ce?

Pe un birou se aflau cîteva manuale, dar şi un volum broşat – *Omnivorii*, de Lydia Millet. Se gîndi că ar fi bine să afle ce e cu cartea. Ce era *Omnivorii?*

Este ea aceea? Doamne Sfinte din Ceruri, este atît de tînără, de micuță!

Abdomenul proeminent părea un lucru prea brutal de purtat pentru această biată fată a nimănui.

– Te rog, ia loc, spuse el. Te rog, Colleen. Nu trebuie să stai în picioare fiindcă mă aflu eu aici. Sînt doar un simplu preot.

O soră aduse biscuiți și ceai, iar apoi Nicholas Rosetti începu interogația formală a Sfintei Congregații a Riturilor. Era primul test. Primul din multele, dacă ea era aceea.

O tînără copilă, în vîrstă de paisprezece ani, care pune foarte inocent misterioasa ei condiție pe seama voinței Dumnezeului Tatăl, avea să scrie în acea noapte Nicholas Rosetti în carnețelul său. *Dar era totuși numai un copil.*

Mă rog pentru Colleen Galaher. Privirii mele, trăsăturile ei se arată luminoase, ca și cum ar fi luminate de o strălucire din interior. Pare să fie fără prihană, o tînără și onestă fată irlandeză. O fată în clasa a noua. Greu de imaginat!

Această idee m-a izbit profund. Colleen are exact vîrsta pe care o avea Fecioara Maria din Nazareth cînd l-a născut pe Iisus!

În timp ce vorbeau, o studia; nu-și putea lua ochii de la ea. Brusc, Rosetti fu cuprins de o senzație atît de hidoasă și de primitivă! Mintea lui o luase razna.

Auzi Vocea, dar nu erau cuvinte, doar rîsete. Un rîs oribil, îngrozitor, pe care preotul nu-l putea opri.

Se îmbărbătă, pregătindu-se pentru un alt atac fizic, dar senzația era diferită, își dădu el seama imediat. Se prinse de marginea biroului și observă cum pielea de sub unghii își pierdea culoarea, devenind albă.

– Vă simțiți bine, părinte? întrebă Colleen. Glasul ei era dulce, înmuiat de o reală îngrijorare.

– Foarte bine, spuse părintele Rosetti. Dar nu era așa deloc!

Vocea rosti: *E atît de tînără, de mică, de strîmtă.*

Era excitat. Avea o erecție puternică și se simțea acoperit de rușine și vină. Era extrem de tentat să facă sex cu tînăra fată însărcinată. O dorea mai mult ca pe orice altă femeie văzută vreodată.

Posed-o chiar aici pe podea. O poți avea, Nicholas. Deși nu vei fi primul.

În graba sa de a părăsi biblioteca, părintele Rosetti aproape căzu la pămînt. Fugi din școală tremurînd, fără să se poată controla.

A văzut tînăra fecioară, spuse Vocea în batjocură, *și îi place ce a văzut.*

14

Newport, Rhode Island

Stăteam în capul scărilor de lemn care duceau spre plajă şi o priveam pe Kathleen Beavier, aflată mai jos.

Arunca pietricele plate în valuri şi, după felul în care le azvîrlea, mi-am dat seama că avea o constituţie atletică. Avea un aer de siguranţă şi părea atît de ciudat, de trist şi de nedrept că încercase să se sinucidă nu cu mult timp în urmă.

Mi-am pus pe umeri un pulover de caşmir vechi, albastru, şi m-am îndreptat spre fată.

Deocamdată, Kathleen părea să-mi accepte prezenţa. Mi-a făcut cu mîna, m-a complimentat pentru felul în care îmi prinsesem părul şi mi-a spus că albastrul-marin al puloverului meu era cu adevărat „beton".

Kathleen arăta ca majoritatea fetelor de vîrsta ei, deşi ea era mai drăguţă şi, evident, însărcinată. Purta un pulover cafeniu cu glugă, pantaloni largi, ghete fără toc zdravene şi o căciuliţă de lînă. Remarcasem mărcile ei preferate: Roxy, Blue Asphalt, Union Bay. Era fardată, dar nu prea tare.

A fost un ghid plin de entuziasm cînd am făcut un tur al pitoreştii proprietăţi Beavier. Odinioară, fusese o fermă şi pe domeniu încă se mai aflau, răzleţe, cîteva vechi dependinţe. Conacul avea o structură frumoasă, cu patru aripi impunătoare

adăugate unui corp principal victorian impresionant. Casa avea douăzeci şi patru de camere şi opt băi.

– E foarte impresionantă, am spus eu.

– Nu e chiar un modest staul din Bethleem, zise Kathleen. Îmi zîmbi. M-am gîndit că cineva ar trebui să spargă gheaţa.

Am rîs.

– S-a spart. Ştii că sînt detectiv particular.

– Porţi armă? întrebă ea.

– În ultima vreme, toată lumea mă întreabă asta. Da, am o armă.

M-am îndreptat spre marginea înspumată a apei, ocolind valurile care se rostogoleau la picioarele noastre. I-am spus:

– Poate ar trebui să vorbim despre ceea ce ştiu şi ce nu ştiu despre tine.

Trase adînc aer în piept.

– Bine, dacă trebuie.

– Trebuie, i-am spus, sperînd că am fost destul de nonşalantă. Tot ce ştiu sigur este că eşti însărcinată şi afirmi că eşti virgină.

– Ciudat, dar adevărat! Şi ştii că am încercat să mă sinucid.

Am încuviinţat din cap.

– Şi mai ştiu că Arhiepiscopia din Boston este preocupată de starea ta. Ştiu că se străduiesc să ţină povestea cît mai departe de urechile oamenilor, ceea ce e de înţeles. Dar de ce s-au implicat în asta de la bun început?

Kathleen îşi dădu peste cap ochii de un albastru intens şi extrem de frumoşi.

– Bine. Însă, mai întîi de toate, o mică observaţie. Ai spus că Biserica este preocupată de situaţia mea; eu aş spune că este îngrozită. Marele cardinal a venit aici în persoană.

N-a fost în stare să mă privească în ochi. E foarte ciudat sau, cel puțin, așa cred.

– După ce am încercat să-i pun „lui" capăt zilelor și apoi mie, în cele din urmă mama m-a ascultat. Normal că la început nu m-a crezut, dar apoi a înțeles totul. Nu mă aștept să spună „Maica Domnului"! Nu literal! Dar exact așa a spus.

Fata era amuzantă, trebuia să recunosc. Era fermecătoare.

– Și a contactat biserica locală?

– Mda. Dacă era după tata, m-ar fi trimis în Elveția și ar fi dat copilul spre adopție...

Kathleen se posomorî. Își scoase căciulița și începu s-o răsucească în mîini. Nu m-am putut abține să nu-i pun un diagnostic în timp ce vorbea. Avea un comportament bipolar? Unul dintre simptomele comportamentului maniaco-depresiv este megalomania sau iluzia grandorii. Credința că cineva avea să devină Maica Domnului cu siguranță se încadra în această categorie.

Kathleen își scărpină cicatricea, încă vînătă, de la încheietură, și apoi se strîmbă.

– Pe urmă, lucrurile au cam luat-o razna pe aici. Am fost examinată de un ginecolog costisitor pe care l-au adus din Boston. Apoi, am fost din nou examinată tocmai de teologii de la Universitatea Harvard. După asta, au început să vină la noi tot felul de preoți. Iar acum, tu! Oricum, tu pari mult mai drăguță decît ceilalți. Cred că au făcut o greșeală cînd te-au ales pe tine. Sau ești vicleană?

– Foarte vicleană. Kathleen, te rog, ia-o de la început. Am auzit povestea pe bucățele. E ceva legat de o zi din ianuarie. Acum opt luni. După un banchet, ai ieșit cu un băiat, nu? Cine era băiatul? Și despre ce a fost vorba?

Brusc, Kathleen își mută privirea. Ochii ei albaștri se

întunecară. O uşă păru să se închidă, trîntindu-se, în faţa încrederii pe care tocmai o căpătasem una în cealaltă.

– Îmi pare rău, spuse ea. Dădu din cap. Nu pot vorbi despre asta. Să lăsăm acest subiect. Vorbesc despre orice altceva.

Îi dădură lacrimile şi fu nevoită să-şi acopere faţa cu mîinile. Mă întrebam dacă mă ducea cu preşul. Mi-era imposibil să-mi dau seama.

– Mi-e atît de teamă, şopti ea în cele din urmă. Sînt atît de singură şi de înspăimîntată! Oamenii cred că sînt ori o mincinoasă, ori o sfîntă. Nu sînt nici una, nici alta. Sînt doar eu! Sînt eu, nu m-am schimbat!

Se aplecă spre mine şi am cuprins în braţe biata fată care tremura toată. Îi simţeam trăirile. Temerile ei, îngrozitoarea ei singurătate. Le mai văzusem şi înainte, dar niciodată chiar aşa. Ce se întîmplase cu Kathleen Beavier?

15

Eram agitată după conversația cu Kathleen. Îmi plăcea fata. Punct. Îmi pierdusem deja din obiectivitate. Am petrecut începutul serii punînd întrebări personalului, celor cinci oameni care lucrau pentru familia Beavier. Am încercat să-mi fac treaba ca de obicei. Personalul o idolatriza pe Kathleen şi nici unul dintre ei n-o credea mincinoasă. *Credeau* în ea.

Am urmărit ediția de seară a ştirilor în camera mea şi am aflat mai mult despre epidemia de poliomielită, dar şi despre foametea din India şi ciuma din Asia. Ce se întîmpla în toată lumea? Mi-am dat seama că, în timp ce-l urmăream pe Peter Jennings prezentînd ştirile, mă strîngeam în brațe singură.

Imediat după şapte şi jumătate, l-am contactat pe cardinalul Rooney. I-am spus că făceam progrese, dar că, deocamdată, nu aveam nimic extraordinar de raportat. Atunci a aruncat el mica *sa* minge de foc. Trimitea un preot din Boston să stea în casa Beavier.

– Îl trimit pe părintele Justin O'Carroll, îmi spuse cardinalul. Îl cunoşti pe Justin.

Da, îl cunoşteam pe Justin O'Carroll.

În seara aceea, am luat cina tîrziu, în jurul orei nouă, dar stările mele au continuat să se schimbe pe parcursul mesei. Kathleen mi se băgase pe sub piele din clipa cînd am văzut-o prima oară şi sfida orice tip de etichetare facilă. Acum, mai venea şi Justin O'Carroll. Dumnezeu să-mi dea putere!

În jurul orei zece am plecat singură să mă plimb prin împrejurimi. Mintea îmi era supraîncărcată şi ştiam că, dacă urc în cameră, nu voi putea dormi.

Este o înşelătorie. Trebuie să fie. Dar cum fac să dovedesc asta?

Şi ce efect va avea asupra fetei?

Kathleen mă avertizase să am grijă dacă mă plimb pe afară şi am considerat sfatul ciudat. Locul era superb şi extrem de bine luminat. M-am gîndit că puteam face faţă oricărui pericol peste care aş fi dat aici.

16

Aerul nopţii era rece şi mi s-a părut tăios. Sperasem că vuietul valurilor mă va linişti, dar, spre surprinderea mea, sunetul a trezit în mine un sentiment de melancolie care m-a luat pe neaşteptate.

Încercasem să mă gîndesc la altceva decît la tînăra fată. Şi, aşa cum pilitura de fier este atrasă de magnet, aşa şi gîndurile mele erau atrase direct de Justin O'Carroll. *La naiba, la naiba, la naiba.* De ce îl trimitea Rooney?

Nu mă mai gîndisem la Justin de luni de zile, dar acum, că o făceam, îmi aduceam aminte totul mult prea bine. Am fost călugăriţă în Ordinul dominican doar timp de doi ani şi am simţit că am făcut alegerea corectă, dar apoi s-a întîmplat ceva cu totul neaşteptat. L-am întîlnit pe părintele Justin O'Carroll, originar din comitatul Cork, Irlanda. Şi, la naiba, m-am îndrăgostit de el.

L-am văzut pentru prima dată pe cînd era un fel de asistent social din partea Bisericii Catolice în South Boston. Purta o cămaşă de stofă, blugi, bocanci de teren. Nici măcar nu ştiam că era preot. Eu lucram ca asistent social din partea cardinalului Rooney în biroul principal al Arhiepiscopiei de pe Commonwealth Avenue.

Justin era chipeş; nu chiar în genul lui Daniel Day-Lewis, dar undeva pe aproape. La fel credeau şi toate mirenele de la Curtea de Justiţie. Avea cei mai fermecători ochi de un albastru intens şi cîrlionţi negri şi groşi. Uneori îşi prindea cîrlionţii într-o coadă de cal şi atunci era practic irezistibil.

Dar rezistasem ispitei şi înainte. Ştiam ce aducea cu ea: unsprezece copii şi o viaţă de alcoolic. Chiar şi cînd eram călugăriţă, bărbaţi atrăgători îmi făceau uneori avansuri: taţii elevilor mei şi bărbaţi de pe stradă care nu aveau de unde să ştie că eram călugăriţă, îmbrăcată fiind în hainele de oraş. Dar Justin avea ceva atît de fascinant! O forţă mai presus de orice îndoială ce mă intriga; individualitate şi încredere în propriile puteri; o aparentă indiferenţă la căile crude ale lumii. Era un rebel care lupta pentru o cauză: era devotat celor săraci, mai ales copiilor.

Justin avea totodată o inteligenţă aparte. Putea discuta cu multă competenţă despre o serie întreagă de subiecte, de la sociologie irlandeză, muzică şi artă clasică, politică americană şi cultură pop, pînă la baseball. Îl adora pe Mozart; îi plăceau foarte mult U2 şi The Cranberries şi l-am prins fredonînd fragmente din ambele genuri muzicale. Avea o educaţie umanistă şi era sensibil, timid. Dar era *preot,* iar eu *călugăriţă.* Noi doi, pur şi simplu, nu puteam fi împreună.

Jos pe plajă, lîngă reşedinţa Beavier, m-am aşezat pe un buştean adus de valuri şi am privit marea. Imaginile mi se desfăşurau cu repeziciune în minte, umplînd locuri de a căror existenţă uitasem.

Mi-am amintit cît de buimacă şi de prostuţă mă simţeam cînd eram în preajma lui şi cît de vinovată şi nătîngă mă făceau aceste senzaţii. Ca să fiu sinceră, nu simţisem niciodată ceva asemănător. Normal, Justin şi cu mine n-am abordat acest subiect în primul an. Apoi am plecat la o conferinţă internaţională în Washington, D.C., într-o călătorie care a durat două săptămîni.

În cea de-a doua săptămînă, am primit un telefon la miezul nopţii. Era Justin.

– Ce este? S-a întîmplat ceva? l-am întrebat eu.

– Singurul lucru care s-a întîmplat este că... i-am auzit vocea îndepărtată, visătoare, ... tu eşti în Washington, eu sînt în Boston şi îmi este foarte dor de tine.

Mi-am simţit inima bătînd puternic, gata să-mi străpungă pieptul. Am fost tentată să închid telefonul. Dar înainte să fiu nevoită să găsesc un răspuns, Justin trecuse deja de tăcerea stînjenitoare.

– Nici nu-ţi dai seama cît de greu mi-a fost să-ţi dau telefon. Am ridicat receptorul pentru ca să închid imediat de cel puţin douăsprezece ori. Mă simt ca un idiot, Anne, dar se pare că nu am avut de ales. *A trebuit să te sun.*

Ce era de spus? Expresia „a fi năucit" a fost inventată pentru momente ca acesta. Să-i fi spus că şi mie îmi era dor de el? Că toată săptămîna nu mă putusem concentra fiindcă mintea îmi zbura mereu la el? Toată luna? Tot anul?

Nu, nu puteam. Nu aveam s-o fac.

Aşa că am spus, mai degrabă cu nepăsare:

– Mă întorc în Boston lunea viitoare.

Şi apoi am adăugat că trebuia să dorm şi i-am închis telefonul. Cîtă voinţă, cîtă confuzie şi cîtă nesinceritate!

Mi-am petrecut restul şederii în Washington gîndindu-mă la *noi*. Eram extrem de negativistă. Cînd m-am întors, am cerut şi am primit imediat un transfer din Boston. Depusesem jurăminte, îmi asumasem o răspundere solemnă, nu mă mai puteam întoarce înapoi.

Justin a părut să-mi înţeleagă decizia. Nu mi-a scris şi nici nu mi-a telefonat la noua mea şcoală din Andover. Cu timpul, credinţa şi jurămintele făcute au învins.

Apoi, într-o după-amiază, mă aştepta în faţa liceului particular unde predam.

– Trebuia să te revăd, mi-a spus pe tonul cel mai blînd posibil. Îmi pare rău, Anne! Mă simt de parcă nu mai am de ales. De parcă nu mai am libertatea de a alege.

– Ei bine, am spus eu zîmbindu-i, şi eu mă bucur să te văd. Şi ai libertatea de a alege. Ca şi mine, de altfel.

Am făcut o plimbare lungă pe străzile orăşelului. Am încercat să vorbesc chibzuit, logic, calm. Îmi pare totul atît de ironic cînd mă gîndesc la discursul meu febril din acea zi. Apoi, brusc, acest bărbat indiscutabil superb, pe care voiam să-l iubesc, m-a prins de umeri şi m-am trezit uitîndu-mă în răvăşitorii lui ochi albaştri. Stăteam în picioare, în faţa unui loc care se numea Pewter Pot*. Nu-l voi uita niciodată.

– Justin, am şoptit eu, te rog, nu.

– Te iubesc, Anne, a spus el, fără să-mi dea drumul.

Era pentru prima dată cînd auzeam aceste cuvinte.

– Nu vreau să te mai văd, i-am spus. Îmi pare rău, îmi pare foarte rău. Apoi m-am întors la maşină şi am plecat spre casă, tremurînd şi suspinînd tot drumul.

Luni de zile mai tîrziu, am auzit că Justin fusese transferat la Sfîntul Scaun din Roma. Nu la multă vreme după aceea, eu eram la Harvard, dar nu mai eram călugăriţă. Aşa cum scria în mod repetat Kurt Vonnegut într-unul din romanele sale, *şi aşa mai departe*.

Acum, pe o plajă pustie, bătută de vînt şi rece, ştiam că voiam să-l revăd pe Justin. Voiam să-i povestesc despre Kathleen Beavier şi cît de mult mă tulburase. Voiam să vorbesc cu Justin O'Carroll şi nu aveam nici cea mai mică idee de ce această nevoie era, dintr-odată, atît de copleşitoare.

Dar poate intuiam.

Curînd, urma să împlinesc treizeci de ani.

Şi eu eram încă virgină.

---

* Urcior de cositor (n.tr).

17

Pe fotoliul din spaţioasa bibliotecă a casei Beavier se afla un musafir. Ştiam cine este şi pentru ce se afla acolo. Era şeful secţiei de obstetrică al spitalului Mount Sinai. Cu toate acestea, am fost prezentată doctorului Neil Shapiro, care fusese adus de la New York pentru a o examina pe Kathleen. Un medic evreu, mi-a trecut prin minte. Ei bine, să fie acesta un fel de test acid la adresa Bisericii?

Shapiro avea un aspect obişnuit, cu părul alb rărit, şi o constituţie solidă care părea să fi fost zdruncinată de călătoria pe care o făcuse la Newport. Vorbea repede despre cum pierduse legăturile de zbor şi despre o ciudată senzaţie de ameţeală care-l cuprinsese în momentul în care intrase în oraş.

M-am aşezat lîngă Carolyn Beavier pe canapeaua acoperită cu o creton de bumbac şi am acceptat o ceaşcă de cafea. Savuram în minte cîteva ironii legate de vizita lui Shapiro, dar i-am acordat medicului toată atenţia.

– Înţeleg că fata a mai fost examinată, dar am fost totuşi rugat să o văd şi eu. Bineînţeles, un examen ginecologic efectuat aici limitează sever ceea ce vă voi putea spune, zise Shapiro pe un ton profesional. În primul rînd, voi folosi un sonometru manual. Şi, avînd în vedere că Biserica nu permite amniocenteza...

– Copilul fetei poate fi un copil sfînt, am intervenit eu, făcînd pe avocatul diavolului. Ar fi un act de inconştienţă să ne asumăm chiar şi cel mai mic risc în privinţa siguranţei lui, nu credeţi?

– Nu este decizia mea, bineînţeles, spuse Shapiro şi apoi surîse. Deci, cum *se simte* pacienta noastră?

– Sînt sigură că va fi bine, spuse Carolyn Beavier cu fermitate.

Poate că ea şi Kathleen chiar se iubeau, dar, fără îndoială, nu erau apropiate. Păreau să petreacă cît mai puţin timp posibil împreună.

– Nu a fost încîntată să audă că veniţi, am recunoscut eu în faţa doctorului. Şi n-o pot învinovăţi. Mă duc să văd ce face.

Kathleen stătea în fund, pe pat. Pe cuvertura matlasată erau împrăştiate numere din *Jump, MoXiegirl* şi *Teen People*. La radio se auzea tare o muzică neo-swing. Expresia de pe chipul fetei arăta clar că mai avea puţin şi ceda. O înţelegeam pe deplin şi eram alături de ea.

– De ce să-l las să mă examineze? întrebă ea pe bună dreptate. Shapiro nici măcar nu este medicul meu. E doar un alt străin care-mi invadează intimitatea! Mă simt de parcă aş fi într-un episod din *Dosarele X*. E o violare totală a intimităţii.

– Te înţeleg, chiar te înţeleg.

– Bine. Atunci aşa rămîne. *C'est fini*. Nici un străin nu-mi face mie un examen pelvian.

– Totuşi, am continuat eu, Shapiro nu are nici un interes în toată povestea asta. Nu te cunoaşte. Nu este romano-catolic. Publicul nu-l va contesta. Şi, Kathy, acest aspect vă va face viaţa mai uşoară şi ţie şi părinţilor tăi, ca să nu mai vorbesc de copil.

Kathleen aprobă din cap.

– Bine, spuse ea, deşi buzele îi tremurau de exasperare.

Credeam că va plînge, dar reuşi să-şi înghită lacrimile. Era puternică.

Am ajutat-o să se dezbrace de vesta grea, mult prea mare, şi să-şi dea jos fusta în genul hainelor la mîna a doua, pe care le purtase toată ziua. M-am gîndit că mama ei ar fi trebuit să fie acolo cu ea, dar Carolyn mă refuzase politicos.

Sînii fetei erau umflaţi, iar burta imensă. Arăta gata să explodeze. De-abia aşteptam să aud ce avea de spus Shapiro despre starea ei.

18

Pot intra? întrebă Shapiro pe un ton glumeţ.

– Da, atîta timp cît nu mă atingeţi, răspunse Kathleen din patul ei. Şi nu cred că glumea.

Shapiro se scuză pentru deranj şi apoi se aşeză într-un balansoar de lîngă fereastră. Privirea i se plimbă pe posterele de pe pereţi: Justin Timberlake din formaţia 'N Sync. David Boreanaz din serialul TV *Buffy, spaima vampirilor*, Matt Damon şi Ben Affleck. Affleck avea lipită pe frunte o stea de aur.

Pe un ton foarte calm, cît se poate de firesc, medicul îi puse fetei cîteva întrebări despre greutate, somn, digestie, dacă avea febră şi unde era umflată.

Scoase cîteva instrumente din trusa lui. Îi luă temperatura şi tensiunea. Apoi îi măsură abdomenul. Scoase din geantă un stetoscop cu un aspect ciudat. Era o cutie de plastic de 15 centimetri cu un difuzor pe o parte.

– Acesta este un stetoscop Doppler, îi spuse el fetei. Este ca un mic aparat cu ultrasunete. Putem asculta inima copilului.

Apăsă stetoscopul pe abdomenul fetei, uns cu gel, şi mişcă instrumentul în toate părţile pînă obţinu cel mai puternic sunet.

Kathleen era vrăjită, şi eu la fel.

Sunetul care venea din micuţa cutie era captivant, misterios şi foarte real. Era bătaia rapidă a unei inimioare.

– Kathleen, vrei să-ţi dai jos chiloţeii? întrebă doctorul, deşi era clar că nu aştepta un răspuns negativ. Şi vino la marginea patului. Mersi, acum ridică-ţi şi îndoaie-ţi picioarele.

Fata se dezbrăcă de lenjerie şi se lăsă pe spate. Apoi închise ochii.

– Kathleen, întrebă el, tu n-ai făcut niciodată sex cu un băiat?

– Nu, zise ea cu ochii închişi. Niciodată. Cel puţin nu în această viaţă.

– Dar ai ieşit cu băieţi, nu?

– Bineînţeles. Cine n-a făcut-o?

– Şi ai fost sărutată, mîngîiată şi aşa mai departe?

– Şi aşa mai departe? repetă Kathleen.

Doctorul se opri. L-am simţit cum încearcă că reformuleze întrebarea pe un ton mai delicat.

– Ştii că, pentru a rămîne însărcinată, nu trebuie neapărat ca un băiat să te pătrundă pînă în interior?

Kathleen deschise ochii.

– Nu m-a atins nimeni, niciodată, acolo jos, spuse Kathleen gîtuită de emoţie. Nici un *penis* nu m-a atins acolo jos.

– Bine, Kathleen, mulţumesc.

– Fără nici cea mai mică plăcere.

Shapiro îmi făcu semn să-l asist. Am avut senzaţia că era puţin cam arogant, dar l-am ajutat oricum. Trase un taburet de sub măsuţa de toaletă a fetei şi-l aduse la marginea patului.

– Vrei s-o ţii, te rog? zise el şi scoase din buzunar o lanternă subţire pe care mi-o întinse.

În mod instinctiv, am direcţionat lumina aşa încît să poată vedea organele genitale ale fetei. Îşi aşeză mîna pe partea exterioară a coapsei ei, bătînd-o uşor, ca să o calmeze. Îşi puse o pereche de mănuşi chirurgicale din latex.

– Evident, nu pot folosi un dilatator, spuse el, dacă himenul ei este intact.

Cu degetele acoperite de mănuşi, desfăcu labia mare a fetei, apoi labia mică.

– Uite, îmi arătă el, acesta este himenul.

Membrana dinăuntru era roz-pal, cu o mică deschizătură verticală în centru. Orificiul era prea mic, prea îngust, ca să permită trecerea a ceva mai mare decît un băţ de chibrit.

Shapiro avea o expresie uluită.

– N-am mai văzut niciodată aşa ceva, îngăimă el.

Trebui să se calmeze înainte să vorbească din nou.

– Gata, Kathy, am terminat. Te poţi îmbrăca.

Îşi scoase mănuşile de cauciuc şi-i lăsă fetei fusta peste picioare.

– Nu este nici o îndoială că este însărcinată, declară expertul din New York. Iar himenul acestei tinere este cu siguranţă intact.

19

Colleen Deirdre Galaher, singură în camera ei mică, era învelită în pături de lînă, protejată de frigul nopții. În afara orășelului Maam Cross, mai puțin de doisprezece oameni știau de starea ei și doar cîțiva dintre ei îi dădeau importanță.

Fecioara Colleen fusese deja considerată o înșelătorie sau produsul unei tulburări mentale de către conservatoarea Biserică a Irlandei. Vaticanul și-ar fi dorit același anonimat pentru Kathleen Beavier, dar, în America, în Vestul Sălbatic, era mult mai greu de ascuns ceva.

Colleen era trează și, așa cum făcea în fiecare seară, se ruga Domnului și Fecioarei Binecuvîntate pentru ca pruncul ei să se nască sănătos.

– Ține-mi copilul sănătos, șopti ea. E tot ce îți cer. Te rog, fă ca puiul meu să aibă o viață sănătoasă, bună. Asta e tot ce-ți cer, Doamne!

Colleen continuă să repete rugăciunea, în timp ce afară vîntul bătea năprasnic peste cîmpuri, prin copaci și peste casa ei.

– Doamne Dumnezeule, nu știu de ce a venit acel preot din Roma. Nici nu-mi pasă. Mă rog doar ca puiul meu să se nască și să trăiască în binecuvîntarea ta divină.

Era o rugăciune atît de simplă, iar fata irlandeză o spunea minunat, fiindcă venea din suflet.

O repetă iar şi iar, pînă cînd, într-un tîrziu, adormi.

Între timp, afară, cineva urmărea casa, fata şi copilul care creştea în ea.

20

Cardinalul John Rooney ştia că ajunsese la o concluzie cel puţin neobişnuită şi periculoasă. Dar nu se mai putea abţine. Purtase discuţii serioase cu medicul Shapiro şi Anne Fitzgerald. Şi ulterior vorbise cu Charles şi Carolyn Beavier.

În cele din urmă, plecase la spitalul Sf. Ecaterina şi se plimbase ore întregi prin saloanele pline pînă la refuz cu copii bolnavi şi muribunzi. Timpul petrecut printre copiii bolnavi săraci îl ajutase să ia o decizie. Văzu şi simţi o legătură între epidemia de poliomielită şi ... Kathleen Beavier.

Îşi frecă mîinile îngrijorat. Sticla de Glenlivet nu-l ajuta cu nimic. Poate fiindcă era extraordinar de frig în Boston în acea zi.

Copii muribunzi, o fecioară însărcinată, medită el. *Doamne Dumnezeule, oare este posibil?*

În întreg oraşul portuar, dîre groase de fum albastru-cenuşiu se ridicau cu forţă, amestecîndu-se cu norii uşor ameninţători din înaltul cerului. Toată ziua, povestea unei posibile „concepţii imaculate" fusese în atenţia tuturor. Se întreba cum anume apăruse zvonul. Cine vorbise?

Într-un final, duminică seara tîrziu, din biroul său aflat undeva pe Commonwealth Avenue, aşternu concis pe hîrtie:

CA RĂSPUNS LA INTERESUL ACORDAT SARCINII TINEREI KATHLEEN BEAVIER, LUNI SE VA ȚINE O CONFERINȚĂ DE PRESĂ LA COLIBA SOARELUI, REZIDENȚA BEAVIER DIN NEWPORT. KATHLEEN BEAVIER VA FI PREZENTĂ CA SĂ RĂSPUNDĂ LA ÎNTREBĂRI.

INTRAREA SE VA FACE NUMAI PE BAZĂ DE INVITAȚIE.

PÎNĂ LUNI, DUMNEZEU SĂ VĂ BINECUVÎNTEZE PE TOȚI! RĂMÎNEȚI ÎN RUGĂCIUNILE MELE!

Se lăsă pe spate, reciti anunțul şi reflectă dacă ar trebui sau nu să prezinte cazul publicului. O voce din interiorul său spunea: *Da, ar trebui*. Nu ştia dacă vocea era a sa sau a Dumnezeului său. Sau a altcuiva.

21

La 9:39 seara, Les Porter, reporterul în vîrstă de treizeci de ani al ziarului newyorkez *Daily News,* era acasă în apartamentul său de la etajul patru al unei clădiri fără lift din West Side. Dădu drumul calculatorului şi, în timp ce iubita sa, cu care locuia, înfigea o ţepuşă lungă într-un cotlet de miel, îşi verifică poşta electronică. Simţea că povestea va fi făcută cunoscută în seara aceasta. Instinctul i-o spunea.

În momentul în care văzu mesajul „Fii pe fază!" de la sursa sa din Roma, Porter uită de toate: mirosul fripturii, povestioara amuzantă a Renatei despre ziua petrecută la serviciu în galeria de artă, pisica lor, Annette Funicello, care-şi arcui spatele şi trecu chiar pe sub nasul lui cu coada ei stufoasă.

– Valea, îi spuse el, împingînd pisica dincolo de tastatură. Eu lucrez aici.

Adăugă o notă şi trimise e-mailul mai departe la Tom McGoey, un editor de ştiri internaţionale din New York. Luă apoi telefonul fără fir şi deschise încărcata sa agendă Filofax pe măsuţa de telefon lăcuită. Apăsă tastele şi, într-un final, reuşi să facă legătura cu Bostonul. Avea o confirmare din Roma, acum avea nevoie de una de la biroul cardinalului

Rooney. Omul său de legătură de acolo era părintele Justin O'Carroll. O'Carroll era inteligent şi foarte deschis pentru un preot.

– Părinte O'Carroll, îmi puteţi confirma ştirea? Îmi puteţi spune ceva? Orice? Îmi puteţi da vreun nume, vreo persoană pe care să o pot contacta? Am două confirmări şi aş vrea să o obţin şi pe a treia. E în interesul tuturor să obţin informaţiile corecte.

Porter îşi făcu palma căuş în jurul receptorului. Simţea că acesta era momentul.

– Renata, dă-l mai încet, te rog! O privi încruntat pînă cînd coloana sonoră a filmului *Les Mis* deveni un murmur abia sesizabil.

– Bine, părinte. Da, da. Vă înţeleg perfect situaţia. Dar vă rog, ascultaţi ce am de spus. Voi vorbi chiar acum cu redactorul nostru de ştiri internaţionale. El va trebui să clarifice situaţia în faţa redactorului-şef. Veţi rămîne în apropierea telefonului? Da, sincer vă înţeleg. Îmi dau seama că este o ştire foarte delicată. Dar, vă rog, rămîneţi în apropierea telefonului. *News* va tratata ştirea cu sinceritate şi corectitudine.

Cobora deja treptele clădirii, îndreptîndu-se spre birourile ziarului *Daily News* de pe strada West Thirty-third.

La numai cincisprezece minute după ce părăsi apartamentul, ieşind în stradă, Porter se afla la biroul lui din redacţia de ştiri – centrul său de comandă. Deschise agenda cu adrese din calculator. Îşi trecu privirea peste numele şi numerele de telefon afişate pe monitor. Apăsă o tastă care făcea legătura telefonică între el şi James Lapinsky, un colaborator din Boston. Lapinsky era în pat şi, după vocea răguşită, dormea, cînd Porter îi spuse că trebuie să meargă la sediul Arhiepiscopiei de pe Commonwealth Avenue.

– Bineînțeles că acum, Jim. Îmi pare rău să aud că ai o migrenă. Îmi pare rău că e duminică seara. Am nevoie să-ți confirme personal. E urgent! Părintele Justin O'Carroll îți va relata totul din punctul lor de vedere. E irlandez get-beget și e iute la vorbă. Șovăie să ia o poziție clară, dar știe că, oricum, povestea va ieși la iveală. Este purtătorul de cuvînt al lui Rooney, așa că este oficial. Îmi pare rău că-ți stric seara, dragule, murmură el, închizînd telefonul.

În timp ce aștepta ca Lapinsky să-și facă treaba, o luă spre capătul coridorului către biroul cu pereți de sticlă al lui McGoey. Ciocăni ușor, intră și închise ușa în spatele lui.

Apoi îi spuse lui Thomas McGoey – „Colonelul", permanent colțos, că știrea tocmai fusese confirmată de părintele Justin O'Carroll, de la sediul Arhiepiscopiei din Boston.

După ce ascultă tot ce avu să-i spună Porter, McGoey ridică receptorul „liniei fierbinți" cu redactorul-șef, Joseph Denyeau. În felul său personal, McGoey era foarte persuasiv, dar nu spunea baliverne.

Un minut mai tîrziu, cînd închise telefonul, redactorul se întoarse spre tînărul și extrem de ambițiosul Porter.

– Sincer să fiu, Denyeau nu știe ce dracu' să scoată din toată povestea asta. Fiindcă vine din biroul cardinalului, e o știre. La fel, ne ajută faptul că nu neagă zvonul. Dar vrea să aibă ceva la mînă, Les.

La 11:45, ediția zilei, realizată pe calculator, arăta că urmau să fie publicate alte știri în paginile 1, 19 și 32.

La 11:59, tipograful-șef de la imprimeria din orașul Jersey apăsă pe buton. Începea tipărirea ediției de noapte.

La 12:16, mașinile de tipărit imense huruiau. Cîteva sute de mii de exemplare aveau să ajungă în casele zonei metropolitane pînă la micul dejun.

Les Porter părăsi clădirea redacției cu puțin înainte de

ora unu dimineaţa, cu un ziar proaspăt apărut sub braţ. Ziarul încă era călduţ ca o felie de pîine proaspăt prăjită. La dracu', nu, ziarul acesta era *fierbinte*.

Renata îl aştepta în zona familiară a barului Café des Artistes, două numere mai sus pe strada unde se afla apartamentul lor. Les despături ziarul şi îl cercetă în lumina slabă, gălbuie.

Îl strecură între Renata şi paharul ei cu Smirnoff dintr-o mişcare. Renata lăsă să-i scape un uşor „uau" cînd citi titlul principal aşezat deasupra numelui iubitului ei.

BISERICA CATOLICĂ SUPRAVEGHEAZĂ ÎNDEAPROAPE O VIRGINĂ ÎNSĂRCINATĂ DIN NEWPORT

– Un copil divin. Un afurisit de copil american divin! murmură Les Porter în zgomotosul Café des Artistes. De la noi o auziţi pentru prima oară.

22

Roma, Vatican

Sfinţia Sa Papa Pius al XIII-lea stătea întins în pat cu un picior răsucit sub el. Pielea îi era ca o pînză acoperită cu răni deschise. Suferea şi era teribil de înspăimîntat.

Din cauza epidemiei de poliomielită din America.

Din cauza foametei şi ciumei din Asia şi Mexic.

Din cauza fetelor virgine.

Din cauza propriului trup muritor şi a ceea ce se petrecea cu el.

Încă putea să respire. Încă putea să înghită. Însă nu se putea mişca, nici nu putea vorbi.

Era practic neajutorat în propriul pat. Nici măcar nu putea să apese pe unul dintre butoanele sistemului conceput pentru cazul în care ar fi avut nevoie de ajutor.

Şi Papa îşi dădu seama că, pentru prima dată în viaţă, nu se putea ruga.

Ştia că avea să fie găsit în dormitorul lui spartan în dimineaţa următoare. Cardinalul avea să confirme moartea sa în prezenţa Maestrului de Ceremonii Liturgice Papale şi a altor oficiali importanţi de la Vatican, toţi îngrijoraţi. Se întreba: *Voi sta atunci în lumina sfîntă a Domnului? Sau voi fi ţinut aici, prizonier al propriei minţi şi al propriului meu trup?*

Simți că nu era singur. Credea că diavolul era cu el chiar în acel moment și că fusese cu el pentru ceea ce i se păru o eternitate, batjocorindu-i fragilitatea și azvîrlind asupra țesuturilor moi ale creierului său o furtună de imagini grotești.

Nu pentru sine îi era teamă, se temea doar de vidul pe care l-ar crea trecerea sa în neființă. Se temea pentru oameni.

Și pentru fecioare, cele *două* fete care nu aveau nici cea mai mică idee că destinele lor se întretăiau.

Privi fix la crucifixul din lemn aflat pe peretele din fața patului și se întrebă plin de umilință dacă nu cumva îl dezamăgise pe Dumnezeu. Cum de fusese învins atît de ușor? Va fi iertat? Sau poate avea să ajungă în Iad.

Își îndreptă gîndurile spre tînărul anchetator, părintele Nicholas Rosetti. Îi spusese despre miracolul de la Fatima? Nu mai era sigur. Găsi însă amintirea acelei zile îndepărtate într-o nișă neatinsă a minții sale tulburate.

Detaliile erau încă la fel de intacte, așa cum fuseseră pentru mai bine de optzeci de ani.

Papa își aminti ziua de 13 octombrie 1917. Faptul se întîmplase și fusese relatat în ziarul londonez *The Times* și în *New York Times*.

Se adunaseră pe colinele Portugaliei 110 000 de martori din toată Europa și chiar de departe, din SUA. Stătuseră în ploaia torențială, așteptîndu-i pe cei trei micuți. El însuși fusese acolo.

Încă dinaintea zorilor torentul de ploaie inunda fără milă cîmpia părăsită. Mii de umbrele de culoare închisă protejau mulțimea de ploaia rece, ce le slăbea tuturor puterea. Mirosul de miel, pui și ceapă parțial gătite, stricate, rarefia aerul.

Era așteptat un miracol căci, la acea vreme, oamenii mai credeau în miracole.

În cele din urmă, la unu și cinci după-amiaza, cei trei

copii apărură. Aveau ochii larg deschişi şi tremurau, în mijlocul unei procesiuni compacte de preoţi şi călugăriţe cu aer sever. În spatele lor veneau alţi preoţi în sutane, uzi leoarcă, ţinînd în mîini torţe roşii care abia pîlpîiau şi cruci de aur.

Copiii – Francisco, Jacinta şi verişoara lor, Lucia – începură deodată să arate spre norii negri, ameninţători.

Aceea a fost cea de-a şasea şi ultima lor apariţie.

– Lăsaţi deoparte umbrelele şi ea va opri ploaia! strigase Lucia în vîrstă de zece ani.

Ordinul imperios al micuţei ţărăncuţe îşi făcu loc prin mulţime.

– Vă rog, doamnă, umbrela dumneavoastră de soare.

– Domnule, umbrela dumneavoastră, vă rog!

Pe 13 octombrie 1917, la 1:18 după-amiaza, norii negri de furtună care acoperiseră cerul încă din zori se dădură la o parte.

Mulţimea de oameni privea în sus cu ochii holbaţi şi gura deschisă.

Un licăr de aur se ivi la marginea norilor, apoi soarele apăru cu o strălucire orbitoare.

– Priviţi! A ieşit soarele!

– Fecioara este aici!

Mii de oameni îngenuncheară în noroiul gros. Şi, aşa cum imediat avea să fie relatat în *New York Times* şi pretutindeni, soarele amiezii începu să tremure şi să se rotească îndreptîndu-se spre pămînt cu o viteză terifiantă.

O lumină strălucitoare coborî peste mulţimea încremenită, pe măsură ce cu toţii urmăreau soarele ce se rostogolea înapoi spre cer.

– Vă rog, aduceţi rugăciuni Maicii Noastre, imploră micuţa Lucia. Ea spune că războiul mondial se va sfîrşi curînd! Spune că, de data aceasta, Diavolul va fi oprit *drept semn!*

Mulţimea de femei şi bărbaţi care-i înconjurau pe cei trei micuţi se bătea în piept, strigînd: „O văd! E atît de frumoasă! Maica Domnului s-a întors pe pămînt, aici, la Fatima!"

Sfinţia Sa Papa Pius al XIII-lea preţuia această amintire. Copil pe vremea aceea, fusese şi el acolo. Stătuse pe umerii tatălui său. Fusese prea mic pentru a înţelege cu adevărat.

Dar se întîmplase.

Doamna Binecuvîntată îi vorbise. Doamna Binecuvîntată apăruse. *Şi ea a prevăzut tot ceea ce se întîmpla acum – absolut totul!*

Criza care urmă spintecă deodată creierul celui mai adorat om al creştinătăţii, ştergînd totul, în afară de un singur regret.

Nu va şti niciodată care dintre fecioare va da naştere copilului divin.

23

Newport, Rhode Island

Sînt preot. Sînt aici cu o însărcinare importantă din partea Bisericii.

Părintele Justin O'Carroll stătea într-un petic de lumină pe aleea ce ducea spre casa Beavier şi încerca să-şi tragă sufletul şi să se liniştească puţin. Avea să fie o adevărată provocare.

Sînt preot.

Pe chipul lui se schiţă un surîs mai degrabă provocat de lumina orbitoare decît de o anticipare fericită. În casa aceasta avea să o vadă pe Anne Fitzgerald şi nu era sigur că-şi dorea asta. Îi luase mult timp să uite totul. Nu voia să retrăiască experienţa care-i frînsese inima.

Totuşi, credea în destin şi iată-l acum, din nou, în apropierea lui Anne. Ştia că ea va fi în casa Beavier din moment ce el era, cel puţin parţial, răspunzător pentru asta. El o recomandase cardinalului, care îşi dăduse acordul imediat. John Rooney afirmase că Anne era rezistentă, poate chiar cinică în acest stadiu al vieţii ei şi tocmai de asta era nevoie în Newport.

Ultima oară cînd o văzuse, Justin crezuse cu tărie că nu avea să o mai întîlnească niciodată. Încă îşi amintea furia ei cînd apăruse la şcoala de fete unde lucra. Avea dreptate să

fie furioasă, dar, Doamne, Anne îi dăduse cu vîrf şi-ndesat ceea ce merita.

Anne este o încercare, gîndi în sinea lui. O încercare pe care o merita. Poate că înainte a fost egoist. De data aceasta însă, nu avea să o bată la cap cu sentimentele lui.

– Iisuse Hristoase, murmură el deodată, iat-o.

Urmări cu privirea o tînără izbitor de frumoasă şi de suplă care urca dunele de nisip ce dădeau spre corpul principal al casei. Nu era chiar pregătit pentru aşa ceva, dar ea se afla în faţa lui. Prin minte îi trecu acelaşi gînd ca întotdeauna. Nu se schimbase nimic cu adevărat: încă o iubea pe femeia aceasta. Doar că acum era îndeajuns de cumpătat ca să n-o arate.

Mersul ei sigur îi era dureros de familiar, la fel şi modul în care părul ei negru şi des se unduia în adierea vîntului. Părea că se plimbă încet – nu exista vreun alt motiv logic pentru care îi luă o eternitate ca să ajungă pînă la el.

Se simţea răscolit. Oricît ar fi exersat şi s-ar fi pregătit, nu avea cum să intuiască această clipă.

În cele din urmă, se aflară faţă în faţă la intrarea casei Beavier. În mod ciudat, spaţiul în care se petrecea o dramă părea adecvat întîlnirii lor.

Anne îl privi fix, mută, poate furioasă pe el, fiindcă o luase iarăşi prin surprindere. Ar fi putut suna, ştia bine. Ar fi putut să o avertizeze.

– Bună, Anne, spuse el. Era neobişnuit de tăcut. Şi eu fac parte din personalul Arhiepiscopiei, din toată această intrigă.

În cele din urmă, Anne îngăimă un: „Bună, Justin". Atît. Aparent, nu avea altceva de spus.

Justin o privi fix în ochii ei căprui mai mult decît ar fi

trebuit. Arăta mai bine, mai înțeleaptă, mai frumoasă ca oricînd. Revederea ei îi răvășea sufletul.

– Îmi pare rău că am venit așa, se grăbi el să se scuze, dar nu ai cum să refuzi un cardinal.

– Știu, Justin. Sînt aici din același motiv.

Justin rămase împietrit pe alee, simțind cum sîngele îi țîșnește cu putere în tîmple, urmărindu-i expresia chipului, doar-doar o vedea un semn al sentimentelor ei. Oare îi va spune că se bucură să-l vadă? Sau se va întoarce, îndepărtîndu-se? Sau va începe să țipe?

Cînd, într-un sfîrșit, un zîmbet își făcu loc pe chipul ei, Justin se simți binecuvîntat.

Anne îi întinse mîna subțire. În mod formal, dar cu căldură totuși.

– Mă bucur să te văd, Justin. Avem multă treabă aici. Kathleen Beavier este o tînără uluitoare. Dar eu *nu cred* că va fi Maica Domnului.

24

După cinci ore, Les Porter era plin de adrenalină. Reporterul ziarului *Daily News* stinse a doua ţigară din acea dimineaţă şi puse scrumiera înapoi pe noptieră. Din spaţiosul său pat dublu din hotelul Goat Island Sheraton din Newport, Les avea o privelişte destul de frumoasă a podului Jamestown, uşor arcuit.

– Ce au pus în mişcare Dumnezeu şi ziarul *News?* murmură el pentru sine. Pe pod se formase un ambuteiaj diabolic – deşi poate ar fi trebuit să folosească acest termen cu chibzuinţă.

Cine erau aceşti oameni care se grăbeau spre Newport? Erau credincioşi? Erau mînaţi de curiozitate? Avocaţi care vînează companii aflate în criză financiară? Toate la un loc?

Cu siguranţă, ştirea despre fecioara însărcinată se răspîndise rapid. Fox, Hearst Entertainment, Warner Brothers încercaseră să-l contacteze pentru dreptul de autor în cinematografie la numai la o fracţiune de secundă după ce semnase un contract cu UTA. Noii săi agenţi, Richard şi Howie, îşi linseseră buzele, asigurîndu-l că povestea cu Kathleen Beavier avea să-i aducă beneficii importante. Ştia deja. Era un material de primă pagină chiar şi pentru viitorul îndepărtat.

Mai întîi, speculaţiile dinaintea naşterii, cu toate ingredientele misterului, controversei, religiei şi sexului.

Iar apoi spectacolul naşterii însăşi.

Era o farsă?

Sau era real?

Şi apoi ce va urma?

Personal, considera că fata reprezenta cealaltă faţă a Tawanei Brawley, dar, din punctul lui de vedere, nu conta dacă ea era virgină sau doar o înşelătorie bine pusă la cale.

Aflase povestea, dar nu o putea controla. Putea însă să-şi lase amprenta personală. Şi exact acest lucru intenţiona să facă.

Les Porter îşi trase repede pantalonii de catifea, un pulover din lînă moţoasă şi o haină de ploaie. Hainele costau mai mult decît întreţinerea apartamentului său. Întotdeauna avusese o pasiune pentru îmbrăcămintea de calitate. Doar că acum, pentru prima dată, cheltuiala avea să fie justificată. Astăzi, camerele de luat vederi vor fi îndreptate *spre el.*

Maşina închiriată aştepta în faţa hotelului Sheraton şi, în timp ce ieşea din parcare, realiză că făcea ceva ce nu-şi amintea să mai fi făcut de cincisprezece sau douăzeci de ani.

Les Porter, absolvent al Liceului Regis şi al Colegiului Manhattan, spuse calm *Tatăl Nostru.* Nu fiindcă ar fi crezut din adîncul sufletului în fecioară. Dar... cu toată bravura sa, nu prea putea să *nu* creadă.

25

Mulțimea a început de timpuriu să se adune în jurul „colibei" Beavier. Poliția din Newport era prezentă „în număr mare" și am petrecut o jumătate de oră pe baricade, vorbind cu ei. Majoritatea polițiștilor erau foarte cinici și sceptici în privința așa-zisei fecioare însărcinate. Exact ca mine.

Unul dintre cei mai vorbăreți oameni care asigurau paza mi-a spus: „Nu sînt decît niște bogătași care profită de pe urma nenorocirilor". O frază bizară, dar cred că polițistul era cît se poate de serios și poate chiar avea dreptate.

Pe măsură ce se apropia ora conferinței de presă, reporterii și cîțiva prieteni de familie au primit permisiunea de a intra pe proprietate. Am vorbit cu cîțiva dintre prietenii și rudele familiei Beavier, dar nimeni n-a fost în stare să arunce mai multă lumină asupra misterului.

Munceam din greu, dar nu făceam mari progrese. Oamenii cu care am vorbit erau strict împărțiți între credincioși și sceptici agresivi.

Am văzut trei adolescente cărora li s-a refuzat intrarea pe proprietatea Beavier și care au făcut un scandal destul de mare. Erau îmbrăcate în obișnuitul stil urban și păreau să fie prietene cu Kathleen. M-am îndreptat în grabă spre ele.

– Pot să vă ajut, fetelor? le-am întrebat peste baricadele de lemn ridicate de poliţia din Newport.

– Dar *tu* cine eşti? mă întrebă sfidător una dintre fete. Purta blugi, ghete de teren şi un hanorac de culoare kaki. Toate trei aveau brăţări ţesute WWJD pe mînă. Ştiam că WWJD putea să însemne ori W*hat Would Jesus Do** ori W*e Want Jack Daniel's***. Sau ambele.

– Cine sînt eu? Păi, acum, sînt cea aflată pe partea din interiorul baricadei. Sînteţi prietene cu Kathleen?

– Am fost. Înainte de *asta*, spuse cea desemnată purtătorul de cuvînt al grupului.

– Înainte ca părinţii ei să-i interzică să mai vadă pe cineva, spuse o blondă înaltă. Părinţii ei şi vrăjitoarea aia rea, doamna Walsh.

– Noi sîntem prietenele ei ya-ya, spuse a treia fată.

Am presupus că asta avea de-a face cu cartea *Secretele divine ale frăţiei ya-ya*, pe care, întîmplător, o adoram.

– Bine. Atunci intraţi şi bucuraţi-vă de petrecerea anului!

Le-am făcut loc să intre şi noii mei prieteni poliţişti îşi imaginară că familia Beavier nu avea nimic de obiectat.

– Unde e *ţinută?* întrebă liderul fetelor.

– Jos în pivniţă. De fapt, există o pivniţă *aflată mai jos* care este deosebit de friguroasă şi murdară, am zis eu. Eu sînt Anne. Am luat parte la organizarea de aici, dar cel puţin eu am simţul umorului. Şi, domniţelor, eu v-am ajutat să intraţi.

– Sara, spuse blonda înaltă.

– Francesca, spuse cea plinuţă care părea să fie italiancă.

– Chuck, se prezentă liderul.

– Bine, le-am zis, haideţi să vă vedem prietena.

---

* Ce ar face Isus? (n.tr).

** Noi vrem Jack Daniel's (n.tr).

26

Kathleen rămase înmărmurită cînd văzu că am încălcat regulile şi i-am adus în casă prietenele, dar un zîmbet superb îi apăru pe faţă cînd le văzu strînse în uşa dormitorului.

– Sînt doar prietenele tale ya-ya, iubito, spuse Chuck tărăgănat şi apoi intrară în încăpere şi se îmbrăţişară toate.

Le-am lăsat singure cîteva minute, dar mai apoi m-am gîndit că deja încălcasem destule reguli şi era vremea să le scot din casă.

– Mulţumesc, mulţumesc, mulţumesc, Anne, spuse Kathleen la uşă şi mă strînse în braţe cu putere. Ţi-am mulţumit? Ei bine, mulţumesc foarte mult. Îţi rămîn datoare.

Trecurăm pe lîngă doamna Walsh care ne aruncă o *privire*.

Le-am condus pe Sara, pe Francesca şi pe Chuck înapoi pe scările din spate spre cămară şi, pe drum, le-am tras puţin de limbă.

– De ce nu aveţi voie în casă voi trei? le-am întrebat.

– Părinţii ei sînt nişte ticăloşi incredibil de rigizi, rosti Francesca. Sînt groaznici. Carolyn o tratează pe Kathy de parcă ar fi una dintre păpuşile de porţelan din sufrageria lor rece şi fără viaţă.

– Cameră de zi, o corectă Chuck. Cameră de zi, nu sufragerie.

– Şi? am întrebat eu.

– Noi, ăă, noi am ajutat-o pe Kathy cu tentativa ei de avort. Noi am găsit clinica. Noi am aranjat totul.

– Dar s-a dus acolo singură. De ce ați lăsat-o să meargă singură?

Chuck se înfurie. Ochii ei erau ca niște mărgeluşe negre.

– Ne-a spus că programarea era pentru ziua *următoare*. Normal că ne-am fi dus cu ea! Ce crezi?

Cînd am ajuns lîngă cămară, m-am oprit din mers şi le-am privit. Îmi dădeam seama că se simțeau în largul lor în prezența mea – cel puțin pînă la un anumit punct.

– Deci cine *eşti* tu? întrebă Sara.

Am ezitat şi apoi am spus:

– Sînt o persoană care încearcă să înțeleagă ceva din toată povestea asta.

– Da, atunci bine ai venit în club. Asta depăşeşte orice logică. *Nu se poate* să se întîmple aşa ceva, spuse Sara. *Ergo,* nu se întîmplă.

Am încuviințat din cap.

– Deci nu credeți că Kathleen e virgină?

Tăcură toate şi apoi începură să şuşotească între ele.

– Păi, de fapt, credem. Kathleen nu minte niciodată. Niciodată, niciodată. Are o chestie, „un cod de onoare" al ei. Fără minciuni.

– Dar despre bărbatul misterios din toată povestea asta ştiți ceva? am întrebat. Ştiți cine este? Aveam răsuflarea întretăiată, abia mai puteam respira.

Francesca nu se putu abține:

– Îl cheamă Jaime Jordan al Treilea şi nu este n.t. Asta înseamnă nenorocitul de tată, apropo. Deşi el *zice* că e. E un cretin şi, fără îndoială, nu este el tatăl noului Iisus.

Toate trei fură de acord.

Aşadar *acum* aveam un nume: Jaime Jordan III.

27

Fetele fuseseră în casă – *acele fete vulgare, stricate, hidoase! Toate hulitoare!* Menajera, doamna Walsh, crezu că o aude pe Kathleen vorbind cu voce tare în camera ei, imediat după ce plecară ele. Cui îi vorbea? se întrebă ea.

Curioasă, aruncă pînza albă curată pe patul din camera de oaspeți. Apoi se strecură în holul slab luminat şi se îndreptă în vîrful picioarelor spre camera fetei. Ciuli urechile pe sub părul ei alb.

Ida Walsh nu înțelegea exact ce spunea, dar cu siguranță se auzea ca şi cum Kathleen ar fi vorbit cu cineva. Dar cu cine? Nu mai văzuse pe nimeni urcînd treptele după ce plecaseră hulitoarele.

Îşi spunea ea rugăciunile înainte de întîlnirea importantă cu cei de la ştiri? Bineînțeles, normal că era îngrozită. Chiar dacă aştepta un copil, Kathleen era ea însăşi un copil.

Ida Walsh făcu cu atenție un pas mai aproape de camera fetei. Puse mîna pe clanța uşii şi, pe cît de silențios putu, femeia de şaizeci de ani se strecură în încăpere.

– Sfîntă Inimă a lui Iisus! rosti ea pe nerăsuflate. Îşi duse grabnic mîinile la gură. Nu-şi putea crede ochilor sau urechilor.

În secunda următoare, menajera căzu pe spate. Mîna ei dreaptă bîjbîia pe piept, căutînd zadarnic crucifixul care-i atîrna mereu de lanţul din jurul gîtului.

Dispăruse! Crucifixul nu mai era acolo! Cum putea să dispară?

Dintr-odată, îi pieri vederea! Orbi pe loc!

Nu mai putu auzi! Nici un sunet! Asurzise!

Deschise gura şi urlă fără să poată scoate un cuvînt. *Nici să vorbească nu mai putea!* În tăcerea deplină, crezu că asurzise şi amorţise de tot sau chiar murise. Se prăbuşi pe podeaua acoperită de covor, gemînd şi strîngînd din ochi.

Apoi, printr-o teribilă străfulgerare a conştienţei, *îşi dădu seama*. Singură îşi făcuse asta. Era asemenea soţiei lui Lot, care a privit înapoi spre Sodoma şi a fost transformată într-o statuie de sare.

Îl sfidase pe DUMNEZEU!

Cu o clipă înainte să amuţească, o văzuse pe Kathleen Beavier vorbind cu cineva. Vorbind cu voce tare. Gesticulînd cu înflăcărare. Iar apoi... Kathleen rostise cele mai infame blesteme.

Auzise un al doilea glas – şi era foarte grav –, glasul unui bărbat. Glasul nu contenea s-o numească pe Kathleen tîrfă! Tîrfa Satanei! Şi nu avea decît să recunoască. Să mărturisească tuturor la conferinţa de presă.

Însă nu era nimeni altcineva în dormitorul fetei! Nimeni pe care Ida Walsh să-l poată vedea!

Şi în oglinda tinerei fete... menajera era sigură că zărise limbi de foc galben-roşii, unduindu-se, ridicîndu-se. Văzuse terifiantele flăcări ale Iadului.

– Maica Domnului, salvează-mă, şopti ea, prăbuşindu-se în convulsii pe podea, asemenea unui alienat mintal.

Tocmai văzuse Iadul cu propriii ochi şi credea din tot sufletul că-l auzise pe Satana însuşi vorbind cu Kathleen.

28

Ceaţă întunecoasă, umedă şi petice de ceaţă selăsară deasupra Colibei Soarelui. Kathleen era condusă pe lungul şir de trepte de lemn al verandei din spate. Deasupra, cerul era cenuşiu, străfulgerat de săgeţi purpurii, lungi. Era o privelişte grandioasă. Jos, felinarele de la ferestrele camerei de zi puteau fi văzute strălucind cald, într-o lumină galbenă, aşa cum foarte plăcut arată luminile caselor în nopţile de toamnă tîrzie şi de iarnă.

Întrucît sesizasem clar cum e vremea, mi-a fugit gîndul la ciudatele şi înspăimîntătoarele evenimente din întreaga lume: epidemii, izbucniri de ciumă letală, foamete. Totul era extrem de înfricoşător şi nu mă puteam opri să nu caut o legătură între ele şi fecioara însărcinată. Apocalipsa? Nu puteam accepta aşa ceva. Şi totuşi, nu-mi puteam scoate din minte imaginile haosului şi ale răului.

Am văzut-o pe Kathleen acoperindu-şi ochii atunci cînd sute de aparate de fotografiat luminară pajiştea întunecată. Era o ocazie incredibilă pentru fotografiat!

Familia şi prietenii ei formară în juru-i un semicerc protector strîns şi ea se apropie de şirul impresionant de microfoane care fuseseră fixate pe o masă folosită de obicei la petreceri, lungă de 6 metri.

De partea cealaltă a mesei se găseau 100 de reporteri sau chiar mai mulți, dintre care unii îmi erau cunoscuți, iar în spatele lor se afla o orbitoare galerie de lumini. Camerele video se holbau cu ochii lor roșii insolenți, iar pe autodubele parcate de-a lungul drumului am văzut montate chiar discuri de transmisie prin satelit.

Șase elicoptere ale canalelor de știri bîzîiau zgomotos deasupra. Mă îngrijora posibilitatea prăbușirii unui elicopter.

Reporterii și cameramanii se înghesuiau, se îmbrînceau pentru poziții cît mai bune.

Și, în cele din urmă, chiar în față, era Justin. Era aici deoarece cardinalul avea planuri mari cu el. Din ce alt motiv? De ce acum? De ce fusesem eu și el aduși din nou împreună? Nu mă puteam opri să cred că trebuia să fie un motiv anume. Voiam ca totul să fie clar, răspicat și logic – dar va fi oare așa?

Kathleen privi spre scena ireală, zgomotoasă, și tremură. M-a mișcat.

Din ce în ce mai multe camere o fotografiau și-i apăreau cu obrăznicie în fața ochilor. Clipea repede și lacrimile îi inundară ochii.

Începu să-și apuce și să-și strîngă inconștient tunica, singurul lucru în care mai încăpea în această perioadă. Știam ce gîndea, fiindcă îmi spusese.

Ce credeau acești oameni importanți despre ea? Proști nu erau și, în plus, erau plătiți să fie sceptici. Credeau reporterii că ea era o mincinoasă netrebnică? Un monstru? Ce ar fi putut spune ca să-i facă să o creadă?

Înalt și impozant în alesele sale veșminte clericale de culoare roșie, cardinalul John Rooney apăru într-un final în fața microfoanelor.

Conferința de presă începuse. Lumea trebuia să audă *ceva*.

29

Vă mulțumesc tuturor că ați venit aici într-un timp atît de scurt, spuse cardinalul pe un ton dintre cele mai plăcute. Zîmbi călduros spre mulțimea nerăbdătoare, mișcătoare, părînd că privește în ochi pe fiecare dintre cei prezenți.

Nu avea să dea niciunuia de bănuit despre îngrijorarea și temerile sale și, mai ales, despre legătura pe care o făcea el între evenimentele apocaliptice care izbucniseră în întreaga lume în ultimele cîteva săptămîni.

– Binevoiți să luați parte, în tăcere, la o rugăciune interioară, scurtă?

Își împreună mîinile și plecă ușor capul. Mulți, chiar și aceia care nu fuseseră niciodată într-o biserică catolică, își plecară capetele.

După acel moment de tăcere, arhiepiscopul declară deschisă conferința de presă pentru întrebări generale.

Începu o femeie atrăgătoare îmbrăcată într-un pardesiu cafeniu.

– Terry Mayer, *Chicago Sun-Times*. Eu și mulți dintre cunoscuții mei avem impresia că Biserica trece printr-o perioadă extrem de dificilă. Reportera avea un accent plăcut

din Vestul Mijlociu. Am auzit zvonuri despre posibilitatea unei schisme între conservatori şi liberali. Există vreo legătură între aceste probleme politice şi ceea ce se întîmplă astăzi?

Cardinalul Rooney începuse deja să-şi mişte capul, în semn de dezaprobare, înainte ca Terry Mayer să termine întrebarea.

– Nu doresc să par apologetic, dar nu este cazul să ne facem asemenea griji atunci cînd între liderii Bisericii există neînţelegeri. Biserica *este* umană. Acesta este punctul ei slab. Dar, în acelaşi timp, este forţa *şi* frumuseţea ei. Cît despre organizarea Bisericii şi Kathleen Beavier, nu există absolut nici o legătură. Naşterea acestui copil nu are nimic de-a face cu aşa ceva.

Vocea gravă a cardinalului plană deasupra mulţimii. Era deopotrivă serios şi înţelept şi cu siguranţă părea că este deschis şi sincer.

Mai răspunse la cîteva întrebări pînă cînd îl recunoscu într-un final pe reporterul ziarului newyorkez *Daily News*.

– Les Porter, New York, *Daily News*. Părinte Rooney, ar putea Kathleen Beavier să ne spună punctul ei de vedere în legătură cu toate acestea? Se formulează o serie de ipoteze în această perioadă. Vrem să auzim ce are Kathleen de spus.

Cardinalul dădu din cap gînditor şi apoi îi făcu semn fetei să vină în faţă.

– Da, Kathleen vă va vorbi. Vrea să fie auzită.

30

Kathleen avu senzaţia că rămăsese fără glas, că ea însăşi era amuţită şi ireală. Timp de cîteva secunde, în timp ce privea speriată spre reporteri, mintea îi deveni un vid total.

Apoi, îşi văzu cele trei prietene, Sara, Francesca, Chuck – ceea ce îmbunătăţi situaţia, sau dimpotrivă. Nu era foarte sigură. În nici o privinţă.

– Nu m-am adresat niciodată unui grup atît de mare şi impunător ca acesta, reuşi ea să spună într-un tîrziu. Glasul ei tuna de-a lungul pajiştii, surprinzînd-o cu puterea lui.

Se întoarse spre Anne, care îi zîmbi şi-i făcu cu ochiul ca s-o încurajeze.

– Aşadar, continuă Kathleen, nu mă pricep foarte bine la aşa ceva. Să fiu sinceră, am exersat puţin în casă de curînd, şi am fost groaznică.

Kathleen zîmbi pe seama disconfortului ei evident. Deocamdată, reporterii păreau captivaţi de simplitatea şi onestitatea ei.

– Primăvara trecută, continuă ea, am descoperit să sînt însărcinată deşi eram – sînt – încă virgină. Bineînţeles, am fost înspăimîntată şi derutată, dar am reuşit să-mi fac curajul

necesar de a le spune părinților mei. Ei m-au dus la medicul familiei noastre, care a spus că, fără îndoială, sînt atît însărcinată, cît și virgină. Au urmat teste făcute de medici din Boston, apoi de la Universitatea Harvard. Și o mulțime de întrebări suspicioase adresate de tot felul de preoți, pînă cînd, într-un final, s-a implicat și Roma. Săptămîna trecută, a venit aici un alt medic de la New York. Încă o dată, a verificat dacă sînt intactă. E tot ce am de spus. Este tot ce s-a întîmplat, deocamdată. Acum sînt însărcinată în opt luni. Sînt sănătoasă. Copilul este foarte sănătos. Îl văd o dată pe lună – la sonograf.

Vocea unui reporter se ridică peste mulțime.

– Domnișoară Beavier, tocmai ați declarat: „E tot ce am de spus". Nu vreau să vă jignesc, dar de ce am accepta acest lucru? Mulți dintre noi sînt de părere că se pot spune mult mai multe.

Kathleen ezită. Îi *venea* să-i spună totul.

Și apoi auzi Vocea: *Da. Fă-o! Spune-le totul! Spune-le!*

– Ei bine, în ianuarie mi s-a întîmplat ceva, șopti Kathleen. Respirația îi era acum un huruit amplificat de echipamentul de sunet.

– Vrei să ne spui despre ce este vorba, Kathleen?

Spune-le adevărul despre copilul tău de doi bani! Da, da, da, fă-o acum!

– Îmi pare rău! Kathleen dădu din cap și părul său blond satinat străluci în atmosfera sumbră. Sînt cîteva lucruri despre care nu vă pot spune nimic acum. Îmi pare rău! Deocamdată, va trebui să acceptați anumite lucruri din *credință*.

Brusc, Kathleen se sufocă pe măsură ce fotografiile se înmulțeau. Îi era frig și teamă și se simțea atît de singură în fața tuturor acelor microfoane! Nu voia să plîngă, dar nu le putea spune adevărul. Nu era în stare să o facă.

– Vă rog să mă credeți că îmi pare rău, se aplecă ea, repetînd încă o dată.

Exact în acel moment, Kathleen păru să-şi îndrepte atenția în altă parte.

Ceva se petrecea lîngă un grup de pini întunecați care stăteau drepți, ca niște uriaşe santinele, în spatele masei de reporteri.

Inima fetei începu să bată repede. Copilul se mişcă înăuntrul ei – violent. O toropeală fierbinte puse stăpînire pe ea şi i se făcu frică.

Auzi din nou Vocea: *Spune-le! Spune-le adevărul, tîrfă! Spune-le al cui este copilul!*

Kathleen dădu din cap şi apoi îşi ridică glasul deasupra mulțimii, deasupra *celeilalte* voci.

– Ea e aici. E aici acum!

Reporterii priviră înapoi spre locul arătat de fată.

– Doamna Noastră a venit.

Blînzii ochi albaştri ai fetei se îndreptară într-acolo. Privirea-i deveni calmă, împăcată. Fața îi strălucea.

Toate camerele se întoarseră s-o filmeze de aproape pe tînăra care le vorbea. Cu toții doreau să prindă inocența şi extazul care i se citeau pe chip.

– Nu o vedeți? le şopti Kathleen. Pe obraji îi curgeau lacrimi. Începu să tremure violent. Părea că e pe punctul de a leşina. Nu o vedeți? O, te rog, Doamne, de ce eu? De ce doar eu? Ea este aici acum şi niciunul dintre voi nu o poate vedea. E aici, vă asigur. O, Doamne, este atît de frumoasă! Chiar nu o vede nimeni?

31

Oamenii au avut întotdeauna nevoie să creadă în ceva, dar acum mai mult ca niciodată. Voiau să aibă credinţă, dar poate că uitaseră cum să o obţină. În acea noapte am stat în camera de lucru a casei Beavier cu Justin, cardinalul Rooney, domnul şi doamna Beavier şi Kathleen. Am urmărit ştirea relatată la posturile TV din întreaga lume.

A fost cea mai incredibilă experienţă. Îmi tot aminteam mai vechea emisiune TV *Eşti acolo?* şi mă gîndeam, *Da, sînt.*

O psalmodiere răsunătoare şi tunătoare părea să se răspîndească spontan pe întreg globul: *Un miracol... Un miracol!*

Un italian în vîrstă de optzeci de ani dansa învîrtindu-şi soţia în magnifica, extrem de cunoscuta piaţă Sf. Petru din Roma. În braţele lui, femeia întinerise. Un fotograf local prinse pe film dansul magic al cuplului.

Clopote de aur cu un diametru de 183 cm începură să bată deasupra pieţei pavate a bazilicii maiestuoase. Dangătul clopotelor transmitea un nou şi special înţeles pentru cei peste 10 000 de credincioşi adunaţi sub umbra întinsă răspîndită de cea mai mare biserică din lume.

În Germania, un lung şir de oameni ieşea încet din cea mai renumită catedrală din Berlin, Kaiser-Wilhelm-Gedächtniskirche. Şirul se întindea mult pe strălucitoarea stradă Kurfürstendamn.

La catedrala Sf. Patrick din New York, cardinalul John O'Connor celebra o neaşteptată liturghie la ora nouă. Aproape 6000 de newyorkezi se înghesuiră în catedrala gotică. Cardinal O'Connor ştia că trebuia transmis un mesaj sobru, prudent.

Enoriaşii însă nu păreau că-şi doreau să-l audă.

În Dublin şi Cork, steaguri cu însemnele papale în alb şi galben fluturau la poşta principală de pe strada O'Connell, pe toate acoperişurile barurilor şi restaurantelor, pe portalul faimoasei Gresham House.

La catedrala Notre-Dame de Paris, uriaşul clopot pe 13 tonuri din turnul de sud trimise mai departe mesajul divin pe malul stîng, spre La Sorbonne, Marché aux Fleurs şi Les Halles. Sub marile turnuri din Place du Paris, oamenii de pază, îndrăgostiţii, comedianţii şi aşa-numiţii „les clochards" se opriră chiar pentru un moment solemn. Mulţimea se rugă pentru tînăra fată din America. Iar francezii erau în mod special mîndri de ea, deoarece Kathleen avea sînge franţuzesc în vine.

La miezul nopţii, dintr-un mic horn aflat deasupra palatului papal de lîngă capelă, se ridică fumul alb. Minunate lovituri de tun ceremoniale explodară deasupra extraordinarei pieţe eliptice a lui Bernini, în faţa catedralei Sf. Petru din Roma. *Avem un Papă*, strigau oamenii în extaz.

Sus de tot, la una dintre ferestrele Palatului Apostolic cu domuri aurite, apăru în cele din urmă o siluetă micuţă într-o sutană albă de mătase şi un acoperămînt pe cap. Sfîntul Părinte, noul Papă, Benedict al XVI-lea, îşi desfăcu braţele spre oameni.

Mulţimea salută figura papală îndepărtată. *Papa, Papa*, strigau ei în cor. *Vorbeşte-ne despre fecioară.*

32

Maam Cross, Irlanda

În acea seară, în jurul cinei, două maici ale şcolii şi preotul parohiei veniră la casa în care locuia Colleen. Fata văzu vechiul Volkswagen al preotului înaintînd pe cîmp şi fugi să se ascundă într-un pod.

Într-unul din unghere se aflau un vraf de haine vechi care miroseau a mucegai, cearşafuri de pat şi o pătură zdrenţuită. Era întuneric, în ciuda becului aprins.

Colleen se ascunse sub haine în aşa fel încît să fie complet acoperită.

Nu putea vedea nimic, simţea doar mirosul de naftalină de la granulele pe care le împrăştiase mama ei cu ceva timp în urmă. Dar Colleen auzea totul.

Acum se aflau în casă, jos. Vorbiră între ei şi apoi o strigară.

– Colleen, Colleen, sînt eu, sora Katherine!

– Şi părintele Flannery. Eşti aici, Colleen?

Urcară în dormitorul fetei, împreună cu mama ei.

Femeia nu avea să-i ajute să o găsească, chiar dacă ar fi fost în stare. Rar mai vorbea pe înţelesul cuiva. Nici nu-şi mai amintea mare lucru. În această perioadă, fata era practic singură în casă – cu excepţia copilului, bineînţeles.

Îşi cuprinse cu grijă burta cu ambele mîini.

– Bună, puiul meu drag. Nu-ţi fie teamă! Nimeni nu te va răni, puiule. Nimeni nu ne va deranja. Sîntem doar noi doi, puiul meu drag. Sîntem doar noi, dar vom fi bine. Vei vedea, puiul meu scump. Sîntem doar noi doi.

33

Irlanda

În aceeaşi seară, părintele Nicholas Rosetti luă un avion care se îndrepta spre aeroportul Shannon. Ştia unde trebuia să meargă acum. Trebuia să vadă *cea de-a doua* fată. Erau două fecioare. Una în Irlanda. Una în America.

Era mulţumit că, datorită faptului că fata trăia într-un orăşel atît de îndepărtat şi de mic, vestea nu se răspîndise încă. Îşi dorise acelaşi lucru şi în privinţa fetei din America, dar acolo vestea se răspîndise cu repeziciunea focului. Rosetti nu înţelegea de ce. Ce însemna? Ce-i spunea lui? Ce spunea asta despre cele două fete?

Încercă să se relaxeze, sperînd că Vocea diabolică nu va reveni.

Umplu cîteva pagini cu notiţe despre Colleen. Încercă apoi să adoarmă, dar nu reuşi. În jurul lui, alţi pasageri dormeau liniştiţi şi nu se putu abţine să nu-i invidieze.

Sprijinit pe spătarul aplecat, Nicholas Rosetti reciti comentariile scrise. Devenea obsedat, nu? Dintr-odată, micul avion începu să se zdruncine. Îşi aminti de atacul din Roma. *Ce se mai întîmpla acum? Pentru numele lui Dumnezeu, ce urma acum?*

Rosetti privi în jurul său. Toată lumea se trezise brusc. Pasagerii erau înspăimîntaţi.

Şi apoi motorul avionului Beech 1900 păru să explodeze. Era ca şi cum în capul său ar fi explodat o mică bombă.

Pentru o clipă crezu că avionul s-a ciocnit de un altul. Instinctiv, îşi acoperi capul cu mîinile. Bărbatul de lîngă el se agăţă de braţul lui.

– Ne prăbuşim! Vom muri! striga el.

Ţipetele care veneau din cabină erau manifestarea evidentă a fricii. Timpul deveni elastic. Avionul se prăbuşea în gol, cu smucituri cumplite.

Nu se poate. E prea mult, nu se poate. Nu se poate, avionul nu se prăbuşeşte.

Dar avionul se prăbuşea! Cobora în spirală, formînd un cerc amplu spre dreapta, ceea ce însemna că pilotul nu putea să vadă încotro se îndrepta avionul. Umezeala bătea în hublou asemenea unor dîre de gaz. Un văl de nori îi acoperi.

Ţipetele dinăuntru deveniră din ce în ce mai puternice.

„ŢINEŢI-VĂ BINE, ŢINEŢI-VĂ BINE", se auzi vocea căpitanului.

Rosetti se aplecă şi se prinse de glezne, strîngînd cît putu de tare. Se ruga cu patos. *In nomine Patris, et Filii, et Spiritus Sancti...* Prin faţa ochilor îi trecură chipul mamei, al tatălui, al surorii şi al fratelui mai mare. Apoi văzu chipul fecioarei Colleen, izbitor, înspăimîntător de real, ca şi cum ar fi fost chiar acolo.

Aşteptă să audă Vocea înfricoşătoare, dar nu auzi nimic.

Micul aparat de zbor coborî, lăsîndu-se într-o parte, şi apoi se prăbuşi printre copaci, cu botul înainte.

Se auzi metalul strivindu-se. O altă explozie asurzitoare. Cavitatea toracică i se zdrobi de genunchi în timp ce nava se rotea, se spulbera, împrăştiindu-se în bucăţi pe pămînt.

Apoi fiecare particulă sonoră – umană şi mecanică deopotrivă – încetă. Pur şi simplu *încetă*.

Deschise ochii în haosul întunecat din interiorul avionului.

Pe neașteptate, deasupra capului său țîșniră flăcări care se întinseră cu o repeziciune uluitoare.

Voi muri prin foc. Toți oamenii aceștia vor muri. Oare sînt în Iad?

Respirînd greoi, își desfăcu centura de siguranță cu degetele ude, tremurînd. Și se izbi de tavan!

Dezorientat, Nicholas Rosetti își luă avînt și se rostogoli. Descoperi că picioarele îl ascultă și-și croi drum printre bagaje căzute și obiecte ude, moi, îndreptîndu-se instinctiv spre deschizătura care fusese odată ieșirea de urgență.

În spatele avionului, lumina se răspîndea peste strălucitorul verde-smarald al lanului de porumb. De unde venea lumina?

Așa ceva nu se putea întîmpla. Dar se întîmplase. Oamenii erau împrăștiați peste tot, fără suflare.

Ezită și apoi privi înapoi la flăcări. Căldura devenea din ce în ce mai puternică, chinuitoare.

– Este cineva în viață? strigă el în direcția flăcărilor.

Cînd văzu că nu se aude decît șuieratul plasticului care se topea, sări prin flăcările mișcătoare pe pămîntul stabil. Nu avea de ales. Alergă pe picioarele-i slăbite spre mijlocul cîmpului. Așteptă o altă explozie, cu respirația întretăiată, simțind că senzația de arsură îi sfîșie plămînii.

Întorcîndu-se, văzu cea mai mare parte a cabinei răsturnată, distrusă de un imens cerc de foc.

Este Iadul, nu? O poartă direct spre Iad.

Aerul înconjurător mirosea a policarbon și a carne arsă. Nu mai trecuse niciodată prin așa ceva.

Singura mișcare din interiorul avionului era cea a moleculelor fierbinți ale aerului.

Rosetti îşi şterse fruntea cu dosul palmei şi privi focul de la o depărtare de aproximativ 50 m. Fusese singurul care scăpase din dezastru. De ce el?

Deodată, avu o scurtă, ruşinoasă izbucnire de bucurie – supravieţuise!

Însă sentimentul acesta fu curînd înlocuit de o durere copleşitoare.

Căzu în genunchi şi se rugă pentru sufletele celor morţi. Îşi aminti cuvintele pontifului adresate lui cu puţin timp în urmă la Roma. *Vei fi singur.* Vocea îl inundă, liniştindu-l ca o binecuvîntare.

Sări în picioare şi-şi văzu rucsacul negru. Cum a ajuns acolo? Îşi spuse că trebuie să gîndească, să întocmească un plan. Gîndeşte! Gîndeşte! Dacă se afla într-un lan de porumb, înseamnă că undeva trebuia să fie o fermă. Şi un oraş.

Cămaşa şi pantalonii erau pătate, dar întregi. Nu-şi pierduse nici încălţămintea. Arăta de parcă nu ar fi dormit bine, dar altfel nu avea nici o zgîrietură.

Vei fi singur.

Nicholas Rosetti îşi îndreptă jacheta şi porni spre un şir de tufişuri care marca marginea unui drum. Următoarele gînduri îi veniră în minte cît se poate de clar.

Ceva sau cineva încearcă să mă ucidă.

Iar ceva sau cineva mă vrea în viaţă.

34

Newport, Rhode Island

Fata auzi în apropierea ei o *bufnitură* în întuneric şi deschise larg ochii. Inima îi săltă în piept. Un bărbat se afla în dormitorul ei! Îi vedea întreaga siluetă din profil.

– Ţi-a fost dor de mine? întrebă el rîzînd. Vocea îi era joasă şi puternică. Se aplecă deasupra ei, trimiţînd umbre peste pat.

– Nici măcar o clipă, răspunse ea, pe acelaşi ton obraznic. Simţea cum pulsul o luase razna. Îl voia adînc înăuntrul ei.

Pantalonii din postav aspru căzură la picioarele bărbatului şi din ei se împrăştiară pe jos cîteva monede. Erecţia lui, tare şi insinuantă, lucea în palida lumină a lunii.

Fata întinse o mînă şi-l atinse. El i-o duse la gură şi fata îl primi înăuntrul ei.

– Oh, Doamneeee, gemu el şi apoi rîse iar.

Ieşi din ea şi dintr-o mişcare rapidă aruncă lenjeria de pat şi-şi întinse trupul vînjos alături de al ei, cald şi lăptos. Îşi trecu mîna aspră peste burta ei umflată cu o mişcare înceată, tot mai amplă.

– Eşti un drăcuşor, spuse ea, şi te vreau din nou. Nu mă satur de tine!

Un alt bărbat care stătea lîngă pat îi luă locul primului.

Scotoci nervos în sacul lui de piele. Avea un cadou pentru ea, un inel de aur, cu o piatră stacojie strălucitoare în centru.

– Nu trebuia. *Tu eşti* cadoul meu, darul meu, spuse ea. Atinge-mă, spuse ea. Te rog! Eşti un îngeraş.

Atingerea lui era ca mătasea. Experimentat, mîngîie ridicăturile umede ale sexului ei pînă ce îl imploră să termine în ea...

Un al treilea bărbat îl împinse deoparte pe al doilea. Salteaua se lăsă sub greutatea lui.

– Ai cea mai fină piele, ştii? spuse el. Eşti o minune!

– Ştiu. Ăsta e adevărul.

O pătrunse în divinul, umedul loc pe care i-l arătă ea, cuprinzîndu-i sînii, ţipîndu-i în păr de extaz.

După ce termină cu ea, veni un al patrulea. Mirosea a apă de mare, lînă nespălată şi ace de pin. Avea doar paisprezece ani şi o iubea şi el. Ejaculă pe coapsa ei şi apoi încă o dată după ce o pătrunse iarăşi.

Urmă un bărbat imens care îl trase cu violenţă pe băiat din îmbrăţişările ei. Apoi îşi întinse lîngă ea membrele dureroase.

– Încălzeşte-mă, iubirea mea, spuse el. E foarte frig în noaptea asta.

Era Şeful, cel mai experimentat, de departe cel mai bun amant. Îmbrăcat în piele de oaie şi tweed, mirosea a mosc, mirodenii şi tutun, aromă pe care fata o găsea absolut irezistibilă. Vocea lui era joasă şi plăcută şi suna ca un violoncel, iar atunci cînd îi rosti numele, fetei îi dădură lacrimile.

Se lăsă în genunchi lîngă el, îi atinse buzele cu sînii şi el îi prinse în gură, sugîndu-i pe rînd. Apoi fata se urcă pe el şi îl călări pînă cînd ţipetele îi ieşiră din gîtlej în aerul rece al nopţii într-un delicios, întretăiat şuvoi.

– De ce nu mi te supui? urlă el deodată.

Kathleen Beavier se trezi brusc. Era transpirată şi gîfîia de parcă ar fi alergat să-şi salveze viaţa. Şi plîngea!

Încă putea să audă Vocea – chinuitoare, ironică.

Era udă toată. Cearşafurile erau mototolite şi transpirate, de parcă nu le-ar fi schimbat de săptămîni întregi. Aproape că mai auzea ultimele cuvinte ale Vocii. Cearşafurile erau îmbibate cu un miros ciudat.

Dar era singură. Exact aşa cum fusese în fiecare noapte, de luni de zile.

În exact acelaşi moment în care se trezi Kathleen Beavier, Colleen Galaher se ridică şi ea brusc în pat şi ţipă. Imaginile apăreau şi pîlpîiau în faţa ochilor ei ca nişte baloane de săpun imense. Cearşafurile de flanel erau strînse în jurul picioarelor ei goale. Cum de se întîmplase acest lucru?

Începu să plîngă isteric.

35

Maam Cross, Irlanda

Bineînțeles, erau cîțiva oameni care știau de Colleen. Localnicii știau, dar păstrau secretul pentru ei. Era problema lor, treaba lor și a nimănui altcuiva.

Fetele și băieții din Maam Cross erau cruzi, nu aveau pic de milă sau remușcări, iar minte nici atît. Fetei îi spuneau „tîrfulița din Liffey Glade". În plus, își exprimară părerea în privința ei cu vorbe răutăcioase așternute cu roșu pe pereții proaspăt vopsiți în alb ai McDonald's-ului din oraș: COLLEEN SUGE ȘTREMELEAGURI FERMECATE!

Cînd veni în oraș, fata fu nevoită să treacă pe lîngă semnul acela obscen, oribil. I se făcu rău.

Astăzi, mergea la cumpărături. Tatăl ei murise de cancer. Mama ei era infirmă de mulți ani. Trăiau amîndouă din alocația primită de la stat și din ce le mai dădea biserica.

DONAL MacCORMACK, BĂCANUL FAMILIEI, era al treilea dintr-un șir de magazine cu un etaj, proaspăt vopsite, aflat la intersecție. De cînd cu miliardele de lire aduse pentru refacerea Irlandei, vopseaua proaspătă putea fi văzută pretutindeni. Culorile clădirilor erau vii, contrastante: cea a gălbenelelor, a curmalului japonez, a violetelor, a lacurilor. Firmele erau poleite pentru a atrage turiștii.

Colleen credea că acum, în Irlanda, viaţa era mai bună ca înainte, dar îngustimea minţii şi valorile învechite se ţineau de oameni ca scaiul de oaie.

Înfăşură mai bine în jurul burţii ei umflate haina subţire de postav pe care o cumpărase cu trei ani în urmă de la magazinul Dunnes din Galway. Privi în sus spre exteriorul de culoarea mandarinei al băcăniei. Pe lîngă dispozitivul de transmisie TV prin satelit, un coş arunca fum în înaltul rece şi umed.

Îşi coborî din nou privirea, de data aceasta peste jumătatea de tors a unui viţel, care atîrna în vitrina magazinului. *Dezgustător! Scîrbos!*

Apoi oftă şi intră pentru cumpărături. Bucurîndu-se de luxul deloc familiar al magazinului cu încălzire electrică, Colleen îngrămădi în coş o jumătate de duzină de ouă, făină, hering sărat, cartofi, lapte, miere şi o bucată mare de brînză.

În timp ce puse pe tejghea cecul de la bancă, îşi dădu seama că femeia din spatele casei de marcat o scruta din priviri.

Răvăşită, Colleen părăsi magazinul şi se trezi direct în faţa lui Michael Colom Sheedy.

– O, fir-ar, scuzaţi-mă, domniţă! Michael simulă un zîmbet politicos şi-şi luă de pe cap basca de tweed. Capul lui ras străluci.

Piatra neagră a unui cercel îi marca lobul urechii. Purta un hanorac cu glugă şi nişte pantaloni largi şi lungi, dar nu fiindcă ar fi luat echipamentul tatălui său. Îmbrăcămintea de tip gangster era foarte agreată de aceşti băieţi, care copiau comportamentul bandelor de oraş.

– Măi, să vezi! Băiatul de şaisprezece ani îşi plesni şoldurile cu ambele mîini. E chiar micuţa Colleen Galaher cu burta ei îngrozitor de mare şi ruşinoasă ieşită chiar din

Dosarele X. Încă mai eşti însărcinată cu Fiul Domnului? Cel de-acolo de jos este el în persoană?

Privirea fetei trecu repede de la Michael la ceilalţi din grup, care se schimbaseră cu toţii de uniformele de şcoală: pantaloni gri şi tricouri albastre. John O'Sullivan, Finton Cleary, Liam McInnie şi prietena lui Michael, Ginny Anne Drury.

Îşi pierdeau vremea în faţa magazinului cu dulciuri. În fundal se auzea piesa de succes a lui Billie „Fiindcă vrem".

O aşteptau.

Colleen se sperie, făcu un pas înapoi, şi mai că scăpă din mînă alimentele.

– Te rog, Michael, mama este foarte bolnavă. Trebuie să plec acum.

– Îhî, Colleen. Nu durează decît o secundă, drăguţo. Noi vrem doar să avem o mică discuţie în grup. Ce vrem noi să ştim e dacă Dumnezeu te-a dus mai întîi la film sau ţi-a tras-o pur şi simplu pe bancheta din spatele maşinii lui.

Fetei i se tăie respiraţia.

– Nu ar trebui să vorbeşti aşa urît, Michael.

Brusc, Michael Sheedy o ridică de pe trotuar pe micuţa Colleen împreună cu grămada ei de cumpărături – direct în soarele roşu care tocmai apunea pe după acoperişurile oraşului.

Fata păli. Din ochii ei de un verde strălucitor începură să cadă lacrimi.

– O, Doamne Sfinte, nu, Michael Sheedy!

– *O, Doamne Sfinte, nu, Michael Sheedy!* o maimuţări băiatul pe un ton batjocoritor, strident.

Tovarăşii lui începură să rîdă şi liderul golanilor o pasă pe Colleen următorului din rînd.

– Vezi ce faci, Johno. Nu scăpa mingea acum, *pe Dumnezeu în plinătatea lui.*

Johno O'Sullivan, cu o greutate de aproape 159 de kilograme la numai şaisprezece ani, chiar fu cît pe ce să scape fata. Se pricepea la fotbal, dar nu se descurca prea bine cu mîinile.

În ultimul moment, reuşi s-o împingă spre Liam McInnie, mîna dreaptă a lui Michael, linguşitor şi imitîndu-l în întregime. Pe braţul drept, Liam avea tatuată o zvastică.

– Te rog, Liam, strigă Colleen. Ginny Anne, te rog! Fă-i să înceteze! N-am făcut rău nimănui! Sînt însărcinată!

Pistruiatul băiat irlandez o ţinu pe fată sus deasupra capului. Începu să scandeze ca la un meci de fotbal. Ceilalţi îl acompaniară cu rîsete.

– Vrei să spui gravidă cu un mic bastard. Aşa, tîrfuliţă Colleen! Cu mine n-ai vrut să ieşi! Dar uite, de fapt, tu ţi-o trăgeai cu Cel de Sus.

În acel moment, pe strada pustie din Maam Cross se petrecu cel mai neobişnuit lucru, cel mai ciudat întîmplat vreodată în anticul oraş druid.

Din senin, cu viteza unui glonţ, apăru un sturz galben-maroniu. Micuţa pasăre ţipă o dată şi apoi ţîşni direct spre capul lui Liam McInnie.

Instinctiv, băiatul o puse jos pe Colleen. Îşi duse repede mîinile la faţă ca să-şi acopere ochii loviţi.

– Al dracului nenorocit! ţipă Liam McInnie de durere, după ce pasărea se repezi iar asupra lui. Oh, al dracului nenorocit! Ochii mei! O, Iisuse! Ochii mei!

În timp ce se îndepărta de terifianta scenă, Colleen se uită înapoi. Liam strîngea din ochi. Sîngele-i şiroia pe faţă. Fîşii de carne însîngerată atîrnau din obrajii băiatului.

Pasărea nu mai era nicăieri. Dispăruse la fel de repede cum apăruse.

Pasărea era un înger, gîndi Colleen. Un înger cu adevărat, trimis din Rai ca să-i oprească pe Liam McInnie şi pe ceilalţi băieţi îngrozitori şi răi.

36

New York

Nicholas Rosetti se trezi brusc. Gîndul îi era tot la incredibilul secret – se gîndise la el toată noaptea. Era convins că ştie de ce fusese atacat, deşi nimeni întreg la minte nu l-ar fi crezut.

Clipi, pînă ce îndepărtă din faţa ochilor imaginile morbide şi violente şi îşi dădu seama unde se afla. O cameră de hotel din centrul Manhattanului, un oraş pe care nu-l mai vizitase şi unul care-i displăcuse foarte mult de la bun început.

Întorcînd capul, văzu tapetul de culoarea fildeşului, decolorat, mobilierul de mahon şi draperiile grele, dungate în trandafiriu, roz şi bej, care blocau lumina de pe Broadway, la nord de Times Square.

Ascultă absent sirena poliţiei care acoperea bîzîitul uşor al aparatului de ventilaţie.

Comandă ceai şi cîteva cornuri. Apoi făcu un duş, spălîndu-se, în sfîrşit, de transpiraţia din timpul nopţii.

Se îmbrăcă în nişte pantaloni negri şi un pulover de lînă gri cu guler colant. După ce aşeză ceaşca de ceai pe biroul aflat lîngă fereastra cu vedere la stradă, îşi deschise sacul negru.

Aici se afla toată munca lui la acest caz. Întinse o bucată de ziar vechi.

Hîrtia îngălbenită era datată 14 octombrie 1917, iar titlul articolului era la fel de şocant ca evenimentul în sine: „Miracol la Fatima".

Reporterul ziarului *New York Times* scrisese aceste cuvinte în octombrie: *Spre uimirea acestor oameni îngroziţi şi nedumeriţi a căror atitudine merge înapoi pînă în timpurile biblice, oameni care, pălind de teamă, cu capetele descoperite, au îndrăznit să privească spre cer – soarele a tremurat violent cît se poate de clar. Soarele s-a deplasat lateral cu mişcări bruşte, nemaivăzute pînă atunci. Astăzi, soarele a făcut un dans macabru pe cer în timp ce Maica Domnului ar fi „vorbit" unor copii, trei la număr.*

La Fatima se dăduse un avertisment terifiant. Chiar şi *New York Times* recunoscuse acest lucru.

Iar secretul fusese păstrat de atunci – timp de aproape optzeci şi doi de ani!

În sacul său umflat se aflau cele mai recente informaţii şi dovezi. O depoziţie de 19 pagini pe marginea întîlnirii cu fata în vîrstă de paisprezece ani din Maam Cross, Colleen Galaher.

Dedesubt, urma un pachet cu tăieturi din ziare vechi de două, trei zile. Articole din *The Times* din Londra, *Los Angeles Times, Observer, Irish Press* şi altele. Relatări despre viruşi scăpaţi de sub control, ciumă, morţi inexplicabile, bizare.

Rosetti îşi simţi gîtul ţeapăn. Tensiunea îl cuprindea din nou, în valuri. Îi era din nou teamă. Nu se putea ascunde, nici măcar în New York.

Papa Pius îi dezvăluise secretul de la Fatima. *Nu, vă rog!* imploră Rosetti. *Nu sînt demn de aşa ceva!*

Ştia însă că secretul era adevărat. Era credincios, aşadar credea.

La mii de kilometri depărtare sînt două fecioare.
Una dintre fete îl va purta pe Mîntuitor, Fiul Domnului.
Cealaltă îl va purta pe Fiul Satanei.

CARTEA A DOUA

Kathleen și Colleen

37

New York

În acea după-amiază, Nicholas Rosetti se plimba pe aglomeratul Eighth Avenue din New York, luptîndu-se din răsputeri cu disperarea nemărginită care părea să fi pus stăpînire pe el. Era în Iad, nu-i aşa?

Îşi făcu loc prin mulţimea de pietoni caracteristică orei de vîrf, sărind ca ars la atingerea frecventă a străinilor. Era un munte de nervi, ştia bine. Tresărea la fiecare sunet, real sau imaginar.

Oştean al lui Hristos, se gîndi el. *Nu, doar oştean. Oştean!*

Îşi croi drum înainte, jelind la gîndul morţii recente a Sfinţiei Sale Papa Pius, un Papă bun, o pierdere tragică pentru milioane de oameni. Iar el o resimţea mai mult ca oricare dintre ei. Fusese însărcinat cu o misiune pe care avusese grandomania să o accepte.

Şi acum era singur. Fără îndoială, era în Iad. Aceşti locuitori ai New Yorkului erau cu toţii damnaţi. Vedea asta în ochii lor. Simţea răul şi pustietatea oriunde mergea.

Ziarul *Daily News*, găsit dimineaţă sub uşă, fusese cauza creşterii deznădejdii sale. Pe prima pagină, acolo unde mai mult ca sigur nu avea ce căuta, era un articol despre Kathleen Beavier.

Difuzarea acestei ştiri reprezenta o eroare regretabilă. Dar era tipic pentru America, nu? Aici, totul era un adevărat circ. Nu existau secrete. Kathleen era bogată şi americancă – deci subiect de senzaţie. Colleen era săracă şi irlandeză – ce subiect putea să iasă de-aici? Îşi dorea să nu se fi ştiut nimic despre niciuna dintre fete.

Trebuia să afle ce s-a mai întîmplat – aceasta era misiunea lui astăzi. Dăduse cîteva telefoane la Roma şi apoi fusese sunat el la New York. La ora şase, sosi la studiourile West Side, proprietatea companiei ABC Broadcasting. Fusese escortat într-o cameră mică de vizionări şi apoi, cu indulgenţă, fu lăsat singur.

Se adună, cufundîndu-se din ce în ce mai adînc în fotoliu. Se străduí să urmărească... ştirile.

Toate erau de rău augur şi... foarte înspăimîntătoare.

Pelicula „nelansată", filmată în întregime pe parcursul ultimei săptămîni, înfăţişa drama provocată de o secetă care dura de cinci luni în statul indian Rajasthan.

În prima parte a peliculei, camera de luat vederi lumina un sat grotesc sărăcit, care se numea Sirsa. Cu un ton autoritar, aspru, crainicul descria imaginile prezentate pe ecran.

„În marea parte a Indiei zilelor noastre, viaţa nu este aşa cum ni s-a prezentat în filmele despre Compania Britanică a Indiilor de Est sau Bengal Lancers. Statul Rajasthan, în mod special, este numit uneori Marele Deşert Indian, din cauza vastelor sale întinderi aride şi vînturilor care nu încetează să bată, cunoscute sub numele de simun şi siroco; o gură a iadului care clocoteşte, cu o temperatură medie în timpul zilei de 42°C."

Gură a iadului, gîndi Rosetti. *Un termen cît se poate de precis!*

„Acest stat indian, cu o populaţie de peste 44 de milioane

de oameni, reprezintă cea mai secetoasă şi săracă regiune din întreaga lume. Din aprilie pînă în iulie, un soare incandescent arde pămîntul şi oamenii asemenea unei torţe demonice. Praful se adună pe mile întregi. Vînturi sufocante, fierbinţi, aduc cu ele praf şi resturi pînă în nord, la New Delhi.

Satele sînt asemenea unor furnale. Întinsele şi nemişcatele dune de nisip îţi dau senzaţia că anticele prezenţe demonice se află aici, în deşertul indian.

Începînd cu 7 septembrie anul curent, această secetă groaznică persistă de două luni, mai mult ca niciodată. Acest stat indian a devenit în întregime un rug funerar, arzîndu-şi morţii la foc mocnit.

600 000 de bărbaţi, femei şi copii au murit aici începînd cu luna aprilie! Mai mult de 6000 continuă să moară în fiecare zi!"

Dacă există iadul pe pămînt, atunci aici se află, în blestematul Rajasthan.

Se apropie ceasul, gîndi Rosetti. Cu repeziciune. Simţea pericolul oriunde îşi îndrepta privirea şi nu era o simplă imaginaţie a lui, ci însăşi realitatea.

Pretutindeni, acestea erau semne clare ale prezenţei Bestiei.

Gheena.

600 000 de oameni morţi! Pentru Bestie, era o nimica toată.

Începu să enumere:

Seceta din statul Rajasthan, foametea imposibil de descris din India.

Măcelul din Ruanda; un genocid atît de brutal şi de lipsit de sens, încît nu putea fi inspirat decît de diavol.

SIDA care-i prinsese în ghearele morţii pe locuitorii din China, pe majoritatea celor din Africa şi acum pe cei din

Spania şi Sicilia. Noua formă de poliomielită schilodea Coasta de Vest şi izbucnise şi în Noua Anglie.

Un virus manifestat prin hemoragii puternice, asemănător virusului Ebola, apăruse brusc în sudul Franţei, dezvoltîndu-se lîngă locul sfînt de la Lourdes.

Duşmanul venise întocmai cum fusese prevestit.

Oastea lui Satan era aici – îngeri căzuţi, legiuni întregi.

Era vremea lor.

38

Newport, Rhode Island

Pe măsură ce mergeam pe cărarea de lîngă apă, simţeam foarte intens apropierea lui Justin. Şi mai realizam că împreună făceam un cuplu frumos, deoarece cîţiva oameni care trecură pe lîngă noi ne priviră pe furiş. Numai de-ar fi ştiut povestea, povestea noastră! Eu fusesem călugăriţă, iar Justin era încă preot.

Însă nu eram un cuplu. Nici pe departe! Era ca şi cum între noi ar fi existat un gard gros, electrificat, care ne atrăgea şi ne respingea în acelaşi timp.

În ultimele două zile, mersesem împreună de trei ori, pe jos sau cu maşina. Pretextul era Kathleen Beavier. Justin era trimisul cardinalului şi era foarte serios şi foarte bun în ceea ce făcea. Nu-mi dădeam seama dacă el credea în Kathleen, dar, teoretic măcar, era deschis tuturor posibilităţilor.

Bineînţeles, între noi era mult mai mult de-atît. Îmi repetam întruna: *Nu mai sînt călugăriţă. Mă pot gîndi la Justin O'Carroll cum vreau eu.*

În timp ce ne plimbam, i-am spus o poveste nevinovată, scurtă, despre Cliff Walk, îngusta cărare de lîngă apă, de trei mile şi jumătate, care se potrivea ca un colier în jurul coastei de sud-est a oraşului Newport.

– Odinioară, William Backhouse Astor s-a plimbat aici alături de doamna lui, „Regina celor Patru Sute“*, i-am spus eu, probabil ca să mă fălesc cu ceea ce ştiu. Se pare că John Kennedy a curtat-o pe Jacqueline pe Cliff Walk pe vremea cînd era în Marină, iar ea era debutanta anului la Newport.

Iar acum, realizam eu, Justin şi cu mine mergeam pe aceeaşi potecă istorică. Însă exista o diferenţă substanţială. Noi nu eram iubiţi şi nu aveam să fim vreodată. Exceptînd clipa de acum două zile, cînd m-a atins cu mîna, noi doi nu ne-am atins niciodată. Ca să fiu sinceră, îmi doream să-l îmbrăţişez mai mult ca orice pe lume, dar ştiam că n-o voi face.

Oare de ce am fost aduşi aici, împreună? Mai degrabă, azvîrliţi împreună, ceea ce-mi dovedea că Dumnezeu este sadic.

Merserăm mai departe pe cărarea şerpuită, năpădită de tufe de mur şi flancată de case boiereşti vechi, cu garduri înalte. Era pur şi simplu perfect. Am trecut pe lîngă Millionaires Row, locul unde, jură localnicii, Henry James a inventat epitetul „elefanţii albi“. Trecurăm şi de proprietatea The Breakers, de Rosecliff, proiectată de Stanford White, de Beechwood şi de obsedanta Marble House a lui Richard Hunt.

– Ştii, Annie, spuse Justin într-un sfîrşit, uneori cred că tu ai o imagine ciudată asupra propriei tale persoane. Pari foarte deschisă, foarte liberă şi comunicativă. Şi totuşi te ţii la distanţă de oameni.

M-am oprit pe potecă şi l-am privit. Fie că era adevărat sau nu, ceea ce spusese m-a rănit.

* Caroline Astor era adesea numită „Regina celor Patru Sute“, cu referire la numărul de oameni care încăpeau confortabil în sala ei de bal (n.tr).

– Nu înţeleg ce vrei să spui. Am o mulţime de prieteni. Îmi place foarte mult viaţa mea. Vrei să spui că nu pot fi împlinită fiindcă nu m-am măritat?

Surîse. Nu voia să ne certăm.

– Nu asta am vrut să spun, Anne.

– Atunci, ce?

– Ah, Annie. Tot ce vreau să spun este că tu ai o pasiune foarte aparte şi încîntătoare pentru viaţă. Te-am urmărit în Boston. Şi aici, în Newport. Deja ai reuşit să stabileşti o punte de comunicare extraordinară cu Kathleen. Dar *eşti* închisă în tine. O, la dracu', gata, îmi pun lacăt la gură. Şi mă plimb. Şi îmi las mintea să hoinărească printre bogatele fantezii ale Americii de început de secol. Este frumos aici, trebuie să recunosc.

Îi era teamă să mă mai privească. Şi cînd, în cele din urmă, o făcu, văzu lacrimile mari şi sclipitoare şiroindu-mi pe obraji.

Mă rănise, mă rănise foarte tare. Mă atinsese la punctul sensibil şi nu avea nici un drept s-o facă.

Brusc, m-am îndepărtat de el. Nu mai puteam sta aici. Am început să alerg pe poteca presărată cu cîrcei de viţă, fără să ştiu încotro mă îndreptam. Ştiam doar că trebuia să plec de lîngă Justin O'Carroll.

39

Kathleen simțea că înnebunește în casa părinților. Își dorea cu disperare să fie cu prietenele ei – Sara, Fran și Chuck cea de nestăpînit. Se simțea strînsă ca în niște chingi de pereții casei și de greutatea apăsătoare a propriului trup.

Coborî cu grijă treptele din spate, ținîndu-se strîns de balustrada subțire. Fiecare treaptă *scîrțîia* sub greutatea ei.

Nu se obișnuise nici acum cu schimbările prin care trecea corpul ei. Sînii îi erau mai mari ca ai mamei sale. Degetele și gleznele i se îngroșaseră. Ochii erau umflați și roșii. Iar faptul că nu se putea îmbrăca în hainele ei normale era de-a dreptul enervant.

Cînd se va termina totul, va redeveni vechea Kathleen? Numai Dumnezeu știa.

Pînă la nașterea copilului, singura ei plăcere era plaja. Îi mulțumea lui Dumnezeu pentru plajă!

Miraculos, Kathleen ajunse la oficiu fără să o audă careva. Mai ales acum nu voia să dea nas în nas cu doamna Walsh. În ultimele săptămîni, vechea ei prietenă pur și simplu nu mai părea să fie în apele ei. Brusc, începuse să dezaprobe tot ce făcea sau spunea Kathleen.

În spatele oficiului, încăperea de la intrare era pustie.

Sub o bancă se afla frumos aliniată încălţămintea. Kathleen îşi puse o pereche de pantofi comozi. În cuier atîrna cardiganul galben al tatălui ei şi fata îl îmbrăcă peste pulover.

Cîteva minute mai tîrziu se afla pe ţărm, ascultînd şi privind valurile care se spărgeau hipnotic de mal. Doamne, ce mai zi! Afară erau aproape 25°C şi, deocamdată, toamna fusese incredibil de blîndă. Se dezbrăcă imediat de cardigan şi îl puse pe braţ.

Îi veni o idee care-i plăcu la nebunie. Citise mai demult că apa reduce din greutatea corpului şi că acest lucru este benefic pentru copilul din pîntec. Se descălţă, se dezbrăcă de pulover şi intră în ocean.

Poate era nesăbuit din partea ei, dar se simţea minunat. La suprafaţă, apa era caldă şi senzaţia dată de valurile care se loveau de picioarele ei umflate era extraordinar de plăcută. Se gîndi că micile valuri erau asemenea unor căţeluşi care îi lingeau picioarele.

Făcu alţi cîţiva paşi, fără să se îndepărteze însă prea mult de ţărm. Acum aproape că era în transă, de parcă n-ar fi fost ea însăşi. Să îndrăznească? Da, îndrăzni. Trase aer în piept şi îşi îndoi genunchii, în aşa fel încît apa îi veni aproape pînă la bărbie. Senzaţia era minunată!

Oh, este de-a dreptul de vis!

Valurile o ridicau puţin şi apoi o lăsau la loc în jos. Suspină. Apoi rîse cu putere. Se simţea în sfîrşit uşoară, aşa cum rîvnise atîta vreme! Se lăsă dusă de valurile blînde. Îşi întinse mîinile, se lăsă pe spate şi pluti cîteva secunde. Culorile se împleteau pe cer într-o privelişte fascinantă. De la albastru la roz, la purpuriu şi indigo...

Kathleen pierdu noţiunea timpului. De cît timp plutea? Cu greu, reuşi să se întoarcă pe burtă şi îşi dădu brusc seama unde se afla.

Era deja mult mai departe decît credea. Cum aşa? *Nu se*

poate! Ceva nu era în regulă. Cum ajunsese aşa de departe de mal?

Speriată, începu să se lupte cu apa, înotînd spre ţărm.

Părea că, de fiecare dată cînd reuşea să înainteze, în momentul imediat următor curenţii o trăgeau înapoi.

Nu te panica, îşi spuse.

Rămîi cu ochii pe casă şi înoată într-acolo.

Însă nu înţelegea cum de fusese atît de inconştientă. Ştia foarte bine de curenţi, ştiuse asta de mică! Se întîmplase ceva foarte ciudat. *Ca şi cum uitase de ea în apă. Era nebună?*

Braţele o dureau. Simţea împunsături în ambele braţe, iar apa rece o vlăguia pur şi simplu. Vru să strige după ajutor, dar nu era nimeni acolo, nimeni care s-o audă. Ca şi cum oceanul ar fi fost un bărbat foarte puternic ce-şi încolăcise braţele în jurul mijlocului ei, Kathleen era trasă înapoi şi apoi împinsă sub valuri. Strînsoarea apei o speria.

Nu-ţi fie teamă, auzi ea. Era Vocea, însă aproape liniştitoare.

Nu! Fu acoperită de valuri, dar reuşi să ajungă iar la suprafaţă. Scoase un strigăt lung şi gutural.

Lasă-te purtată de apă, Kathy. Apa este universul şi este eternă. Fii una cu apa!

Se zbătea în zadar după aer, în timp ce prin faţa ochilor îi treceau frînturi de imagini. Prietenele ei, mama, tatăl ei, copilul ei...

Următorul val o împinse iar la fund. Durerea ascuţită din plămîni se acutiză insuportabil înainte să fie stinsă de apă.

Kathleen se îneca; la fel şi copilul ei.

40

M-am oprit din alergat cînd încălţările mele au dat într-un tîrziu de caldarîmul fermecătorului Bellevue Avenue, încadrat de copaci.

Ce se întîmplă cu mine? Ce se întîmplă?

Mi-am şters lacrimile ridicole de pe obraji cu un şervețel Kleenex, din pachetul pe care îl ţineam sub mîneca puloverului, apoi m-am sprijinit de înaltele porţi negre de fier ale uneia din case şi am urmărit cu privirea un autocar galben-aprins din Batavia, New York, care venise încărcat cu „pelerini".

După o vreme, am reuşit să îmi vin în fire.

Ştiam exact de ce fugisem de Justin. Era limpede ca lumina zilei. Încă eram îndrăgostită de el, nu? Iar acum eram şi furioasă pe el. *Nu întorsesem spatele vieţii!*

El o făcea. El era preotul catolic irlandez. Era sociabil şi ştia atît de multe, dar oare cîte trăise cu adevărat?

După ce mi-am recăpătat suflul, am hoinărit prin spatele caselor pe o alee care ducea spre plajă. Gîndul mă obseda, în timp ce mă jucam cu marginea spumoasă a oceanului. Poate chiar îl iubeam pe Justin. Mă gîndeam tot timpul la el. El îşi dorea să mă căsătoresc, să fiu mamă. Poate că nu făcuse

decît să exprime un gînd altruist. Sau poate că îmi reamintea ceea ce ştiam deja.

M-am plimbat fără ţintă pe plajă, întorcînd pe toate părţile acest gînd, pînă ce apusul acoperi cerul în nuanţe din ce în ce mai întunecate de albastru; de la albastru-verde deasupra oceanului la indigo presărat de stele pe marea cupolă a cerului. Am privit în jur ca să-mi dau seama unde mă aflu. Ceva de pe plajă mi-a atras atenţia.

O siluetă era întinsă pe nisip.

Silueta unei tinere femei.

– Kathleen! am strigat.

41

M-am repezit înainte, strigînd cît puteam de tare:

– *Kathleen!*

Cînd am ajuns aproape, m-am aruncat pe nisip lîngă ea. Am întors-o cu grijă pe spate. Am prins-o de sub bărbie, pronunţîndu-i încontinuu numele. I-am întors faţa spre mine. Am început să-i fac respiraţie gură la gură, dar nu părea să aibă nevoie de aşa ceva.

Kathleen era în stare de inconştienţă, dar, slavă Domnului, încă respira. De ce era pe plajă? Cum de ajunsese udă leoarcă? Înotase?

– Doamne, Kathy, oh, Doamne!

Era prea grea ca să o iau în braţe şi eram singure pe plaja întunecată. Ce i se întîmplase? Îşi făcuse iar rău singură? Dar copilul?

Încă respira. I-am pronunţat iar numele. Încercam să gîndesc limpede. Am evaluat toate opţiunile. Aveam doar două.

Să stau cu ea.

Să alerg cît de repede pot după ajutor.

– Hai, Kathy, Kathy... hai, gata, eşti bine acum.

Am bătut-o uşor pe obraz.

Îi simțeam pielea încă rece. Luase o supradoză de medicamente înainte să intre în apă? Nu aveam de unde să știu, dar nu-mi ieșea din cap gîndul că în trecut încercase să se sinucidă.

Și, exact atunci, inima aproape că a încetat să-mi mai bată în piept. Am murmurat:

– Oh, Doamne Dumnezeule! Kathy!

I-am strigat numele iar și iar.

Fetei i se rupsese apa.

Cînd am întors capul, l-am văzut pe Justin alergînd în viteză spre noi.

– Justin, am strigat eu, Kathleen pierde copilul!

42

Am sosit la spital în urletul sirenei de pe ambulanță. Șase doctori și asistente au venit imediat să ne întîmpine. Eram înfășurată în hanoracul lui Justin și o pătură termică. Mă udasem leoarcă încercînd să o ajut pe Kathleen. Arătam ridicol, dar nu-mi păsa.

Toți ginecologii disponibili din spitalul din Newport au fost chemați să o examineze pe Kathleen. Era conștientă. Era și calmă, singura de altfel.

Au ajuns la un consens cu toții. Amniosul se rupsese. Trebuiau să scoată copilul prin cezariană, înainte să fie prea tîrziu.

Kathleen se împotrivi cu tărie.

– Copilul va fi bine, spuse ea. Lăsați-ne în pace!

Medicul ei personal, doctorul Armstrong, o implorase să le permită doctorilor să facă intervenția. Părinții au discutat cu ea, cu lacrimi în ochi. Dacă încercau să scoată copilul acum, avea o șansă. Dacă așteptau, putea să moară. Kathleen era minoră. Voința majorității ar fi putut prevala. Dar nu era nicidecum o nimica toată să forțezi o tînără femeie total competentă să suporte o cezariană.

– Anne, spune-le. Am văzut-o pe Doamna Noastră. Ea mi-a spus să nu-mi fie frică.

Am pălit vizibil la sugestia ei. Din punct de vedere medical, o cezariană era pasul cel mai corect care trebuia făcut. Kathy trăia, iar copilul avea o şansă uriaşă să supravieţuiască. Era singurul lucru raţional.

În acest caz însă, bineînţeles că naşterea n-ar mai fi fost un miracol. Intervenţia ar fi afectat canalul de naştere, caz în care Biserica nu ar mai fi declarat copilul un miracol.

– Kathleen, i-am spus eu, vreau să asculţi ce au doctorii de spus – lasă-i să-şi spună părerea, şi apoi fă aşa cum crezi tu că este cel mai bine.

A fost o noapte îngrozitoare şi n-o spun într-o doară. Aţipisem cînd, brusc, am realizat că cineva mă scutura. Carolyn Beavier plîngea în hohote. Mă cuprinse în braţe.

– E bine, Kathleen e bine, îmi zise ea. Şi copilul e bine. Membrana s-a refăcut de la sine şi s-a reumplut de lichid amniotic. Kathleen este încă însărcinată. Este cu adevărat un miracol!

Mi s-a explicat că nu era vorba chiar de un miracol; dar faptul în sine era îndeajuns de neobişnuit încît să uimească personalul medical al spitalului din Newport. Singura persoană care nu era surprinsă sau impresionată era chiar Kathleen.

– Îţi mulţumesc că ai avut încredere în mine, îmi spuse Kathleen. Ai fost singura care a făcut-o. Tu eşti cea specială, Anne. De-asta eşti aici. Tu şi părintele Justin. Voi sînteţi protectorii mei speciali.

Am stat în rezerva de spital cu Kathleen pînă în jurul orei unu dimineaţa, cînd Justin băgă capul pe uşă. Îmi făcu semn să ies pe coridor. Kathleen dormea, aşa că am ieşit.

Cînd am ajuns pe hol, am văzut că Justin era palid şi avea ochii aproape ieşiţi din orbite. Mă îngrijoră.

– Ce s-a întîmplat? Eşti bine? l-am întrebat.

– Ceva de necrezut s-a întîmplat aici la spital, îmi dezvălui el în şoaptă. Anne, a apărut un caz de poliomielită. E ca şi cum ar fi urmărit-o pe Kathleen aici.

43

Irlanda

Colleen Galaher avea senzaţia că, dacă ar mai fi stat închisă în casă, mintea i-ar fi explodat în mii de bucăţele, imposibil de pus la loc vreodată. Se asigură că mama ei stătea confortabil în camera sa, apoi se furişă din casă şi înşeuă calul.

Călări pe deal, cu mîna înfăşurată în coama iepei mamei sale, Gray Lady. Cînta pentru sine una dintre piesele preferate ale trupei Boyzone, oprindu-se în mijlocul strofei ca să facă semn cu mîna ţiganilor aflaţi pe cîmpia de jos. Voia să fie din nou o simplă şcolăriţă; îşi voia viaţa înapoi.

Ţiganii nu erau în genul rromilor oacheşi din Europa Centrală, ci mai degrabă descendenţi ai irlandezilor strămutaţi care îşi pierduseră bunurile în timpul Marii Foamete din 1845. Generaţii la rînd se mutaseră dintr-o ţară într-alta, reparînd lucruri, participînd la curse de trăsuri la bîlciuri şi, potrivit unora, ocupîndu-se cu furturi sau chiar mai rău.

Erau disprețuiți, la fel ca ea. Nu era corect, nu era drept.

Îşi aminti acum, ruşinată, că la rîndul ei disprețuise ţiganii. Apoi, în urmă cu şase luni, se petrecu ceva care-i schimbă atitudinea.

Ca şi astăzi, trecea pe cîmpie îndreptîndu-se spre

binecunoscutul loc idilic din Maam Cross, Liffey Glade. O femeie cu părul roşu-aprins, care purta o fustă de catifea purpurie şi o jachetă din tweed veche îi făcu semn.

Ţiganca se îndreptă spre ea şi ochii i se holbară. Îşi făcu cruce şi începu să se roage, strîngînd puternic rozariul de parcă ar fi fost o ancoră de salvare legată direct de Rai.

Colleen fusese şocată de gesturile femeii, se temu, dar totuşi fu curios de îndrăzneaţă. Şi, cîteva clipe mai tîrziu, acceptase deja invitaţia ţigăncii de a bea un ceai în caravană. Pe femeie o chema Margot, iar caravana ei era ciudat alcătuită. Acolo se aflau poliţe curate acoperite de unelte, cutii de pălării, cuiere în care hainele atîrnau aranjate după culoare şi, surprinzător, un televizor nou, scump, pe baterii.

Lîngă televizor se afla un loc special închinat Sfintei Fecioare. Avea o frumoasă Madonă din porţelan, cu mîinile ridicare întru binecuvîntare, purtînd un şal albastru cu alb, acoperit de aur veritabil, aruncat peste părul despletit.

– Ai văzut-o în carne şi oase, dar şi în spirit, spuse Margot. Ştiu că ai văzut-o. N-am dreptate?

Colleen se întoarse spre ea, uluită. Ce ştia femeia aceasta ciudată?

– Iubeşti copiii, Colleen, continuă Margot, cu vocea umilă şi reverenţioasă. Iar privirea îi era îndreptată fix spre abdomenul fetei, care de-abia începuse să se umfle. Îţi ştiu secretul, micuţo. Eşti exact ca ea. Secretul tău va schimba lumea.

44

Îți știu secretul, micuțo!

În ziua aceea, Colleen călări alene tocmai spre nordul orașului. Acolo se afla spitalul ținutului și ea voia să facă o consultație înainte să nască.

O legă pe Gray Lady de un stejar bătrîn de pe cîmpul bogat în vegetație de lîngă spital. Apoi trecu pe pajiștea din spate și intră într-un hol mic. Colleen fusese și înainte la Sf. Brendan ca să-și viziteze niște rude bolnave, dar nu-și amintea să fi venit vreodată singură.

Se simți matură, și poate puțin nerușinată, în timp ce urca ușor scara sinuoasă către al doilea etaj.

Știa unde voia să ajungă – la secția de maternitate. Imediat ce intra pe coridorul celui de-al doilea etaj, la stînga.

Deschise ușile batante și imediat fu întîmpinată de o asistentă. Femeia îi recunoscu starea și zîmbi.

– Bună, drăguță!

– Fac doar o plimbare, spuse Colleen. Și, de fapt, nu era o minciună.

Într-una din încăperi, o femeie gemea puternic și cîteva secunde mai tîrziu începu să țipe.

Aproape instantaneu și, aparent, ca și cum ar fi înțeles-o,

o a doua femeie, într-o cameră aflată ceva mai departe pe hol, lăsă să-i scape un ţipăt ascuţit.

Colleen se rezemă de perete şi încercă să se liniştească. *Doamne, pare îngrozitor. Oare, cînd va veni timpul, voi fi în stare să fac asta?*

Le ascultă pe cele două femei care continuau să geamă şi să ţipe.

Una dintre ele strigă numele soţului ei iar, apoi, aproape din aceeaşi răsuflare, îl blestemă.

Eu voi fi singură, se gîndi Colleen. *Va trebui să fiu foarte curajoasă.*

Crezuse că vizita la spital era o idee bună, dar nu părea să fie aşa. Acum era, fără îndoială, mai speriată decît fusese vreodată.

Se întoarse şi o luă în direcţia opusă. Ce era acolo, în capătul coridorului?

Alte săli de naştere? Alte femei în chinuri groaznice?

Fata remarcă pereţii de sticlă şi-i văzu pe bebeluşii dinăuntru. Unii plîngeau, dar majoritatea dormeau sau, pur şi simplu, priveau în jurul lor, făcînd cunoştinţă cu lumea.

Colleen începu să zîmbească, poate pentru prima dată după luni de zile, şi ştiu că va fi bine. Nu va mai fi singură. Va avea copilul.

45

Cînd mai avea de parcurs doar o jumătate de kilometru pînă acasă, Colleen simţi aerul dulce, răcoros de la Liffey Glade. De-abia aştepta să pătrundă în grota care fusese sanctuar natural cu mult înainte de creştini, chiar înainte de druizi. Aici, la Liffey Glade, venea Colleen cînd voia să fie singură.

Un izvor rece curgea clipocind prin grotă spre Lough Corrib. Pinii şi molizii se aplecau peste apă.

Cu nouă luni în urmă, pe 23 ianuarie, la Liffey Glade trăise Colleen ceea ce acum considera a fi fost o experienţă mistică. Înainte de seara aceea, în Maam Cross era cunoscută drept o elevă cu purtări cuviincioase a colegiului Sfînta Treime.

La şcoală, Colleen era plăcută, dar nu fusese niciodată acceptată pe deplin de majoritatea colegilor ei. Cel mai mult era apreciată de surorile de la mănăstire, care probabil se regăseau în tăcuta şi meditativa fată care de obicei era printre cei mai buni din clasă.

Se simţea norocoasă să-i ajute pe alţii şi de aceea luase decizia aceasta. Se hotărî să devină călugăriţă.

Apoi, în numai o secundă, la Liffey Glade totul se

schimbă. Colleen Galaher deveni mireasa lui Hristos, nu doar în spirit, ci şi în trup.

În această după-amiază specială de început de octombrie, Colleen călărea cu grijă pe Gray Lady de-a lungul pajiştilor ude din spatele căsuţei.

Odată ajunsă la Liffey Glade, legă iapa de un copac şi-şi făcu drum printre crengile foşnitoare, ude. Fata îngenunche pe covorul moale de ace de pin şi răşină, în micuţa capelă în aer liber.

Colleen îşi plecă creştetul acoperit cu un păr roşu strălucitor.

– Tatăl Nostru care eşti în Ceruri, sînt cea mai umilă slujitoare a ta. Ştiu că simţi durerea şi iubirea mea pentru tine. Tată, sînt atît de singură acum. Am fost nespus de singură aceste nouă luni.

Dar Colleen Galaher nu era singură.

Era urmărită – era întotdeauna urmărită.

46

Începeam să accept ideea că pruncul lui Kathleen Beavier avea ceva special şi acest lucru mă tulbura mai mult decît puteam recunoaşte. Ceea ce cu siguranţă mă neliniştea era faptul că începeam să cred că Kathleen ar fi putut spune adevărul şi că, astfel, îmi pierdeam obiectivitatea. Trecusem de la „e o înşelătorie" la „s-ar putea să fie ceva adevăr aici".

Cred că pentru prima oară de cînd venisem la Coliba Soarelui, am avut cîteva ore pentru mine. Kathleen aţipise în camera luminată puternic de soare. Cînd am intrat să iau o ceaşcă de ceai, doamna Walsh gătea cu frenezie în bucătărie. Carolyn şi Charles Beavier plecaseră în oraş la cumpărături. Justin era şi el pe undeva, să alerge.

Aşteptasem cu nerăbdare să cercetez biblioteca familiei Beavier. La fel de mare ca biblioteca unui orăşel, era un loc unde puteam face cercetări amănunţite. Pe rafturi se regăseau cărţi de istorie, biografii, metri întregi de materiale despre navigaţie, scoici, grădinărit, păsări şi finanţe.

Iar pe raftul aflat lîngă şemineu se afla o secţiune dedicată cărţilor de religie. Multe dintre ele erau recent achiziţionate de la Barnes & Noble, Lauriat's, Maryknoll, astfel că între pagini încă se aflau broşuri cu oferte.

Focul mocnea în şemineu. Mi-am turnat o ceaşcă de ceai şi apoi am luat un maldăr de cărţi despre Fecioara Maria pe care le-am aşezat pe măsuţa din lemn de mahon aflată lîngă un confortabil fotoliu trandafiriu. Avînd în vedere că citisem aproape tot ce se găsea despre Maria, aveam doar să fac o trecere în revistă. Am atins coperta volumului *Doamna Noastră în Evanghelie, Doamna Noastră la Fatima, Misterele Femeii: Antichitate şi Epoca Modernă* şi apoi am deschis o carte minunată scrisă la sfîrşitul anilor '70 intitulată *Singura dintre femei*. De fiecare dată cînd reciteam această carte, mă îndrăgosteam din nou de Maria.

„Fecioara, model sublim de castitate", notase autorul, „a rămas cea mai sfîntă fiinţă pe care am contemplat-o vreodată, magia-i exercitată asupra mea fiind atît de puternică încît, timp de cîţiva ani, îmi era imposibil să intru într-o biserică fără să sufăr la gîndul protecţiei şi frumuseţii mîntuirii pe care o uitasem. Îmi aduc aminte că am vizitat Notre Dame din Paris şi am stat în naos cu ochii în lacrimi."

Era adevărat. Astfel îşi lasă amprenta credinţa, astfel o simţisem şi eu. Puterea Mamei Binecuvîntate este aceea înţeleasă de multe femei. Mai departe, în cartea ei, Marina Warner scria: „Fecioara este unul dintre puţinele personaje feminine care au dobîndit statutul unui mit". Îl cita totodată pe Henry Adams, care notase: „Studiul Doamnei Noastre merge înapoi direct la Eva şi înfăţişează pe deplin problema sexului".

O dihotomie extrem de interesantă, am reflectat eu. Fecioara, despre care nenumăraţi şi din ce în ce mai mulţi oameni consideră că ar trebui înălţată la acelaşi nivel cu Fiul său – şi Eva, care a fost ispitită de şarpe, a mîncat din fructul pomului interzis şi a fost izgonită din grădina Raiului. Eva l-a acceptat pe Satana. Doamna Noastră l-a strivit.

M-am pierdut în lectură, căutînd indicii despre situaţia din Newport şi am uitat de timp. Biblia o menţionează sfîşietor de puţin pe Maria; sînt doar şase referiri în treacăt şi nici documentări istorice nu sînt prea multe despre ea.

În cercurile teologice există două teorii importante, acceptate de regulă, bazate pe ceea ce învăţaţii numeau în genere „tradiţia creştină". Potrivit celui dintîi, Maria însăşi a fost concepută „imaculat", înăuntrul pîntecului mamei ei – astfel, născîndu-se fără a purta păcatul originar. Cea de-a doua teorie afirmă că atunci cînd a murit, probabil în oraşul antic Efes din vestul Asiei Mici, Maria s-a înălţat cu trupul şi spiritul direct la Ceruri, ceea ce s-a numit Adormirea Fecioarei Binecuvîntate.

După toţi aceşti ani, încă mă uimea faptul că Maria era cel mai puţin cunoscută şi, de departe, cea mai misterioasă dintre toate figurile biblice.

Oare de ce?

Nu era nevoie să contactez o feministă ca să obţin un răspuns. Maria a fost femeie şi mamă. Scriptura a fost scrisă de bărbaţi.

De la naşterea lui Hristos s-au produs unele schimbări. Acest binecuvîntat eveniment modern din jurul lui Kathleen Beavier, *dacă era aşa ceva*, avea să fie naşterea cel mai atent documentată în aproape 2000 de ani, fără îndoială, urmată de cărţi şi de filme.

Şi – speram că nu era o iluzie deşartă – eu voi sta la capătul patului de naştere.

Poate atunci voi şti întregul adevăr despre fecioara Kathleen.

47

Mai aveam mult de muncă şi, în cele din urmă, am găsit timpul necesar. Mi-am luat vechiul meu pardesiu din dulapul de pe hol şi m-am îndreptat în grabă spre maşină. În doar cîteva minute, treceam în viteză de celebrul Bellevue Avenue din Newport, îndreptîndu-mă spre vest, pe Memorial Boulevard.

Am parcurs o milă şi jumătate pînă la Sachuest Point, unde se părea că se oprise Kathleen cu un băiat, cu aproape nouă luni în urmă, în ianuarie. Misterioasa şi poate mistica seară de 23 ianuarie.

Acum, că mă îndepărtasem de Coliba Soarelui, îndoiala mea latentă mă cuprinse din nou. Eram chiar mai descumpănită ca niciodată în privinţa fetei. La o privire mai atentă, nimic nu avea sens în întregime, totul necesita credinţă din partea mea. Credinţă. De credinţă a fost vorba întotdeauna.

Cardinalul Rooney părea să accepte situaţia şi ştiam că nu se lăsa uşor păcălit. Cardinalul era un preot al vechii şcoli, usturător de inteligent, cinic şi cu capul pe umeri. Or, Rooney credea în Kathleen Beavier. Părea să creadă cu adevărat că un copil sfînt era pe cale de a se naşte. Justin credea la rîndu-i şi nici el nu era păcăliciul nimănui.

De ce? Ce anume îi făcea să fie atît de siguri în privinţa

ei? Ce trebuia să aflu eu, aici, în Newport? Ce mister urma să-mi fie dezvăluit?

Apoi, mai era Kathleen. Era virgină şi însărcinată. Ştiam sigur asta. Kathleen afirmase că a văzut-o pe Fecioara Binecuvîntată, iar eu, cu picioarele pe pămînt şi cinică la rîndu-mi, emoţional, eram convinsă că spunea adevărul, sau, cel puţin, adevărul văzut prin prisma ei.

Nu aveam dovezi, doar sentimente, dar mă invadaseră în întregime în timp ce conduceam prin Newport.

Şi mai era ceva: Kathleen încercase să se sinucidă şi nu reuşise. Dacă purta Copilul Divin, de ce încercase să-i ia viaţa, împreună cu a ei? Sau ar trebui să privesc reversul medaliei? Cum se face că a primit ajutor într-o clinică de avorturi care ar fi trebuit să fie închisă la acea oră din seară? Un alt pacient care a întîrziat. Ajutor care i-a salvat fetei viaţa.

Nu ştia nimeni că fata avea să fie acolo în acea zi, nici măcar cele mai bune prietene ale ei. Toate trei credeau că se ducea ziua următoare. Aşa plănuiseră.

Şi, în sfîrşit, trebuia luată în calcul o perspectivă istorică importantă. Creştinismul se bazează pe credinţa în miracole. Creştinii de pretutindeni credeau în concepţia imaculată şi în Iisus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, devenit om. Era adevăr sau mit?

Aveam nevoie de o dovadă. Rîvneam după un fapt real, oricît de neînsemnat, care să fie dovada a ceea ce începeam să cred cu adevărat.

În timp ce continuam să merg în jos pe Memorial Boulevard, am văzut un indicator în auriu şi albastru care arăta spre stînga, imediat după strada Spring: LICEUL ROGERS.

Am semnalizat spre stînga. În liceu era cineva care putea să-mi ofere ce îmi doream, o mică lumină în toată această enigmă fantastică. Cel cu care se întîlnise Kathleen în seara de 23 ianuarie.

Jamie Jordan.

El era *real.*

48

Am condus maşina spre tunelul de arţari cu un colorit minunat numit strada Şcolii şi am apăsat pe acceleraţie.

Ceasul meu arăta 2:57. Ajunsesem exact la sfîrşitul orelor.

Un clopoţel electric sună şi zarva băieţilor umplu aerul tare de toamnă. O mulţime de elevi se învălmăşiră să iasă pe cele opt uşi de sticlă glisante principale. Claxoane de maşină trîmbiţară şi o minge de fotbal decolorată şi umflată, sărind dintr-o parte într-alta, apăru din clădirea tăcută, în stil colonial.

Am căutat cu privirea în marea de puştani lăţoşi, încercînd să zăresc un anume adolescent dintr-atîţia.

Am scrutat mulţimea de cîteva ori.

În cele din urmă, privirea mi-a rămas fixată pe un băiat musculos, înalt, cu o şuviţă de păr blond căzută peste ochi.

Se împingea şi se îmbrîncea cu un coleg care nu-i era pe măsură.

Am ştiut că el era. Văzusem în camera fetei o fotografie de grup cu clasa şi nu avea cum să fie altcineva. James Jordan era un băiat bine făcut, de fapt, aducea mai mult a bărbat.

M-am gîndit că avea cam 189 cm înălţime şi aproape

90 kg. Fără îndoială, arăta bine, dar nu reuşeam să mi-l imaginez cu Kathleen.

Mi-a fost puţin teamă la gîndul că poate era deplasat să forţez o confruntare, dar am continuat. Se numeşte terapie antifobică, ştiam, şi, în general, nu este recomandată în meseria mea.

– Bună, scuză-mă, am spus, întrerupîndu-l din hîrjoneală. Tu eşti James Jordan?

Băiatul se opri, se întoarse şi îmi aruncă, sigur pe sine şi fără să se grăbească, un zîmbet evaluator.

– Presupun că asta înseamnă da, am continuat. M-am căznit să zîmbesc în timp ce el scotea o ţigară dintr-un pachet în alb şi roşu. Numele meu este Anne Fitzgerald. Sînt prietenă cu Kathleen.

Jordan îşi aprinse ţigara şi apoi aruncă o privire la amicii care începuseră să se strîngă roată în jurul lui. Rînjeau şi mă măsurau din cap pînă-n picioare, străduindu-se să o facă într-un mod cît mai puţin subtil.

– Mda, eu sînt Jamie. Şi tu eşti „prietenă" cu Kathy? Ce fel de prietenă?

– Aş vrea să vorbesc puţin cu tine.

L-am ţintuit cu privirea. Nu m-am mişcat deloc. Nu am arătat teamă sau îndoială cum că nu ar vorbi cu mine.

Curiozitatea lui în ceea ce mă privea a cîştigat teren în faţa atitudinii indiferente. Ştiam că aşa va fi. Doar cu asta mă ocup.

49

Prietenii lui săreau de parcă ar fi fost o cireadă de tauri aţîţaţi. Stăteau prea aproape de mine, încălcînd limita de spaţiu invizibilă pe care o păstrez de obicei cu străinii şi ştiau asta foarte bine.

– Cine eşti tu? Eşti de la *Hard Copy* sau ceva de genul ăsta? întrebă unul dintre ei.

– Nu, am răspuns eu calmă. Nu sînt reporter de scandal, doar o prietenă.

– Bine, zise Jamie, după cîteva momente bune. Hai să mergem să vorbim, prieteno! Ai cinci minute la dispoziţie să-mi captezi atenţia.

– Oh, mulţumesc, i-am răspuns şi am zîmbit într-un sfîrşit.

La fel a făcut şi Jordan. Îmi dădeam seama că mă place şi totodată că se considera priceput la femei, chiar şi cînd era vorba de una mai în vîrstă, ca mine.

La capătul cvartalului începea o stradă pe care se aflau case micuţe cu jeepuri şi alte maşini de acest gen parcate pe alee, biciclete şi skateboard-uri pe trotuar. Jordan era cu un cap mai înalt decît mine şi avea pieptul lat ca un cherestegiu.

Nimic nu reuşise vreodată să-l dărîme pe băiatul acesta sau, cel puţin, aşa voia el să cred.

– Bine, zise el imediat ce intrarăm pe stradă. Ai atenţia mea oricum. Cine dracu' eşti tu? Pe bune! Şi ce vrei? Kathy nu e prietenă cu tine. Atîta lucru ştiu şi eu.

– Jamie, nu ştii nimic, i-am zis eu. Şi ăsta-i adevărul.

I-am spus cine sînt, dar nu i-am precizat care era misiunea mea. Totodată, am adoptat o indiscutabilă atitudine gen „să nu te pui cu mine". Machismul nu putea fi o sabie cu două tăişuri.

– În ianuarie anul acesta, am continuat, ai ieşit cu Kathleen Beavier. Şi ăsta e adevărul, stabilit deja. Aţi avut cel puţin o întîlnire.

Dădu din cap.

– Ştiam că la porcăria asta o s-ajungi! Frate, sînteţi atît de previzibili! Şi tu eşti una care scrie o carte, nu? Păi atunci scrie asta! Am ieşit *o singură dată* cu Kathleen Beavier. O singură întîlnire. Şi cîteva plimbări ca să luăm un Big Mac sau ceva de mîncare, după ore.

– Cum de a fost doar o singură întîlnire?

– Cum de doar una? Păi, cît poate să ducă omul deodată? zise Jordan.

Era prea orgolios ca să spună adevărul. Fără să vreau, mă gîndeam că băiatul era un produs perfect al şcolii Brad Pitt: El şi Kathy ar fi făcut un cuplu extraordinar, dar, totuşi, nu mi-o puteam imagina cu el. Poate că avea şi ea un dram de infatuare, dar nu-i plăceau oamenii aroganţi.

– Fii, te rog, cinstit şi lămureşte-mă. Pe 23 ianuarie, ai dus-o pe Kathy la o petrecere oficială a şcolii. Apoi s-a petrecut *ceva*. Kathy mi-a mărturisit. Dar ce anume?

O grimasă de mînie îi străbătu chipul. Am realizat cum va arăta la maturitate şi nu mi-a plăcut.

– Ascultă, nu ți-e clar? N-o să-ți spună pentru că am făcut-o după aceea. Toată lumea știe că Kathy nu este bună la pat, recunosc, dar asta n-o face să fie Fecioara Binecuvîntată!

Căutătura lui mă intimida. Voiam să-mi fac mîinile scut și să-i spui, mersi, pa. Dar nu puteam să plec. Nu încă.

– Duminică seara a venit aici un medic specialist, un doctor care nu avea nici un motiv să mintă. Jamie, am stat chiar acolo cînd a controlat-o. Kathleen e *încă* virgină. Nu *a făcut-o* niciodată cu cineva! Nu cu tine, nu cu nimeni altcineva.

– Ce porcărie! țipă el la mine. Am avut-o! Își duse mîna între picioarele-i lungi. Cu asta!

Probabil că i-am transmis îndoiala, fiindcă mi-a aruncat o privire urîtă. Apoi, înainte să fac vreun pas, m-a împins cu putere.

Am căzut la pămînt. Mi-am prins mîna sub piept. Nu eram atît speriată, cît jenată. Puștiul mă pusese la pămînt! Mă durea partea pe care aterizasem.

Dar m-am ridicat imediat. L-am împins pe neobrăzat. Și încă o dată.

– Ești un tip dur, nu? Cît de dur ești? am urlat la el. M-am repezit din nou la el. Răspunde-mi! Ce s-a întîmplat în seara aceea la Sachuest Point? Ceva s-a întîmplat. O văd în ochii tăi mincinoși de laș. Văd prin tine.

Brusc, s-a răsucit și a luat-o la goană. Am vrut să alerg după el, dar știam că nu mă va ajuta la nimic.

Mă mințea – eram sigură de asta.

Dar dacă aveam dreptate, atunci avea dreptate și Kathleen.

50

Tot ce îmi doream era să aflu adevărul gol-goluț, dar oare nu asta ne dorim cu toții? În acea seară am stat într-un balansoar vechi din lemn de pin, pictat, lîngă frumosul pat cu baldachin al fetei. Luna tocmai se ridicase și plutea deasupra oceanului asemenea unui mare balon galben, dar, în seara aceasta, nu reușise să mă miște cu frumusețea sau liniștea ei.

Capul încă îmi zvîcnea de la scurta, dar tulburătoarea întrevedere cu Jamie Jordan. Aveam dubii în aproape orice privință. Aveam nevoie să știu ce se întîmplase între Jordan și Kathleen la Sachuest Point.

Kathleen era slăbită și epuizată, o vedeam pe chipul ei. Dormitorul întunecat era luminat doar de o lampă mică aflată pe noptieră. Am dat drumul CD playerului cu radio, aflat pe un raft din biblioteca lăcuită, albă. Muzica invadă camera și am recunoscut-o pe Jewel. Cînta o baladă de dragoste cunoscută, pe care o îndrăgea.

– Doar nu-ți plac chestiile astea sentimentale, nu? mă întrebă Kathleen.

– Ideea e să adormi tu, i-am răspuns. M-am reașezat și m-am legănat în tăcere. Oricît de îngrozitoare fusese

conversaţia mea cu Jamie Jordan, mi-ar fi fost totuşi folositoare dacă aş fi aflat ceva. De ce nu voia niciunul dintre ei să vorbească despre seara aceea?

– Kathy, trebuie să te întreb ceva, am spus eu într-un tîrziu.

Ea privea în gol, părînd cufundată în uitare.

– Cînd mi s-a rupt apa, spuse în cele din urmă, am fost îngrozită. N-am fost niciodată atît de speriată. Iubesc copilul acesta, recunoscu ea, pentru prima dată, faţă de mine. Nu pot să-l pierd acum.

Mărturisirea ei mă mişcă. M-am legănat încet în balansoar minute la rînd, încercînd să-mi stăpînesc sentimentele.

– Kathy, tu ai încredere în mine?

Pe chip îi înflori acel zîmbet incredibil de inocent, care îi dădea un farmec aparte.

– Am încredere în tine. Bineînţeles că am. Eşti foarte deschisă şi onestă.

Am răsuflat uşurată. Kathleen îmi putea schimba starea oricînd dorea, cu doar cîteva cuvinte. Cum de mă afecta aşa? Oare fiindcă începeam să o cred?

– Kathy, te rog, spune-mi despre Jamie Jordan. Astăzi am fost la liceul Rogers să-l văd. Am vorbit cu el. Mi-a spus că...

– Ţi-a spus că am făcut-o. Asta spune oamenilor, deoarece crede că asta aşteaptă ei de la el. Sincer, îmi pare foarte rău pentru Jamie. Toată fantezia lui de bărbat dur e atît de tristă!

Mi-am dat seama că încerca să-şi ascundă durerea. Strînse la piept o păpuşă făcută din cîrpe şi, aşa, arăta chiar mai mică de şaisprezece ani.

– Anne, nu am făcut sex. Jaime m-a dus cu maşina la

Sachuest Point, dar nu am vrut să fac nimic cu el. Nu am vrut. N-am făcut nimic cu Jamie. E tot ce pot să spun acum, zise ea.

Sînt sigură că aveam o privire goală, dar creierul meu funcţiona la capacitate maximă.

– Mă crezi? întrebă Kathleen. Te rog, Anne, crede-mă! Dacă nu crede nimeni... ce se va întîmpla cu mine? Ce se va întîmpla cu copilul meu?

I-am făcut semn să tacă şi apoi m-am ridicat, i-am aranjat părul şi am învelit-o cu pătura pînă la bărbie. În mod repetat îmi spusese că este inocentă, dar nu-mi dădea pace ceea ce adăugase întotdeauna: „E tot ce pot să spun acum".

Voiam să cred că-mi spunea adevărul, fiindcă ţineam la ea atît de mult! Dar... nu puteam. În seara aceea, la Sachuest Point, fetei i se întîmplase ceva important. Fusesem trimisă la Newport să aflu ce anume.

Şi, deocamdată, nu reuşisem.

51

La nord de New York

Sf. Ioan al Crucii era adăpostit în mijlocul dealurilor împădurite, cam la 145 Km nord de New York, de-a lungul rîului Hudson. Aflat la volanul maşinii care se legăna prin hîrtoape, Nicholas Rosetti se temea mai mult ca niciodată pentru viaţa şi sufletul său. Complexul, format dintr-o clădire în genul unui castel şi douăsprezece căsuţe din piatră de nisip, era o casă de odihnă pentru alcoolici, alienaţi mintal şi preoţi cu abateri din cadrul Arhiepiscopiei oraşului New York.

Însă aici se afla cineva care-i dădea speranţă părintelui Rosetti. Dacă exista ajutor în această lume, atunci nu putea să vină decît din partea monseniorului Bernard Stingley. Aici era ultima oprire pe care o făcea Rosetti, înainte să plece spre Newport, pentru a vedea cea de-a doua fecioară.

Înăuntrul clădirii aproape medievale, Rosetti a fost întîmpinat de un călugăr slab şi colţuros, care îl conduse prin coridoarele din blocuri de piatră. Ecoul vocilor şi paşilor lor crea senzaţia unor împuşcături de revolver într-un tunel sub pămînt.

La capătul celui de-al treilea sau al patrulea culoar, călugărul ciocăni într-o uşă de stejar închisă la culoare şi apoi o deschise. Un preot în robă stătea la fereastră. Rosetti îşi simţi inima crescîndu-i în piept cînd îl văzu.

Apoi auzi Vocea – chicotind, rîzînd pe înfundate. *Da' prost mai eşti! Bătrînul ăsta vanitos nu te poate ajuta. Nimeni nu te poate ajuta!*

Monseniorul Bernard Stingley fusese mentorul şi confesorul lui la Universitatea Pontificală Lateran din Roma. Preotul în vîrstă, care nu mai scosese nici un cuvînt în ultimii şase ani, era un renumit învăţat, preocupat de studiul Bibliei, recunoscut în special pentru scrierile sale pe tema Apocalipsei.

– Nicholas! Singley veni spre mult mai tînărul preot de la Vatican şi-l îmbrăţişă. Nu pot să cred că tu eşti. Mă bucur atît de mult să te văd!

– Bernard, spuse Nicholas adîncindu-şi faţa în stofa aspră a veşmîntului bătrînului.

Fu o îmbrăţişare strînsă şi, cînd făcu un pas înapoi, se alarmă la vederea ridurilor care brăzdau chipul chinuit, tras, al preotului încărunţit.

– Vă simţiţi bine? întrebă el.

– Nu pentru sănătatea *mea* trebuie să te îngrijorezi, răspunse bătrînul.

Din nou – Vocea rîse cu putere în capul lui Rosetti. Încercă să o ignore, dar nu putu.

Nicholes Rosetti închise cu grijă uşa în spatele lui şi-şi aruncă privirea pe pereţii acoperiţi cu cărţi ai încăperii. Pe latura cea mai lungă, rafturile susţineau colecţia lui Stingley de statuete din China, Grecia şi Orientul Îndepărtat, înfăţişînd toate chipul lui Hristos. Într-un colţ se afla un pat nefăcut. Deasupra lui atîrna un crucifix de lemn simplu. Sub una dintre cele două ferestre înrămate se afla o masă de lucru în dezordine.

Cei doi se aşezară la masa cu privelişte spre fluviul Hudson care, de sus, arăta ca o autostradă de sticlă. Schimbară condoleanţe pentru moartea Papei Pius.

Apoi Stingley spuse:

– Cred că ştiu de ce ai venit, Nicholas. Am un presentiment urît. De fapt, îl am de cîteva săptămîni.

Nicholas Rosetti nu se îndoia că spunea adevărul. Probabil că vestea s-a răspîndit imediat chiar din ziua cînd a părăsit Roma. Comunitatea Vaticanului era mică, aproape incestuoasă. Privi direct în familiarii ochi albaştri, reci, ai lui Stingley. Fără îndoială, nu era cazul să stea la palavre.

– Monseniore, *ştiu* că dumneavoastră cunoaşteţi secretul de la Fatima. Pius mi-a spus că dumneavoastră chiar aţi citit cuvintele. Mesajul Fecioarei: promisiunea *şi* avertismentul.

Monseniorul nu scoase nici un cuvînt. Privirea lui nu transmitea nimic. Asculta doar.

Rosetti continuă, dar, deodată, avu îndoieli asupra vechiului său prieten.

– Aţi stat cu Pius aproape tot timpul cînd s-a îmbolnăvit prima dată. Atunci, în '90. A vorbit despre Fatima şi dumneavoastră aţi fost acolo. Aţi auzit totul. Iar acum ştiu şi eu ce ştiţi dumneavoastră.

Pe chipul monseniorului Stingley se aşternu suferinţa.

– Pius nu avea nici un drept. Nu avea nici un drept să-ţi ceară asta.

– Este prea tîrziu pentru regrete sau învinuiri reciproce. Ştiu despre cele două fecioare. Una, a binelui, cealaltă, a răului.

– Atunci nu ştii *nimic!* Stingley ridică vocea. E mult mai mult de-atît. Dumnezeu nu creează în alb şi negru. Nu e atît de uşor. Adevărul are puţin de-a face cu logica omului.

În timp ce Stingley vorbea, Rosetti simţi că mica încăpere din St. John începe să se învîrtească, azvîrlindu-l înapoi pe trotuarul din Roma, unde inima îi fu străpunsă de un cuţit fierbinte. Trotuarul care se rotea în faţa ochilor deveni

avionul Beech care se rostogolea în jos, prăbuşindu-se printre copaci, împrăştiind metal şi oase. Era mai mult decît o halucinaţie sau o amintire. Simţi cum îl cuprinde toropeala şi mirosul pătrunzător de carne arsă.

Viziunea era un avertisment. *Pleacă de aici! Pleacă acum!*

Dar n-o făcu.

Nu putea s-o facă!

Dar de ce era avertizat? De ce fusese cruţat?

Îşi auzi propria voce, ca şi cum venea de departe.

– Vă rog, am nevoie să ştiu cum să mă pregătesc pentru aflarea adevăratei fecioare. Ce vreţi să spuneţi, cum adică *nu ştiu nimic?* Vreau să îmi spuneţi cum va fi. Mă tem că a început deja căderea mea în Iad.

52

A început, Nicholas. Ţi-ai dat şi tu seama în sfîrşit! Eşti deja pierdut! Sufletul tău este damnat!

Vocea rîdea în hohote în capul lui Rosetti. Păreau să fie sute de voci, iar durerea era insuportabilă, ca şi cum craniul i-ar fi fost despicat.

Bătrînul preot se ridică brusc şi răsturnă un scaun masiv de stejar care scoase un trosnet răsunător.

– Sînt *aici.* I-ai adus aici! Ochii i se măriră de frică. Legiunile sînt aici! Sînt peste tot! Pot să *văd* bastarzii păcătoşi! Acum aşteaptă să fie eliberaţi!

Părintele Rosetti încercă să se îndrepte spre fostul lui mentor, dar nu-şi putu mişca mîinile şi picioarele. Le simţea grele de o tonă.

Pentru numele lui Dumnezeu, ce se întîmpla cu el? Avea un atac de cord? Era acesta un alt atac? Oare ar putea supravieţui iarăşi?

Nicholas privi îngrozit la aceeaşi forţă care-l ataca pe Stingley. Preotul dădea din mîini, încercînd să îndepărteze o prezenţă invizibilă. Se împiedică de poliţele pline de cărţi. Respiră adînc, greu. Apoi, corpul monseniorului Stingley se încovoie.

Cînd vorbi, glasul de-abia i se auzea şi era răguşit, ca şi cum i-ar fi fost greu să pronunţe cuvintele.

– La început îţi vei pierde controlul, spuse el, mişcîndu-şi capul înainte şi înapoi cu repeziciune. Vei realiza că nu mai ai *libertatea de a alege*.

Nu vei mai avea libertatea de a gîndi.

Nici libertatea de a acţiona.

Şi acesta este doar începutul!

Asta e nimic! auzi Rosetti Vocea în capul lui. *Stai să ajungă la partea cea mai bună!*

– Apoi, vei simţi cum îţi decade trupul, mintea, sufletul, Nicholas. Vei pierde orice speranţă. Şi acea deznădejde păguboasă, pîngăritoare, acel sentiment abject de inutilitate şi zădărnicie este cea mai doborîtoare dintre toate trăirile umane.

E un om deştept, Nicholas. Pentru un preot! Ascultă-l!

– Cînd se va întîmpla, cînd nu vei mai avea nimic în afară de acea deznădejde întunecată şi abisală, atunci vei şti că ai trecut pragul Iadului.

Monseniorul Stingley stătea la fereastră, cu spatele încovoiat, cu lumina ţîşnind în jurul lui, orbindu-l pe preotul de la Vatican. Îşi trecu de cîteva ori mîna peste piept, ca şi cum ar fi încercat să se elibereze de o apăsare şi apoi vorbi din nou:

– Ar trebui să-l *implor* pe Dumnezeu Tatăl să-ţi dăruiască din mila lui infinită. Dar asta ar însemna să-ţi dau speranţe deşarte.

Rosetti vru să vorbească, să ceară binecuvîntarea monseniorului, dar bătrînul începu brusc să strige. Faţa lui Bernard Stingley era albă ca varul. Buzele, marginea urechilor şi degetele aveau o şocantă nuanţă violetă.

Îşi apăsă cu putere mîna pe stern şi din piept îi ieşi un

şuier adînc. Un mucus alb şi spumos îi ţîşni din gură şi din nas.

Urlă:

– *Legiunile* de demoni, de îngeri căzuţi sînt pretutindeni. Priveşte dincolo de cele două fecioare, părinte. Priveşte dincolo de fecioare! Legiunile sînt chiar în faţa ochilor tăi.

Rosetti încercă să se ducă la el, dar nu se putu ridica de pe scaun.

Picioarele slabe ale bătrînului se îndoiră şi Nicholas îl văzu cum cade în genunchi. Ochii i se dădeau peste cap, iar spuma continua să se reverse peste buze, în jos pe bărbie. Lupta cu sălbăticie împotriva unor forţe nevăzute.

Cu un efort extraordinar, Nicholas Rosetti se desprinse de scaun. Fu pus la podea. Se tîrî pe coate spre locul unde se prăbuşise Bernard Stingley.

– Nu, monseniore! Dumnezeule, nu! Lăsaţi-l în pace! Luaţi-mă pe mine!

Bătrînul spuse toate acestea în şoaptă, dar şoapta lui aducea a muget:

– VEI FI LUAT ŞI BLESTEMAT ÎN IAD PENTRU ETERNITATE. ÎNŢELEGI CE ÎNSEAMNĂ ETERNITATEA? PRIVEŞTE DINCOLO DE FECIOARE. RĂSPUNSUL SE AFLĂ ACOLO!

Şi, în acel moment de durere şi de teroare, părintele Nicholas Rosetti crezu că a înţeles ceva.

Acum, el era cu legiunile, iar ele erau Iadul şi veniseră pe pămînt din abisul focului.

Monseniorul Stingley striga din răsputeri:

– I-ai de pe mine! Te rog, te rog! Mă mănîncă de viu!

53

Kathleen simţea că o trec fiorii. Expresie mai adecvată nu exista.

Deşi nu se întîmplase nimic, simţi o presiune intensă crescînd în interiorul ei, intuind că ceva foarte rău se strecura în Coliba Soarelui şi în toţi cei care se aflau acolo, mai ales în cei care doreau să o ajute.

Tulburată şi temătoare, Kathleen trase draperiile brodate de la fereastra dormitorului ei. La început, nu văzu decît propria reflexie în geamul întunecat.

Apoi, prin pelicula lăsată de respiraţia ei pe geam, văzu lumini gălbui licărind în întuneric; erau corpurile de iluminat aflate de-a lungul aleii, care răspîndeau o lumină slabă peste Ocean Avenue.

Cîţiva agenţi de securitate îmbrăcaţi în hanorace groase stăteau la poarta principală. Şi totuşi, prezenţa lor nu o făcea să se simtă în siguranţă.

O mişcare bruscă îi atrase atenţia.

Chiar dedesubtul ferestrei, se deschise o portieră şi un bărbat ieşi din maşină.

Arăta ameninţător: costum negru, pălărie neagră cu borul tras mult în jos, un sac negru umflat sub braţ.

Arăta *înfiorător*.

Chiar privindu-l de sus, Kathleen putu să vadă cît de gîrbovit era, de parcă ar fi cărat în spate un munte de piatră.

Şi atunci, prin minte îi trecu un gînd foarte ciudat: *Ei* au venit după mine. La plural. *Ei* sînt aici.

Deodată se auziră voci, uşa casei se deschise şi părintele O'Carroll ieşi pe verandă. Întinse călduros mîna siluetei întunecate. Aşa ştiu Kathleen cu siguranţă cine era bărbatul.

Era celălalt anchetator.

Preotul de la Roma.

Chiar înainte să intre în Coliba Soarelui, privi în sus.

Kathleen se gîndi înfiorată: *M-a privit direct în ochi.*

Ştie deja adevărul, dar nu are credinţa necesară.

Preotul nu crede.

54

În sfîrşit, sosise părintele Rosetti. Acum, mă gîndeam eu, eram trei cu ochii pe Kathy, încercînd să aflăm adevărul. Era prezenţa lui semnul că eu dădusem greş?

Oare?

O întrevedere fusese deja stabilită. Am luat loc într-un scaun cu spătar aflat într-unul din frumoasele saloane duble de la primul etaj al Colibei Soarelui. Eram doar un observator. Asta era treaba mea la această întrevedere. Însă inima îmi bătea de teamă pentru Kathleen.

Ea stătea lîngă mine într-un fotoliu, cu burta ei umflată care arăta de parcă era gata să plesnească. Speram că nu se va speria prea tare, că nu va fi afectată prea mult de stres.

Charles Beavier ne întrebă dacă bem ceva şi, întrucît refuzarăm cu toţii, îşi turnă pentru el un Scotch sec. Carolyn, palidă, se lăsă pe un scaun, în partea opusă fetei. Justin stătea cel mai aproape de uşile de stejar glisante.

Peste această adunare se lăsă liniştea. Aşteptam cu toţii să auzim ce avea de spus preotul de la Roma. El cunoştea lucruri neştiute de noi şi arăta al naibii de *misterios*.

Preotul avea o prezenţă formidabilă. Straniu, fără îndoială. Un monolit întunecat cu o misiune necunoscută.

L-am urmărit nerăbdătoare cum îşi frămînta mîinile mari de muncitor.

În cele din urmă, zîmbi, dar era un zîmbet forţat.

Părintele Rosetti nu avea în nici un caz situaţia sub control, aşa cum ne lăsase să credem. Ne salută cu o voce şuierătoare, nuanţată cu tonurile melodioase ale limbii sale native.

Apoi se repezi spre mijlocul camerei şi se postă în faţa lui Kathleen.

– Kathleen, am fost trimis aici de Vatican, spuse el. Dacă te interesează, titulatura mea oficială este aceea de anchetator-şef în numele Sfintei Congregaţii a Riturilor. Sfînta Congregaţia a Riturilor este parte integrantă a Bisericii şi cercetează miracolele, toată varietatea de fenomene supranaturale şi pretenţiile de sfinţenie.

– Se pare că aţi venit la locul potrivit, îi spuse Kathleen.

Preotul cu faţa lată zîmbi.

– Cu toate acestea, te rog, Kathleen, nu-ţi fie teamă de mine. Nu sînt cine ştie ce. În ciuda titlului pompos, sînt doar un birocrat. Sînt ca un inspector financiar al supranaturalului.

Kathleen dădu din cap.

– Nu-mi este teamă de tine, părinte.

M-am bucurat cînd am auzit-o că spune asta, dar îmi făceam griji în privinţa ei. Era palidă şi obosită. Mi-era teamă că putea intra în travaliu în orice moment.

Părintele Rosetti nu păru să sesizeze acest amănunt. Şi, fără îndoială, nu era deloc neînsemnat.

– Kathleen, Binecuvîntata Fecioară este acum, aici, cu noi?

Îi punea o întrebare ciudată, aşteptînd un anumit răspuns, ca şi cum ar fi ştiut deja totul. Ca şi cum răspunsul ar fi fost tardiv.

Kathleen răsuflă adînc şi îşi dădu pe spate o şuviţă din părul ei blond mătăsos.

– Da, este aici, spuse ea încet.

– În casă? Chiar aici, în această încăpere, cu noi?

– Da. *Chiar în această* încăpere, părinte. Sînteţi surprins? Nu credeţi în Binecuvîntata Mamă?

– Îmi pare rău, Kathleen, spuse Rosetti. Îşi frîngea din nou mîinile. Eu nu sînt obişnuit să o am în preajmă pe Binecuvîntata Noastră Mamă. Este foarte frumoasă? Stă în picioare, Kathleen? Sau poate că şade în acel scaun albastru?

– Părinte Rosetti, zise Kathleen, ştiu ce faceţi, dar, vă rog, nu încercaţi să mă jucaţi pe degete. Nu vă onorează aşa ceva. Doamna Noastră este aici cu noi. Are aparenţa unei doamne blînde şi frumoase. Credeţi în ea, nu?

– Kathleen, ceea ce crezi tu mă preocupă, spuse trimisul Vaticanului pe un ton tăios.

L-am sesizat foarte bine şi i-am văzut muşchii feţei încordîndu-i-se.

Nu mai aveam absolut nici o îndoială. Trimisul Vaticanului era complet înspăimîntat de Kathleen Beavier.

De ce îi era frică de Kathleen?

Ce ştia el şi noi nu?

Ce venise să cerceteze aici?

55

Eram fermecată la vederea părintelui Rosetti, care se mişca în cerc în mijlocul camerei spaţioase. Atmosfera dinăuntrul Colibei Soarelui era acum mult mai încărcată de nelinişte, dar şi cu energie deopotrivă. Şi, ţinînd cont de frămîntările şi nervozitatea din jurul meu, era clar că situaţia tulbura pe toată lumea.

Rosetti însuşi se comporta ca un leu în cuşcă. Părea aproape posedat. Avea siguranţa aceea care vine doar dintr-o putere absolută.

– Am veşti extraordinare, spuse el în cele din urmă.

Mi se păru că, în afară de Kathleen, noi nu mai existam pentru el. Îşi aţinti privirea asupra ei.

– Unul dintre lucrurile pe care le-am descoperit pînă acum. Unul dintre puţinele de care sînt foarte sigur, spuse anchetatorul-şef, este acela că există *două* fecioare. Kathleen nu este singură.

Mi s-a tăiat respiraţia. Am dat din cap, neîncrezătoare. Însă Kathleen nu clipi deloc. De fapt, prin contrast cu noi, ceilalţi, Kathleen era la fel de senină ca liniştea dinaintea furtunii.

– Am simţit că sîntem două. *Cel puţin două*, spuse

Kathleen atît de încet, încît am fost nevoită să ciulesc urechile. Arăta aproape ca şi cum ar fi fost în transă. Acum, totul se întîmplă la o scară mare. Izbucnirile de ciumă, decesele, bolile, chiar şi fecioarele. Este cea mai înfricoşătoare perioadă din istorie.

Preotul Vaticanului o privi pe sub sprîncene.

– De unde ştii tu asta, Kathleen? Trebuie să-mi spui tot ce ştii. *Acum să-mi spui.*

În partea cealaltă a camerei, părea că ar fi erupt un vulcan.

– Să nu mai vorbeşti niciodată pe tonul acesta cu fata mea!

Charles Beavier, care ţinuse totul în el pînă atunci, fierbînd la foc mic, izbucni furios.

Din două mişcări, se repezi la voinicul preot al Vaticanului, începînd să-l lovească.

Am ţipat: „Opriţi-vă!" în timp ce Justin încerca să-l îndepărteze de părintele Rosetti. Se încăierară, Charles îl lovea pe preot şi ameninţa că-l dă afară din casă. Zidul se dărîmase. Fiica lui era din nou hărţuită şi nu putea tolera aşa ceva.

După ce fiica şi soţia se repeziră să-l tragă deoparte, se desprinse din strînsoare şi se mai linişti.

– Gata cu întîlnirile de gradul trei, spuse Charles Beavier pe un ton nervos, tăios. Ce-ar fi să-mi răspundeţi mie la o întrebare? Şi hai să încetăm şi cu tîmpeniile gen inspector fiscal. Care e treaba dumitale aici, părinte Rosetti? De ce te afli în casa noastră, încercînd să ne înfricoşezi de moarte?

M-am uitat speriată la Justin, care mi-a întors privirea alarmată.

Kathleen se aplecă înainte. Îşi aţinti ochii ei mari albaştri, spre mine, apoi spre preot şi tatăl ei.

– Pot să răspund eu, tăticule. Părintele Rosetti a venit aici ca să afle care dintre cele două fecioare este cea adevărată.

56

În noaptea aceea m-am dus la culcare încercînd să înţeleg vestea tulburătoare despre existenţa celor două fecioare şi despre semnificaţia ei pentru Biserică. Era patru şi jumătate dimineaţa cînd o bătaie insistentă la uşa dormitorului meu m-a trezit dintr-un somn profund.

O mulţime de situaţii de urgenţă îmi trecură prin cap şi m-am tîrît din pat – doar ca să găsesc o versiune surîzătoare şi îngrijită a părintelui Rosetti stînd în faţa camerei mele.

– Ce s-a întîmplat? Kathleen e bine? am întrebat.

– Bună dimineaţa. Îmi pare rău că te trezesc atît de devreme, se scuză el, dar fără să pară că-i păsa, de fapt. Kathleen încă doarme ca un prunc.

Îmi spuse că ne convoca la o întrunire.

La ora cinci, mă aflam în bibliotecă, alături de Justin şi de trimisul Vaticanului. După cîte se părea, cei doi discutaseră ceva vreme înainte.

Justin îmi spuse pe scurt ce ştia.

– Aşa-numita *a doua* fecioară este o tînără din Irlanda. Numele ei este Colleen şi, după cum bine vezi, rimează cu Kathleen. Biserica se luptă din răsputeri să ţină totul secret. Acolo e mai uşor decît aici. Părintele Rosetti a vorbit cu ea...

– Şi aş dori foarte mult să aflu şi alte opinii, interveni

Rosetti. Fără îndoială, voi sînteţi cei mai în măsură să mă ajutaţi. O cunoaşteţi pe Kathleen şi puteţi face o comparaţie. Cardinalul Rooney şi Vaticanul au fost de acord. Totodată, sînt de părere că înţelept ar fi să păstrăm cercul restrîns.

Cuvintele lui m-au trezit cu siguranţă. Ce voia să spună? Că trebuia să plecăm în Irlanda s-o vedem pe fata aceea? Şi cu Kathleen cum rămînea? Şi Jaime Jordan? Şi noaptea petrecută la Sachuest Point? Ancheta mea se desfăşura la Newport, nu în Irlanda.

Ca şi cum mi-ar fi citit gîndurile, preotul adăugă:

– Am vorbit deja cu cardinalul din Boston. Voi sta aici cu Kathleen şi voi aştepta pînă vă întoarceţi. Plecaţi repede. Vă veţi putea întoarce la timp.

M-am uitat spre Justin şi privirile ni se întîlniră. Eu mă gîndeam că nu prea îmi plăcea acest preot venit de la Roma. Nu aveam încredere în el. Şi ţineam la Kathleen. În plus, mai aveam multă treabă aici, în Newport.

Apoi Rosetti făcu ceva ce mă surprinse. Deveni complet umil.

– Vă rog. Am foarte mare nevoie de ajutorul vostru, spuse el. Sînt atîtea în joc... pentru atîţia oameni din întreaga lume. Iar eu nu pot face faţă singur. Vă rog! *Trebuie să mă ajutaţi.*

Sufletul mi se înmuie în acea clipă.

– Bineînţeles că vom merge, i-am răspuns.

Uşurarea lui Rosetti era vizibilă. Zîmbi din nou şi am realizat, cu un şoc interior, că nu era nici pe departe atît de bătrîn precum crezusem eu. Avea în jur de treizeci şi opt de ani, patruzeci cel mult. Mă întrebam ce anume îl îmbătrînise pe acest om în aşa hal. Ce văzuse el înainte să vină la Newport? Ce ştia? Ce urma să vedem în Irlanda, Justin şi cu mine? Vom fi în pericol? Să-mi iau pistolul?

– Cred că o veţi găsi pe Colleen Galaher extrem de interesantă. Are multe dintre calităţile întîlnite la Kathleen, spuse Rosetti. Mergeţi şi veţi vedea. Vă rog, mergeţi. Ar putea fi surori.

57

Irlanda

Eram în Irlanda şi îmi dădeam silinţa să mă concentrez asupra unei situaţii cu totul diferite.

Îmi luasem la revedere de la Kathleen şi de la părinţii ei şi vorbisem totodată cu cardinalul Rooney, care mă rugă să cooperez cu Roma cît mai mult posibil. Aşa că iată-mă... pe cale de a o întîlni pe cea de-a doua fecioară, întrebîndu-mă despre semnificaţia acestei noi situaţii. Şi *îmi luasem* revolverul.

Am gonit pe un drum de ţară într-un automobil micuţ, neobişnuit, pe care l-am condus pe partea dreaptă. Justin părea mult mai relaxat pe pămînturile natale şi, aparent, într-o anumită măsură, chiar se bucura.

Bucuria lui m-a liniştit şi m-am minunat la vederea frumuseţii solemne a peisajului. Numai că, în general, eram îngrijorată şi temătoare. Deja se întîmplaseră prea multe lucruri nefaste.

După ce am condus aproape două ore printre dealurile joase, splendide, colorate într-o sută de nuanţe de verde, am ajuns la un indicator de lemn cenuşiu care indica drumul spre oraş. Lîngă numele propriu-zis, fusese scris cu litere negre îngroşate: *Ţinutul lui Dumnezeu*. Într-o altă situaţie, ironia cuvintelor m-ar fi putut face să surîd, dar nu acum.

După ce am întors pe un drum pavat, îngust, am trecut de o adunătură de druizi aproape anacronici: douăzeci de săteni, cu toţii îmbrăcaţi în costume pământii, douăzeci de tichii de tartan şi douăzeci de perechi de ghete negre, evident creaţia aceluiaşi cizmar.

Douăzeci de perechi de ochi aruncînd priviri suspicioase spre maşina noastră.

– Ce grup ciudat de oameni, am comentat eu.

– Ultimii ţărani adevăraţi din toată Europa de Vest, spuse Justin, cu un uşor surîs care ar fi putut să exprime ori mîndria, ori o oarecare jenă. Am intrat oficial în Maam Cross.

– Am senzaţia că am intrat într-un cătun medieval, i-am spus eu.

– Aşa şi este, îmi răspunse el.

Pe strada principală a satului erau cîteva magazine simple. Pe pereţi erau lipite postere cu reclame mînjite de funingine: *Players's Please, Guinness for Greatness*. Într-una din clădiri se afla un grajd cu chirie şi garaj. Apoi un şir de bordeie de piatră, acoperite de curînd cu ţiglă şi vopsite proaspăt.

Justin îmi spuse că în fiecare dintre bordeie există o cameră de zi de $3m^2$, plină cu suveniruri, un televizor şi numeroase tablouri religioase. Dormitoarele sînt toate mici şi înghesuite, iar interioarele slab luminate şi parfumate cu mirosul greu de turf.

Ştiam că prezentarea caselor era, în ceea ce-l privea pe Justin, doar o conversaţie făcută pe fond nervos şi chiar se întrerupse brusc cînd văzurăm inscripţia de pe peretele fast-food-ului care arăta nelalocul lui în centrul orăşelului.

O mînă nervoasă trasase literele roşii cu o pensulă pe peretele proaspăt văruit.

COLLEEN SUGE ŞTREMELEAGURI FERMECATE!

– Aah, asta explică totul, spuse Justin şi zîmbi compătimitor.

Ne îndreptarăm privirile înainte.

58

Casa Galaher se afla la aproximativ 2 km şi jumătate la est de oraş. Ne îndreptarăm spre ea fără nici o problemă, ca şi cum am mai fi fost acolo.

Aveam permanent senzaţia că situaţia ne depăşea pe amîndoi, lucru care mă înspăimînta într-un mod cum nu mai simţisem niciodată. În dimineaţa aceea, *Herald Tribune* conţinea articole despre o teribilă foamete din India, o izbucnire de ciumă din Mexic şi cea de poliomielită din Statele Unite. Articolele îmi aminteau de o carte înfricoşătoare pe care o citisem cu ani în urmă, intitulată *Zona Fierbinte*. Ebola păruse a fi opera diavolilor.

În timp ce trăgeam maşina în curtea pietruită, norii acoperiră soarele, iar micuţa casă văruită şi acoperită cu paie se cufundă în semiîntuneric. Nu era nimic primitor acolo: nici casa, nici grădina, nici măcar aleea.

– Mirosul este de turbă arsă, mă informă Justin în timp ce ieşeam din maşina închiriată. Sufocant şi viu. Nu vei uita mirosul acesta.

Ce nu aveam să uit era sentimentul care mă cuprinse cînd începurăm să înaintăm spre casă. Pentru numele lui Dumnezeu, eram în Irlanda! Mai aveam puţin şi o vedeam

pe cea de-a doua fecioară, iar părerea noastră era esențială în rezolvarea unui mare mister.

– Tatăl fetei a murit cu aproximativ un an în urmă. Un adevărat bărbat gen Finn McCool*, spuse Justin. Mama ei a fost doborîtă la pat de o criză. În plus, este aproape senilă – la patruzeci de ani. Stă în pat majoritatea timpului – medicii de aici nu sînt foarte competenți. Fata nu se află în cea mai bună situație. Nu se compară cu viața în sînul familiei Beavier.

– Kathleen nu duce un trai ușor, am spus eu, simțind, pentru cine știe ce motiv, nevoia să-i iau apărarea. Nu în ultima vreme.

– Știu asta, Anne, zise Justin. Kathleen îmi place foarte mult. Dar acum trebuie să aflăm cîte ceva despre Colleen.

– Cum ar fi modul în care a reușit Biserica din Irlanda să țină totul secret? l-am întrebat eu.

Justin ridică din umeri.

– Nu mă mir. Dar eu cunosc Biserica Irlandeză. Dacă Iisus Hristos s-ar fi născut pe această insulă, se prea poate să nu se fi știut nimic de el pînă acum.

În zidul de piatră ce înconjura căsuța se afla o poartă de fier ruginită care scîrțîi cînd o deschise Justin.

În exact același moment, ușa căsuței vopsite în albastru se deschise. O măicuță, o femeie masivă cu o figură severă, al cărei veșmînt negru se unduia în adierea ușoară a vîntului, apăru în fața noastră.

– Sînt sora Katherine Dominica, ne informă ea pe un ton tăios. Dumneavoastră cine sînteți?

Ne prezentarăm călugăriței și ea încuviință din cap. Spuse că ne aștepta. De sub boneta ei albă, strîmtă, ieșeau cîteva șuvițe închise la culoare. Ne aruncă o privire neîncrezătoare, dar ne primi înăuntru.

Sora arăta înfricoșător, ca o prevestire sumbră, și nu

* Personaj legendar, conducătorul elitei militare Fianna, a străvechii Irlande, care îl apăra pe rege (n.tr).

exagerez deloc. Însă am uitat de ea imediat ce m-am obişnuit cu lumina slabă din casă.

Lîngă cămin se mişcă ceva. O fată se ridică de pe un taburet scund ca să ne salute.

Purta o rochie de casă cu imprimeuri, iar deasupra un şorţ de dantelă uzat. Pe spate îi cădea în valuri un izbitor păr roşu-închis.

– Bună, spuse ea surprinsă şi cu o evidentă plăcere. Mă bucur atît de mult că sînteţi aici! Înseamnă că Biserica crede în mine.

Razele soarelui înghiţite de norii de deasupra se materializară chiar aici. Zîmbetul acestei fete reuşi să lumineze interiorul mohorît şi şters al căsuţei.

Mă holbam la ea, deşi nu voiam să par prost-crescută. Fata aceasta însă ar fi atras toate privirile oriunde s-ar fi dus.

Colleen Galaher arăta ca o irlandeză autentică: piele albă transparentă, obraji plini, ochi verzi strălucitori şi, bineînţeles, un minunat păr arămiu. Însă trăsăturile ei luminoase treceau dincolo de ceea ce putea fi considerat tipic irlandez.

O descriu exact aşa cum am văzut-o. Era o fată nespus de drăguţă, o fată nespus de drăguţă care purta o sarcină imensă.

Paisprezece ani. Nu puteam să mă abţin: *exact vîrsta pe care o avea Maria din Nazaret cînd s-a născut Iisus*. Părintele Rosetti imprimase acest gînd în memoria amîndurora. Oare el credea că fata aceasta era adevărata fecioară?

– Doreşte cineva ceai? întrebă fata pe un ton timid, dulce. Sau puţină pîine făcută în casă, după lunga voastră călătorie din America?

Mi-am dat seama că mi-a plăcut imediat Colleen Galaher. Cine n-ar fi plăcut-o? Dar acest lucru îmi dădea senzaţia că o trădam pe Kathleen.

Nu era de mirare că părintele Rosetti avea nevoie de ajutor, m-am gîndit în sinea mea. Dilema era incredibil de dificilă.

Ambele fete păreau să fie perfecte.

59

Colleen ne dădu imediat impresia că dorea să coopereze cît putea ea mai bine. Ne spuse că spera şi se rugase ca Biserica să trimită pe cineva.

Merserăm în şir indian pe cărarea noroioasă lăturalnică ce şerpuia în spatele casei Galaher. Fata spuse că era un loc potrivit ca să vorbim şi să *ascultăm*.

– E foarte drăguţ aici, i-am spus eu.

– Mulţumesc, zise ea, părînd mîndră de ţinut. Şi eu cred. Oamenii de aici spun că este ţinutul lui Dumnezeu.

Colleen mergea înainte, apoi eu, iar Justin venea în urma noastră pe această potecă neregulată, sumbră, ţesută în peisajul de un verde-aprins.

M-am concentrat asupra lui Colleen şi la ce spunea ea. Fără nici o îndoială, voia să ne spună totul.

– Ce vreţi să ştiţi? întrebă ea pe cel mai dulce şi blînd ton din lume, întorcîndu-se spre noi.

Nu e cumva prea frumos ca să fie adevărat? mă întrebam eu. Dar oare acest lucru nu era valabil şi pentru Kathleen?

Două fete perfecte – o enigmă perfectă.

– Ce-ar fi să începi cu începutul? i-am sugerat eu. Care este primul lucru pe care ţi-l aminteşti legat de sarcină?

– Asta vă pot spune. Se prea poate să fi fost prea tîrziu ca să mai ies neînsoţită, zise ea, dar vin de foarte multe ori singură la Liffey Glade. Asta s-a întîmplat în seara cînd a început totul.

Cîmpul se transformă într-o pădure rară şi apoi în codru des. Cînd ne înconjură întunericul, ieşirăm brusc într-un loc deschis, aflat între copaci.

Colleen arătă spre o piatră plată ieşită în afară peste marginea unui pîrîu.

– Eram acolo, spuse ea, şi priveam strălucirea lunii în apă – cînd am auzit vocile.

– Pe cine ai auzit, Colleen? întrebă Justin. Ce voci?

O umbră se aşternu pe faţa fetei, de parcă liniştea i-ar fi fost tulburată de o amintire urîtă.

– După cotitura aceea se aflau doi bărbaţi şi un băiat, spuse ea. Am crezut că vînau iepuri, sau poate pescuiau în pîrîu. Am strigat – şi i-am întrerupt. Făceau ceva rău, spuse fata şi glasul i se opri în gîtlej. Vorbea atît de răguşit, încît cu greu am putut să înţeleg ce spunea. Nu voiau să văd eu.

– Ce fel de rău? am întrebat-o. Ai văzut? Ce făceau bărbaţii?

Colleen tuşi şi apoi îşi limpezi glasul, care deveni o şoaptă nervoasă.

– Aveau pantalonii în vine, iar unul dintre ei – un bărbat mare ca un urs – atingea băiatul cu gura... acolo jos. Băiatul merge la aceeaşi şcoală cu mine. Pe celălalt bărbat îl cunoşteam. E un preot din alt oraş. Şi se atingea singur.

Brusc, Colleen începu să plîngă. Lacrimi mari şiroiau pe obrajii fetei. Le şterse cu dosul mîinii ei micuţe. Lacrimile păreau reale.

– M-a recunoscut şi a venit spre mine, aşa că am rupt-o la fugă. Au fugit şi ei după mine. Le auzeam respiraţia. Le

simţeam mirosul. Am fugit cît de repede am putut.

– Bărbatul cel mare m-a prins de mijloc şi m-a trîntit la pămînt. M-am lovit. Preotul mi-a acoperit gura şi nasul ca să nu pot ţipa – dar nu mai aveam aer! Apoi mi se păru că erau mulţi, foarte mulţi, nu doar cei doi bărbaţi şi băiatul. Mi s-a părut că erau douăzeci sau treizeci, mai mulţi decît am putut eu număra. Apoi se auzi un trosnet puternic, mai puternic decît cel mai zgomotos tunet. Suliţe mari de lumină au făcut ca cerul să strălucească în galben şi alb! Bărbaţii au dispărut. Oricîţi ar fi fost. S-au căţărat pe prundiş şi m-au lăsat singură, zgîriată şi sîngerînd în ploaia care se porni dintr-odată în poieniţă.

Colleen arătă într-acolo. Un stejar enorm era despicat în două şi părea să se fi întîmplat recent. Jumătate din copac se afla încă în picioare, în timp ce cealaltă era culcată la pămînt. Urmele focului erau încă vizibile pe trunchiul copacului.

– Nu m-au prins, spuse fata cu fervoare. Poveştile despre mine sînt toate minciuni, nu sînt adevărate. Am scăpat de ei neatinsă. Sînt virgină, vă jur, spuse Colleen, acoperindu-şi abdomenul cu ambele mîini. Prin urmare, cum mi s-a întîmplat asta? Cum e posibil? ne întrebă ea.

Stînd în licărirea acestei văi, am observat aceeaşi strălucire trandafirie pe care o văzusem uneori venind de la Kathleen, luminînd acum uşor în jurul acestei copile. Oare Justin o vedea? Să fi fost un nimb?

M-am întors spre el şi, spre uimirea mea, am văzut că lacrimile îi curgeau şiroaie pe obraji. Şi el vedea strălucirea. Doamne, ce însemna asta? Ce era lumina aceasta neobişnuită?

– Dacă nu mă credeţi, vă rog, întrebaţi-l pe doctorul meu, spuse Colleen. Stă chiar aici în Maam Cross. Vă va spune adevărul.

O credeam. Credeam fiecare cuvinţel. Şi Justin la fel.

Şi nu aveam nevoie de mărturia doctorului Murphy.

Devreme, cu o dimineaţă în urmă, părintele Rosetti îmi pusese în braţe dosarul despre Colleen, care conţinea şi raportul medical de la Spitalul Treimii din Cork. La cererea Vaticanului, trimiseseră şi un medic din Dublin care o examinase pe fată.

Citisem raportul cu ochii mei, ca şi Justin, de altfel.

Colleen Galaher era însărcinată în opt luni şi jumătate.

Şi era cu siguranţă virgină.

– Vă rog, ajutaţi-mă, şopti ea. Sînt o fată bună.

60

Portsmouth, Rhode Island

Era nouă şi jumătate şi cei trei prieteni se aflau la primul sau al doilea rînd de „cocktailuri" în rău-famatul Lawn Bar al lui Neely. Jamie Jordan se întoarse de la toaletă şi-şi făcu loc la barul aglomerat unde Chris Raleigh şi Peter Thompson stăteau aplecaţi peste cîteva halbe de Samuel Adams înspumate, cea mai bună bere din Boston sau, cel puţin, aşa susţineau reclamele. La televizorul color de deasupra, echipa Rangers o pulveriza pe favorita locală, Boston Bruins.

Din privirile alunecoase pe care i le aruncară, Jamie ştiu că prietenii lui discutaseră toată noaptea despre Sachuest Point. Despre ce altceva puteau să fi vorbit? Asta îl scoase din sărite. Îşi trecu nervos mîna prin părul lung şi blond.

– V-am spus că nu discutăm despre seara aceea. Asta înseamnă că *nu discutăm despre asta*. Şi asta înseamnă că voi, capete seci, *nu discutaţi despre asta* cît sînt eu la toaletă.

Chris Raleigh îşi dădu ochii negri peste cap.

– Cretin paranoic. Şi mai eşti şi dus. Eşti beat. Poţi să-l crezi pe tipul ăsta? Raleigh se întoarse spre Peter Thompson.

Faţa lui Jamie Jordan se făcu roşie ca para focului.

– Thompson, vorbeaţi despre seara aia sau ce? Dacă nu, dau eu runda următoare.

– Tărie sau bere? întrebă Thompson, încercînd să calmeze atmosfera.

Cei trei erau inseparabili chiar din clasele primare. Acesta era motivul îngrijorării lor. Îl ştiau bine pe Jaime. Nimic nu-l afectase atît de tare. Iar acum, se părea că *totul* îl dădea peste cap.

– Vorbeaţi sau nu? întrebă Jaime din nou. Venele de pe tîmplă i se umflaseră şi păreau că pulsează.

– Prietene, *e cazul* să vorbim despre asta. Toată treaba asta a ieşit de sub control. În cazul în care n-ai observat, îi spuse Thompson şi-şi îndreptă degetul arătător spre prietenul lui. Tu realizezi că lucrurile au luat-o razna? E cazul să facem ceva. Avem nevoie de un plan.

Fără să mai stea pe gînduri şi să îl avertizeze, Jamie Jordan îi dădu acestuia un pumn în piept. Băiatul brunet se dezechilibră de pe scaun şi se prăbuşi pe linoleumul strîmb.

„Onoratul" Tom Neely, proprietarul, înşfăcă un baston vechi din lemn de esenţă tare şi îl roti deasupra barului.

– Golani de doi bani, luaţi-o din loc sau vă rup picioarele!

În bar se aşternu o tăcere mormîntală. Muncitorii în vîrstă priviră spre colţul unde izbucnise scandalul. Cei trei tineri prieteni erau înalţi şi bine făcuţi şi păreau să aibă în jur de douăzeci de ani. Fiecare avea un act de identitate fals, pe baza căruia intrau în majoritatea barurilor din zonă.

Jaime Jordan ţîşni de lîngă prietenii săi şi se îndreptă spre ieşire.

Se ciocni de cîţiva muşterii obişnuiţi de-ai barului, dar aceştia nu făcură nimic ca să-l oprească. Jordan avea 190 cm şi cu mult peste 90 de kilograme, iar prietenii lui erau la fel de impunători.

Afară, cu faţa biciuită de briza oceanului, Jamie Jordan se gîndi să se întoarcă în bar şi să mătură podeaua cu Raleigh şi Thompson. Oh, Iisuse! Îşi trase o palmă. Kathleen Beavier era aceea pe care trebuia să o cotonogească.

Îşi aminti că, practic, fusese nevoit să se aşeze în genunchi şi s-o roage pe Regina de Gheaţă să iasă cu el. Luase maşina de patru ori pînă la Salve Regina ca să se întîlnească cu eleva catolică după ce ieşea de la ore. Îşi luase chiar şi cel mai bun pulover Nautica şi-şi călcase pantalonii negri.

Kathleen Beavier avea ceva special şi diferit, trebuia să recunoască. Jaime o dorise mai mult ca pe oricine. Şi nu doar pentru sex, deşi căţeaua blondă *era* sexy. Jaime voia pur şi simplu să fie în preajma ei. Ea avea „acel ceva". Crezuse că o iubea.

Pînă în acea seară la Sachuest Point.

Unde se întîmplase ceva rău.

61

Jaime Jordan ambală motorul costisitorului său Mercedes SLK. Dădu volumul aparatului de radio la maximum şi scoase în viteză maşina sport din parcarea pe jumătate plină a barului lui Neely. Cînta cît îl ţinea gura un cîntec al lui Smashing Pumpkins. Prietenii lui aveau dreptate în privinţa asta – era dus de-a binelea.

În timp ce gonea pe dealul pavat şi abrupt din spatele barului, se gîndi nervos la seara din 23 ianuarie, cînd o dusese pe Kathleen la balul organizat de Salve Regina. Părinţii lui Jamie erau şi ei destul de înstăriţi, dar tot se simţi intimidat cînd merse la reşedinţa Beavier în seara aceea. Purta un costum negru şi ştia că arăta superb, dar, cu toate acestea, tot era nesigur pe el. Charles Beavier îi deschisese uşa şi-l invitase să intre. Era ocupat, de fapt, chiar prost-crescut; vorbea la telefonul mobil şi de-abia îl salută pe Jaime din cap.

Jaime se linişti în timp ce aştepta în camera de zi şi încercă să n-o ia ca pe ceva personal. Cîteva minute mai tîrziu, apăru Kathleen. Nu cu o jumătate de oră mai tîrziu, aşa cum fac majoritatea fetelor. Aprecie acest lucru şi se mai înmuie.

De fapt, apariţia ei îi tăie respiraţia. Ea nu era doar o altă elevă drăguţă – era pur şi simplu superbă.

Purta o rochie Vera Wang fină, de un verde-pal, şi nu una dintre acele rochii pretenţioase, îmbrăcate la balul de absolvire, care le fac pe fete să arate ridicol. În părul ei lung şi blond avea o cordeluţă argintie. Arăta de parcă ar fi făcut parte dintr-o familie regală, îi trecu lui prin minte.

Din nefericire, balul de la Salve Regina se dovedi chiar mai dezastruos decît îşi imaginase el. Trupa de pe scenă era un cvartet de vîrstă mijlocie, rigid, care cînta la toate ceaiurile de toată jena şi la Newport Club. În plus, cu un etaj mai sus de ringul de dans se afla o pistă de alergări demodată, din lemn, care încercuia sala de sport. De acolo, o grămadă de călugăriţe carmelite urmăriră dansul cu ochi de vulturi, de la început pînă la sfîrşit. Călugăriţele păreau să aibă talentul de a rîde şi a bate din picioare exact în cele mai nepotrivite momente.

Chiar după primele cinci minute îşi dorise cu disperare să plece. Dar, totuşi, poate că merita să treacă prin toată tortura pentru Kathleen.

După bal, trebuia să se ţină o petrecere cu fason – fuseseră trimise chiar şi invitaţii inscripţionate. *Veniţi la o petrecere minunată la casa Elaine Scaparella.* Kathleen se lipise de el toată seara, înnebunindu-l cu parfumul ei CK şi deliciosul decolteu de sub linia gîtului, care, aţîţător, nu făcea decît să-l provoace.

Cînd, în timpul ultimului dans, Kathleen îşi puse mîna pe umărul lui, aproape că-i simţi gustul. Jaime ştia că şi ea îl voia. Nu avea nici o îndoială.

Nu-i veni să creadă cît de uşor reuşi să o convingă să sară peste petrecerea plicticoasă şi să meargă la plimbare lîngă Second Beach şi Sachuest Point. Acum, îşi dorea din suflet să nu fi mers acolo. Îşi dorea să nu fi pus niciodată ochii şi, mai ales, mîna pe Kathleen Beavier.

62

Jaime trecu de Second Beach şi farurile Mercedesului străpungeau ceaţa groasă ca de basm asemenea unor săbii strălucitoare. Era destul de ameţit, dar conducea bine. Nu era prima dată cînd se urca beat la volan.

Conducea înapoi la Sachuest Point – unde o dusese pe Kathleen în urmă cu aproape nouă luni, în seara care le-a schimbat amîndurora viaţile.

Ceva rău *se întîmplase* acolo. Ceva nebunesc.

O ştia.

La fel, Thompson şi Raleigh.

Şi Kathleen, căţeaua aia prefăcută. Mincinoasa nenorocită.

Ciudat era că Jaime nu ştia de ce anume se întorcea acolo. Era ca şi cum îşi pierduse controlul. *Trebuia* să se ducă acolo în seara asta.

Viră pe o uşoară curbă în formă de S şi observă că vederea i se înceţoşă. Foarte ciudat! Iar durerea confuză, surdă din spatele urechii stîngi urcă spre ochi.

Oh, Iisuse, iarăşi? gîndi în sinea lui.

Privi spre bordul maşinii. Ceasul luminat arăta 9:54, iar indicatorul de viteză peste 95 de kilometri. Şi ţiuitul începu.

Ceea ce însemna că, în curînd, creştetul capului urma să-i zvîcnească de durere. Durere şi zgomot în acelaşi timp.

Memorial Boulevard se îngusta pe măsură ce se apropia de Sachuest Point. În oglinda retrovizoare, Jamie vedea luminile îndepărtate din sud-estul oraşului Newport şi vilele impunătoare de pe coastă.

La un moment dat se gîndi că ar fi atît de uşor să treacă cu maşina peste parapet. Ar fi fost ca un zbor.

Se încruntă şi apoi dădu din cap. Ce gînd idiot! Deşi, el *era* rezistent. Era înalt de 2 metri. Era făcut din oţel, dar ştia că maşina nu putea să zboare.

Un alt gînd neaşteptat îi dădu tîrcoale şi apoi începu să-l domine. *Kathleen*. Şi, cu numele ei în minte, gîndul prevestitor de moarte, insistent, îl luă în stăpînire.

Doar simpla amintire îl durea nespus. Dar nu putea să întoarcă timpul înapoi – cînd, după bal, le spusese tuturor că o făcuse cu Kathleen. „Am rupt un vagin de la Salve Regina." Se lăudase şi bravase ca un cretin, aşa cum o făcea uneori.

Jaime îşi duse mîna la frunte. Durerea era atît de acută, încît îi întorcea stomacul pe dos.

Din acest motiv voia să apese pe acceleraţie şi s-o taie acum – în zidul de susţinere din beton!

Roţile scrîşniră. Cauciucul se topi pe asfalt.

Puse ambele mîini pe volan şi trase cu putere maşina spre mijlocul şoselei. Înnebunea, asta se întîmpla cu el. Simţea că-i explodează capul. O durere incredibilă!

Atunci pune capăt durerii, auzi el. *O poţi face, să ştii. Tu deţii controlul. În plus, ştii că meriţi să mori. Ştii bine ce-ai făcut.*

Mercedesul galben se clătină spre stînga şi trecu din nou peste linia dublă galbenă. Volanul părea eteric. Nu-l putea

prinde. Mîinile lui Jamie se desprinseră de volan şi-i acoperiră ochii.

Vezi, poţi s-o faci! Poţi să zbori. POŢI SĂ ZBORI!

Maşina sport ieşi de sub control şi fu cît pe-aici să se ciocnească de un jeep care venea din partea opusă, cu nişte unelte de pescuit care se vedeau mişcîndu-se violent pe portbagaj. *Doamne, a fost cît pe ce!*

Pentru o clipă, farurile galben de crom îl orbiră. Un claxon nervos se îndepărtă în ceaţa din ce în ce mai groasă.

Se ţinu strîns, în timp ce maşina continua să derapeze pe şoseaua întunecată, alunecoasă. Dintr-odată, începu să zboare în ceaţa cenuşie şi densă. Roţile din faţă se desprinseră de pămînt şi ţîşniră drept înainte sub atracţia forţei centrifuge.

Farurile maşinii se îndreptară în zadar spre constelaţia Orion, înainte să lumineze traiectoria maşinii în picaj.

Jamie Jordan ţipă şi acoperi muzica rock de la radio:

– Îmi pare atît de rău, Kathy! Oh, Doamne, îmi pare atît de rău pentru ce am făcut! Îmi pare atît de răăuuuuu!

63

Se întîmpla ceva rău. Kathleen avea senzaţia că se întîmpla ceva foarte rău.

Ceasul digital de pe măsuţa de noapte indica 11:24, apoi 11:25 şi 11:26. Cifrele se schimbau inexorabil. Dar Kathleen nu putea să doarmă.

Nu vreau să dormi, auzi Vocea spunîndu-i. *Nu vei mai dormi niciodată. Şi asta nu face bine copilului!*

Telefonul de lîngă ea începu să sune.

Îşi strecură încet mîna de sub păturile călduroase care coborau de pe abdomenu-i ridicat. Se întinse spre telefon. *Ştiuse* că avea să sune. Cum de ştiuse? Era telepată? Cum era posibil?

– Ăă... bună. Sînt Kathleen.

Auzi vocea îndepărtată şi nesigură a prietenei ei Sara Petrie, care, în ultima vreme, nu prea fusese prezentă în viaţa ei.

– Oh, Kathy, îmi pare atît de rău să te sun la o oră aşa de tîrzie. N-aş fi făcut-o, dar este extrem de important. S-a întîmplat ceva groaznic.

– Sara, ce e? Ce se întîmplă?

– Kathy, e oribil. Jaime Jordan s-a prăbuşit cu maşina la Sachuest Point. Tocmai am auzit la radio. Sara începu să

plîngă. Îşi pierdu complet controlul. Apoi închise telefonul.

Năucită, plîngînd la rîndul ei, Kathleen puse jos telefonul.

Îşi trase blugii cu aplicaţia elastică din faţă şi se căzni să intre într-o cămaşă de flanel, fără să-i desfacă nasturii. Cînd se aplecă să-şi pună şosetele şi ghetele îi veni să verse. Îi era atît de rău! Nu doar de la stomac ci, mai rău, o durere în inimă, mai puternică decît orice sentiment pe care-l avusese vreodată la pierderea cuiva.

La capătul celălalt al coridorului lumina slab un bec. Kathleen o luă spre lumina îmbietoare şi casa scrîşni sub greutatea picioarelor ei.

Trecu printr-o anticameră mică, slab luminată, care ducea în dormitorul tatălui ei. Uşa era întredeschisă şi-l auzi sforăind uşor. Cheile se aflau în servieta de piele de pe birou.

Le apucă şi, atît cît fu în stare, o luă repede, fără zgomot, pe scări. Înşfăcă hanoracul albastru din cuier.

Trebuia să iasă şi să vadă ce era cu Jaime.

Avea sentimentul îngrozitor că, într-un fel sau altul, era vina ei.

64

Kathleen conduse Lincolnul tatălui ei pe şoseaua prunduită care mergea paralel cu plaja şi apoi întoarse după tufele de mur, la distanţă de 800 m sud de casa principală.

Tremura şi privirea îi era înceţoşată de lacrimi. O luă pe Ocean Avenue, acum alunecos din cauza ploii. Şoseaua de lîngă plajă era asemenea unei panglici răsucite din sticlă neagră strălucitoare. Făcea tot posibilul să nu aibă şi ea un accident de maşină, dar dorinţa de a face ca totul să dispară era incredibil de intensă!

Dar în joc nu era doar viaţa ei. Trebuia să se gîndească la copil. Trebuia să-l protejeze.

Astfel, Kathleen se prinse cu îndîrjire de volan cu ambele mîini şi-şi concentră atenţia spre dungile galbene de pe mijlocul şoselei.

În timp ce conducea, începu să-şi amintească de acea seară de ianuarie.

În sfîrşit, îşi aducea aminte! Era aproape de adevăr...

Dar pierdu iar firul evenimentelor!

Fir-ar! Fir-ar! Fir-ar!

Ajunse la Sachuest Point cu puţin peste 11:45.

– Oh, Doamne! şopti ea, în timp ce se uita la locul unde se petrecuse accidentul.

Panta golaşă, pustie, care marca începutul Rezervaţiei Naturale era indirect luminată de farurile unei lungi procesiuni de maşini care veniseră din oraş. Maşinile poliţiei din Portsmouth şi Newport erau parcate alandala pe tot dealul. Două maşini de pompieri, roşii, strălucitoare, îşi balansau scările deasupra rîpei de lîngă locul accidentului.

Nu avusese nevoie de indicatoare ca să ştie unde să parcheze maşina. Ştia exact unde să meargă. Aici se întîmplase! Aici începuse totul atunci, în ianuarie!

Aproape că-şi amintea – dar nu reuşea să revadă totul.

Îşi bloca singură amintirea. Ştia că asta făcea.

De ce? De ce? De ce?

Dinspre ocean venea un vînt umed şi rece. Valurile se loveau ca tunetul de stîncile din josul şoselei.

O ceaţă albastru-cenuşie, densă, se lăsă peste întreaga zonă.

Cel puţin o sută de oameni se grăbeau să iasă din maşini, încercînd să vadă cît mai bine accidentul şi să priceapă noua întorsătură pe care o luase povestea cu Kathleen Beavier. Îşi croi drum cu coatele printre mulţimea de spectatori, spre locul accidentului, cînd o recunoscu şeful poliţiei din Newport. Din păcate, dădu din cap, semn că n-o lăsa să treacă.

– Trebuie să cobor acolo, spuse Kathleen. Neapărat. Mă duc.

Căpitanul Walker Depew îşi luă de pe cap chipiul negru şi-l bătu nervos de picior.

– Domnişoară Beavier, nu e o idee bună. E o scenă îngrozitoare. S-a dus. Jaime Jordan e mort. Îmi pare rău. Nu vă duceţi acolo.

La auzul veştii despre Jaime, Kathleen începu să plîngă

în hohote. Trecu de polițistul roșu la față și agitat de parcă nici n-ar fi fost acolo. Privi cu atenție prin ceață și văzu locul unde Mercedesul galben se izbise de stînci, cu motorul înainte.

Aproape hipnotică, puse un picior în fața celuilalt și, legănîndu-și trupul greoi, începu să coboare stînca.

Iubitul tău e mort! auzi o voce scrîșnind în capul ei. *E timpul să recunoști adevărul despre tine și Jaime. Spune adevărul, tîrfă!*

Kathleen voia s-o facă, dar nu-și putea aminti ce se întîmplase.

– *Nu știu ce s-a întîmplat*, șopti ea printre dinți. *Nu-mi aduc aminte!*

În spate, un murmur se ridică și se împrăștie în mulțimea care se aduna sus, pe șosea.

– E ea! E fecioara!

– Slavă ție, Marie, cea plină de har! răsună vocea unei femei în ceață și în ploaia mocnită. Fetei i se păru aproape un sacrilegiu.

– Nu, vă rog, spuse ea și le făcu semn să înceteze cu rugăciunile. Plecați. Vă rog, plecați!

Merse înainte spre lumina albastră enervantă care venea de la mașinile de poliție parcate lîngă automobilul răsturnat.

Un polițist din Newport, un tînăr îmbrăcat într-o jachetă de piele neagră, își întinse mîna puternică s-o oprească.

– Doar pînă aici, domnișoară.

Trecu de el fără măcar să-i arunce o privire. Nici unul dintre ei nu avea cum s-o oprească. Acum Kathleen se afla la mai puțin de un metru de Jaime Jordan. Văzu spuma bolborosind pe motorul mașinii, precauție împotriva unui alt accident.

Nu se putea abține să nu gîndească: *Orice s-a întîmplat aici în ianuarie... a fost rău. Foarte rău.*

65

Les Porter stătea pe şoseaua în pantă, în maşina lui închiriată, într-o seară îngheţată din Noua Anglie, fără să înţeleagă exact ce se întîmpla; nu-i venea să creadă că se afla aici, martor la aşa ceva. Nu prea mai avea baterie la telefonul mobil, cafeaua era rece şi era frămîntat de tot felul de întrebări.

În privinţa asta, nu era singurul. Vestea se răspîndise în cîteva microsecunde din epicentru, acolo unde Mercedesul galben îmbrăţişa stîncile, spre margine, unde se afla mulţimea. În cîteva minute, toată lumea era la curent cu ultimele detalii. Înainte să poţi pronunţa „În direct de la Newport", reporterii TV, fanaticii şi turiştii gură-cască, ce nu aveau ceva mai bun de făcut, se îmbulzirăla locul începeţoşat unde avusese loc accidentul fatal.

Apoi sosise Kathleen Beavier. Rar văzuse Porter o scenă mai dramatică în cariera lui de reporter. Fata se apropie de automobilul care încă mai fumega, acolo unde băiatul zăcea întins.

Îngenunche să se roage şi apoi, o lumină puternică apăru brusc deasupra mulţimii. Cineva dintre cei adunaţi lîngă ţărm începu să strige: „Miracol! E un miracol!"

Fanatici, îşi spuse Porter. Strania lumină însă păru să se transforme într-o aureolă. Venea din ce în ce mai aproape, direct spre Kathleen Beavier.

Porter dădu drumul la radio şi căută un post de ştiri – concurenţa. Andrew Klauk, de la postul de radio WPRO din Newport, transmitea de pe Second Beach Road. Transmisia fu interferată de paraziţi puternici.

În cele din urmă, se auzi o voce de bărbat tînără, animată, avînd acea siguranţă inconfundabilă, şi începu reportajul despre „Cazul Fecioarei".

„Kathleen Beavier îngenunchează la locul tragicului accident al lui Jaime Jordan. Aproape tuturor ni se pare un gest mişcător şi sensibil.

Tînăra fată se află la aproximativ 10 metri de resturile maşinii. Zona Sachuest Point este acoperită de o ceaţă întunecată, care contribuie la aspectul sinistru al scenei.

Cîţiva oameni au început chiar să se roage cu voce tare, alături de Kathleen Beavier.

În aceste momente, nu poţi să nu te gîndeşti la puterea şi gloria Bisericii străvechi, la rolul pe care îl juca odinioară religia în viaţa atîtor oameni.

O lumină puternică se îndreaptă direct spre fată. Unii dintre oameni au devenit isterici. Par să creadă că lumina reprezintă ceva divin sau mistic.

Dar, staţi aşa. E altceva. Există o explicaţie... Lumina vine dinspre o şalupă de pe ocean. Şalupa de salvare a gărzii de coastă Castle Hill, *Forty-one*, a fost atrasă la ţărm de farurile şi claxoanele maşinilor. Din cauza ceţei, i s-a zărit carcasa de-abia cînd s-a apropiat. Lumina pe care am văzut-o cu toţii erau farurile de căutare de la bordul *Forty-one*.

N-a fost *nici un miracol* la Sachuest Point în seara asta. Lumina nu era decît o şalupă."

Les Porter rămase cu privirea în jos şi o urmări pe Kathleen Beavier, care se îndepărta uşor de rămăşiţele fumegînde ale maşinii băiatului. *A fost o înşelătorie aranjată dinainte?* se întrebă el. Bineînţeles că aşa era; trebuia să fie aşa.

66

Le-am văzut pe prietenele fetei cînd am ajuns la locul accidentului, lîngă ocean. Francesca, Sara şi Chuck păreau îndurerate şi, totodată, împietrite. Din nou, fură oprite în spatele baricadei ridicate de poliţie şi nu se puteau apropia de Kathleen.

Am trecut pe lîngă ele, în drumul meu spre Kathy. Eram sigură că era distrusă de ceea ce i se întîmplase lui Jaime Jordan.

– Sînteţi bine? am întrebat fetele.

– E de-a dreptul îngrozitor! spuse Francesca şi imediat îi dădură lacrimile. Accidentele de maşină în care sînt implicaţi tineri sînt cele mai triste tragedii. Întotdeauna pare absurd şi fără sens, iar acum cu atît mai mult.

– Îi voi spune că sînteţi aici, le-am asigurat eu.

– Jaime nu s-ar fi sinucis pentru nimic în lume, mă informă Chuck. Se preţuia prea mult. N-ar face niciodată aşa ceva.

Am continuat să cobor dealul abrupt, îndreptîndu-mă spre locul accidentului. De ce mi se confesa Chuck? Era posibil ca Jaime Jordan să fi fost ucis?

– Sînt garda fetei, am spus eu, înainte să încerce careva să mă oprească. Simţeam că am dreptul să fiu acolo.

Pe potecă, în spatele meu, se afla Justin; le spunea că era trimis din partea Arhiepiscopiei oraşului Boston şi că stătea în casa Beavier.

Kathleen ne văzu venind şi urcă stînca spre mine. Subit, mi se făcu teamă pentru ea. Ne îmbrăţişarăm strîns şi i-am simţit durerea. Tremura. Avea ochii roşii şi părea că plînsese ore întregi.

– Anne, ceva foarte rău s-a întîmplat aici. Nu doar în seara asta – şi atunci, în ianuarie. Iar eu *nu-mi pot* aminti! Încerc din răsputeri, dar nu pot. Dar din cauza asta a murit Jaime. Oh, Anne, Anne, e doar vina mea. Nu sînt o sfîntă. Sînt o tîrfuliţă! Ce mi se întîmplă?

67

În dimineaţa următoare, de parcă ar fi fost un imens cîine feroce, oroarea o cuprinse în ghearele ei pe Kathleen Beavier şi o trezi violent dintr-un somn adînc. Ea se trezea aproape întotdeauna cu sentimentul că făcuse ceva rău şi că avea să fie pedepsită. Dar astăzi *ştia* că era adevărat.

Jaime Jordan era mort. Încă nu putea să accepte, nu-i venea să creadă, dar ştia că aşa era. Simţise greutatea corpul mutilat al lui Jaime din sacul în care-l ambalaseră, de parcă ar fi făcut parte din echipa de medici care urcase stîncile cu el. Şi se simţea secătuită de certitudinea dispariţiei lui.

Dincolo de fereastra dormitorului ei, vîntul adia uşor, după furtuna năprasnică din noaptea trecută. Copacii fuseseră dezgoliţi de frunze, iar oceanul agitat.

Totul era îmbibat cu un miros murdar, greu de descris. Ca un frigider care trebuie curăţat. Sau ca rufele nespălate lăsate în portbagaj peste vară.

Ca şi cum putrezea ceva.

Kathleen se întrebă dacă nu cumva mirosul venea de la ea. Se simţea extrem de confuză şi nelalocul ei.

Îşi ridică picioarele amorţite, se dădu jos din pat şi merse la baie.

Folosi toaleta, se spălă pe dinți și, în timp ce se holba în oglindă la fața ei umflată de somn, Kathleen fu asaltată de viziunea repetată a vinovăției ei.

Și-l imagină pe copilul ei cu un corp încovoiat și grotesc și cu un craniu diform. Cînd plîngea, glasul îi era asemănător unui viței luat de lîngă mama lui și tîrît la tăiere. Era o închipuire crudă și Kathleen știa că nu era mai mult de-atît, dar, fiindcă îi venea în mod repetat în minte, era o imagine greu de alungat.

Kathleen avea și alte îndoieli, preocupări practice legate de ceea ce va face după nașterea copilului, de ceea ce se va întîmpla cu viața ei după venirea copilului pe lume.

Și mulțimea de curioși cu priviri lacome din noaptea trecută! Se purtaseră de parcă le aparținea. Cînd luminile se dovediseră a fi de pe șalupa gărzii de coastă, făcură glume răutăcioase pe seama ei. Unii chiar o înjuraseră.

Cum va putea ea să mai ducă o viață normală? N-a cerut așa ceva. N-a făcut nimic ca să merite așa ceva.

Voia să spună totul despre seara aceea – 23 ianuarie! Să spună totul. *Numai de și-ar putea aminti!*

În noaptea trecută, pentru prima dată, își aminti cîte ceva. Imaginea ei în rochia de bal. O mulțime de bărbați adunîndu-se în jurul ei la Sachuest Point. Părea destul de improbabil, dar asta își amintea deocamdată. *O mulțime de bărbați care o încercuiseră* și nu-i dăduseră voie să plece. Și apoi ce se întîmplase?

Kathleen auzi parchetul din lemn de pin trosnind în partea cealaltă a dormitorului ei.

– Oh, vai! își duse mîna în dreptul inimii. M-ai speriat. Bună!

Kathleen zîmbi și privi în ochii verzi, tulburați, ai menajerei, doamna Walsh. Însă nu auzi nici un vesel „bună dimineața" din partea ei. Nici un cuvințel. *Ce se întîmpla cu doamna Walsh?*

68

Mai rău de-atît nu se putea! Acum, chiar şi doamna Walsh era împotriva ei.

Inima îi bătea cu putere. Îşi mută privirea de la doamna Walsh. Era speriată şi nu voia ca menajera să ştie.

Se aşeză pe bancheta din faţa măsuţei de toaletă. După ce scotoci după şosetele ei de lînă, începu mult prea greoaia încercare de a-şi introduce picioarele în ele.

Primi cu bucurie diversiunea. Oare era doar în imaginaţia ei? Sau Ida se purtase extrem de ciudat în preajma ei în ultima vreme? Venise oare menajera să vorbească despre asta? Poate să-i explice de ce nu se mai înţelegeau?

Partea de sus a casei era nespus de liniştită. Iar asta complica situaţia, se gîndi Kathleen. Şoseta de lînă i se împotrivi, se răsucea şi îi zădărnicea eforturile, refuza să fie *o şosetă*.

– Ies într-un minut. Imediat, zise ea.

De ce nu vorbeşte cu mine doamna Walsh? Doamna Walsh mi-a fost întotdeauna o prietenă dragă, mai apropiată chiar decît mama mea.

O licărire în oglindă îi atrase atenţia.

Kathleen ridică din nou privirea spre femeia în vîrstă. Îi

luă doar o clipă, deşi timpul păru să stea în loc, ca să înţeleagă ceea ce vedea.

În mîna dreaptă, Ida ţinea un cuţit cu două tăişuri. Era un cuţit înspăimîntător, în genul acelora folosite pentru tăierea şi curăţarea peştilor în bucătăria Beavier.

Menajera scoase un scrîşnet şi un urlet gutural:

– În numele Tatălui, îl izgonesc pe Satana şi pe copilul lui diavolesc!

Apoi se repezi cu putere spre abdomenul fetei.

Reflexul provenit dintr-un adevărat şoc o făcu pe Kathleen să se dea imediat la o parte din calea ascuţitului cuţit scînteietor.

Lama cuţitului se înfipse adînc în măsuţa de lemn, la cîţiva centimetri de Kathleen.

Kathleen sări de lîngă Ida Walsh, în timp ce menajera smintită se căznea din răsputeri să elibereze cuţitul din strînsoare.

Kathleen se strecură pe lîngă ea în dormitor.

– Ida, încetează! Sînt eu, Kathleen! Ce faci?

– Nu eşti una dintre oile lui Dumnezeu! Nici măcar nu eşti Kathleen! ţipa Ida Walsh din toţi rărunchii. Tu *eşti* Satana.

Chipul îi era contorsionat, livid, iar ochii îi străluceau de ură. Muşchii braţelor erau încordaţi şi umflaţi. Kathleen n-o mai recunoştea pe femeia care avusese grijă de ea din copilărie.

– Nu, Ida, te rog. Eu *sînt* Kathleen! Vezi, uite, sînt eu, Kathleen. Sînt eu şi copilul meu.

Ţipetele fetei răsunară între pereţii trandafirii ai dormitorului ei.

– Să mă ajute cineva! Oh, Doamne! Te rog, ajută-mă!

Alergă cu greu spre trepte, alunecînd în pragul uşii. Se prinse de balustrada care flanca scara.

Reuşise să pună un picior pe treaptă, cînd simţi o îmbrîncitură puternică în spate. Apoi o cuprinse terifiantul, îngrozitorul sentiment de imponderabilitate.

Kathleen ţipă din nou, un strigăt ascuţit, lung, un sunet care-i părea străin.

Întinse mîna spre balustradă, însă corpul ei în cădere era prea greu. Mîna îi rămase prinsă în şosetă şi trebuia s-o scoată de acolo.

Oh, Doamne, nu! Copilul.

Căzu şi se lovi brutal cu umărul de balustradă. Lemnul trosni şi apoi gravitaţia o trase în jos. Durerea din mînă era insuportabilă.

Treptele abrupte erau ca o pantă plină de bolovani. Kathleen începu să se rostogolească. Se izbea de fiecare treaptă, simţind fiecare lovitură cruntă. O durere acută îi străbătu coatele şi fluierul picioarelor.

Primi o lovitură puternică şi-şi pierdu răsuflarea. Se temea pentru copil.

Doamne Dumnezeule! Te rog, nu lăsa să fie acesta sfîrşitul.

Durerea o săgetă în urma unei lovituri în urechea dreaptă.

Kathleen era conştientă de tot ce se întîmpla. Nu-şi permitea să leşine. Îşi lovi cu putere sînii umflaţi de podeaua ridicată. Nu-i păsa. N-o putea lăsa pe Ida s-o prindă. Sprijinindu-se, se ridică cu greu în genunchi.

Nu era nevoie să vadă, ştia.

Ida Walsh răsufla anevoios, năpustindu-se pe scări, venind grabnic în spatele ei. Încă ţinea în mînă cuţitul ucigător.

– Satană! scrîşni ea printre dinţi. E înăuntrul tău! E Satana în persoană. Nu mai poţi nega.

69

Îmi săpasem un adăpost contra vîntului comod printre micile dune cocoşate care se ridicau şi coborau de-a lungul plajei, în spatele Colibei Soarelui. Stăteam întinsă pe spate pe o pătură de lînă, simţind pe faţă atingerea scurtei şi bruştei apariţii a soarelui de vară tîrzie.

Am inspirat aerul răcoros şi curat de octombrie, care biciuia iarba şi apa de un albastru-închis, şi am ascultat ţipătul îndepărtat al unui pescăruş.

Splendid, pur şi simplu splendid.

Acel ţipăt răzleţ, tînguitor scos de pescăruşi.

Meditam la perfecţiunea acelui moment, la perfecţiunea naturii. Apoi gîndul îmi zbură la Justin şi mă cuprinse o senzaţie de căldură.

Nu aveam nici cea mai mică idee încotro ne îndreptam „noi doi" – şi dacă – însă aveam senzaţia că, de data aceasta făceam ceea ce trebuia. Recunosc, cu cît îl vedeam mai mult, cu atît devenea mai irezistibil. Oare el ce gîndea? Era îndrăgostit de mine? Îl tulburam, ţinînd cont de jurămîntul lui de preot? Sau eram destinaţi să fim pe vecie despărţiţi?

Mă desfătam în splendoarea acelui moment, stînd îmbrăcată la soare, lăsînd briza oceanului să mă învioreze.

Încă era foarte devreme, dar curînd urma să merg în oraş. Stabilisem să mă întîlnesc cu doi dintre cei mai buni prieteni de-ai lui Jordan.

Am ascultat din nou ţipătul îndepărtat al pescăruşului şi am auzit salutul unui vapor.

Însă ceva nu era în regulă cu pescăruşul acela.

Mi-am revenit brusc din visare şi m-am ridicat în picioare.

Am privit în jur, subit tulburată şi temătoare.

Ţipătul se auzi din nou.

Un ţipăt ascuţit care părea să vină din Coliba Soarelui. Crescu în intensitate şi apoi încetă brusc.

Un fior ucise senzaţia de căldură într-o clipă.

Ţipătul nu fusese al unei păsări.

Era Kathleen!

Apoi am văzut-o. Se căţăra pe acoperişul Colibei Soarelui.

70

Kathleen alerga desculță, rănită și plină de sînge din cauza căzăturilor. Deschise fereastra dormitorului de la nivelul doi al casei. Nu avea timp să stea pe gînduri. Ida Walsh venea amenințătoare din spate – cu un cuțit – cu o strălucire inumană în privire, dintre cele mai înspăimîntătoare și mai bizare. Înnebunise.

Kathleen păși pe acoperișul abrupt, proiectat în afara camerei de zi principale.

– Nu ești dintre oile lui Dumnezeu! auzi ea strigătul din spate. Ești Satana! Îți știu șiretlicurile! Deghizarea ta nu mă înșală pe mine!

– Du-te înapoi! țipă Kathleen la ea. Lasă-mă în pace! Eu *sînt* Kathleen. Ida, te rog, sînt eu!

Se clătină, două etaje deasupra curții interioare pavate, care părea să pulseze în ritmul inimii ei. Picioarele ei goale se sprijineau cu greu de țiglele reci de pe acoperiș.

– Ajutor! Mă aude cineva? Ajutor! strigă ea în vîntul rece, aprig.

Glasul i se pierdu în depărtare, asemenea fumului dintr-un horn. Nimeni nu părea să o audă. Unde erau cu toții?

Auzi sunete în spatele ei. Întoarse capul și văzu ce se întîmpla.

Ida Walsh se strecurase prin fereastra dormitorului şi acum mergea pe brînci pe acoperişul extrem de înclinat, încercînd să o prindă pe Kathleen. Braţele şi picioarele ei păreau incredibil de puternice şi de rezistente.

– Nu eşti Kathleen! zbieră ea cu o voce de bărbat.

Doi îngrijitori de teren care munceau dedesubt se uitară spre acoperiş, îngroziţi.

– Vă rog, ajutaţi-mă! strigă Kathleen la ei. E nebună. Are un cuţit!

Protejează copilul, deveni singurul ei gînd. *Protejează copilul. Tot ce contează e copilul. Nu este copilul Satanei. Copilul meu!*

Privi înapoi la femeia care o iubea odată, care-i pieptăna părul, care spunea rugăciuni cu ea şi o legăna pînă adormea. Unde dispăruse acea femeie?

– Tu nu eşti Kathleen! O cunosc pe Kathleen! Am iubit-o pe Kathleen!

Fu cît pe-aici s-o prindă, dar Kathleen, rănită şi greoaie, se îndepărtă de ea.

Ida Walsh avea ochii holbaţi, goi şi incredibil de strălucitori. Părul ei alb se răspîndea ca un evantai în vînt.

Într-un sfîrşit, Kathleen văzu că Anne alerga dinspre plajă, ţipînd şi mişcîndu-şi braţele.

– Sînt aici, Anne. Te rog, ajută-mă, strigă ea peste marginea acoperişului.

Putea să cadă în orice moment. Era atît de aproape de margine!

Îşi văzu mama aplecîndu-se de la o altă fereastră. Nu-i venea să-şi creadă ochilor şi, la rîndul ei, încerca să iasă. Biata Carolyn. Curioasă şi îngrijorată. Însă niciodată de un real folos. Cu toţii ar fi ajuns prea tîrziu. Nu exista scăpare de doamna Walsh şi cuţitul ei.

Kathleen înaintă cît putu, pînă ajunse într-un colţ unde acoperişul făcea un unghi de 90°. Dacă făcea doar un singur pas, avea să cadă. Sub picioare, ţiglele alunecau şi se spărgeau.

Brusc, ţipă la menajeră:

– Îţi ordon să încetezi! Îţi ordon!

Braţul alb, gol, al Idei Walsh se întinse spre Kathleen. Zgîrie cu mîna acoperişul. Femeia îi aruncă o căutătură plină de ură. Cuţitul străluci în soare.

– Ştiu adevărul despre tine. Îţi ştiu secretul murdar!

Pe alee, sub acoperiş, o siluetă începu să alerge. Fetei îi era teamă să-şi întoarcă privirea de la doamna Walsh şi de la cuţitul ei. Se gîndi că era Anne. Dar cum putea s-o ajute? Cum putea s-o ajute cineva, oricine ar fi fost?

Un zgomot tunător acoperi Coliba Soarelui.

Kathleen rămase cu gura căscată, năucită şi îngrozită.

Din gîtul Idei Walsh ţîşnea sînge. Femeia gemu şi chipul îi îngheţă de ură. Apoi corpul ei căzu de pe acoperiş ca o piatră grea, se lovi de caldarîm şi rămase nemişcat.

Era linişte, cu excepţia zgomotului îndepărtat şi al mugetului valurilor.

Kathleen îşi coborî privirea spre locul unde se afla Anne. Avea picioarele depărtate, în poziţie de tragere. În mîini ţinea un pistol.

Anne îi salvase viaţa, ei şi copilului ei.

71

Mam ţinut bine să nu intru în stare de şoc; nu-mi permiteam aşa ceva. Credeam că am înţeles în sfîrşit de ce mă aflam la Coliba Soarelui. Am înţeles, aşa cum trebuie să înţeleagă un soldat atunci cînd duce un război că, uneori, nu ai de ales, trebuie să ucizi.

Mi-am amintit cînd mă întrebase John Rooney dacă am permis de portarmă. Acum înţelegeam. Nu era de glumit. Nu mă aflam aici doar pentru a cerceta cazul fetei. Eram aici şi să o protejez.

Devenea din ce în ce mai greu să nu cred în nimic. În Kathleen? În Colleen? În bine? În rău? Ce s-a întîmplat în dimineaţa aceea a fost cît se poate de real. Am împuşcat şi au ucis pe cineva, o femeie în vîrstă de şaizeci şi doi de ani, care se numea Ida Walsh. Era oribil, terifiant, era însăşi esenţa răului. Iar acum, ajunsesem să privesc răul şi altfel.

Kathleen şi cu mine ne-am cuibărit una în cealaltă în leagănul din încăperea scăldată în soare, privind în gol spre oceanul schimbător.

Legănam pe braţe o Kathleen cu lacrimi în ochi cînd am auzit telefonul sunînd jos. Ce mai era? Poliţia din Newport trimisese deja cîţiva ofiţeri să mă interogheze. Ambulanţa luase corpul doamnei Walsh.

O ucisesem. Cum de s-a întîmplat aşa ceva?

Cu puţin timp înainte de unu, părintele Rosetti ne-a chemat iarăşi la una dintre faimoasele lui întruniri. Familia Beavier, Justin şi cu mine ne-am adunat în bibliotecă, unde Rosetti ne-a informat că primise ordine de la Roma nu cu mult timp înainte. Aparent, întîmplarea electrizase Vaticanul. Sau poate era altceva de care nu ştiam? Kathleen, împreună cu cîţiva apropiaţi, avea să părăsească imediat oraşul Newport. Coliba Soarelui nu mai prezenta siguranţă, lucru la care mă aşteptam. Dar exista vreun loc sigur?

La unu şi jumătate, trei automobile Lincoln negre cotiră pe eleganta *porte-cochère* de la Coliba Soarelui. În momentul în care poarta principală se deschise, nenumăraţi jurnalişti se călcară în picioare pe alee.

La un semnal, şapte dintre noi am fost escortaţi afară din casă, în cele trei maşini.

Cu geamurile ridicate, portierele încuiate şi centurile de siguranţă prinse strîns, mica noastră caravană a ţîşnit spre poartă şi a părăsit proprietatea, în sunetele stridente ale sirenelor poliţiei care ne escorta. Am trecut în viteză pe lîngă reporterii uimiţi.

Zgomotul asurzitor şi viteza accelerată se potriveau perfect cu starea mea.

Am luat-o pe şoseaua principală şi, cîteva minute mai tîrziu, mergeam cu mai mult de 128 km/oră. M-am întors să privesc în urmă.

Autodube umplute pînă la refuz cu reporteri frenetici erau deja la doar cîteva maşini depărtare de plutonul nostru motorizat.

M-am ţinut bine şi m-am rugat ca fata să fie în siguranţă într-una din celelalte maşini. Mi-era teamă ca nu cumva să intre în travaliu din cauza hîrtoapelor şi cotiturilor. Mă

înspăimînta ideea că o mişcare greşită ar fi putut trimite maşina direct într-un copac sau într-o stîncă.

Drept înainte se afla o intersecţie pe patru benzi. La viteza cu care rulam, părea periculoasă. Cei trei şoferi, care păstrau permanent legătura prin staţii de emisie-recepţie, ştiau ce să facă. Cel puţin, aşa speram eu.

O maşină o luă spre vest, iar alta spre est.

Cea de-a treia, a noastră, se îndreptă spre nord, spre aeroportul Logan International din Boston.

M-am cufundat în banchetă, pregătindu-mă pentru călătorie. Am închis ochii, dar nu vedeam altceva decît corpul doamnei Walsh, în cădere de la al doilea etaj.

– Kathleen, Kathleen, urlară reporterii cînd ne înconjurară maşina pe aeroport.

Am coborît din limuzină şi mi-am dat jos vălul negru ce-mi acoperea capul. Am aşezat pe bancheta din spate perna pe care mi-o îndesasem sub rochie.

– Mi-e teamă că nu sînt Kathleen Beavier, am spus şi femeia-ofiţer de poliţie care se afla în maşină cu mine nu-şi putu ascunde zîmbetul.

Presa frustrată şi furioasă îşi manifestă nervozitatea la aflarea şiretlicului. Deghizarea menită să piardă urma fetei funcţionase. Habar n-aveau că ea se urca într-un alt avion, pe un alt aeroport.

Călătoream din nou alături de Justin. Mă întrebam de ce. Apoi m-am lăsat pradă somnului, de care aveam neapărat nevoie. Am sosit pe aeroportul Orly din Paris la 10:45 dimineaţa.

De-abia păşirăm pe pămînt că am şi întrezărit fotografia fetei difuzată pe monitoarele dinăuntrul terminalului principal.

M-am oprit să văd ştirea de la CNN.

Pe monitorul de deasupra imaginile rulau pe rînd. Copii loviţi de febră şi dureri veneau în valuri la spitalul universitar Broussair din Paris. Din nou poliomielită. Epidemia sărise peste Oceanul Atlantic şi se răspîndise în Vestul Europei.

Am simţit că mă lasă puterile şi a trebuit să mă aşez. Mi-am amintit ce văzusem la Centrul Medical Cedars-Sinai din Los Angeles.

Mureau copii. Nu exista nici o explicaţie logică. Însă era aievea. Şi totul părea în mod misterios legat de Kathleen sau de copilul pe care îl purta.

72

Colleen Galaher se trezi deprimată sau mai curînd cu o stare ciudată pe care nu şi-o putea explica. Cu fiecare zi, clipă, devenea din ce în ce mai rău, mult mai rău decît şi-ar fi putut imagina ea vreodată.

Voia să meargă să se spovedească, să-şi purifice sufletul. Avea nevoie de iertare. *Acum.*

O binecuvîntare. *Acum.*

Voia s-o facă pentru copilul care-i creştea în pîntec. Pentru a-l cinsti pe Dumnezeu. Pentru a arăta că devotamentul şi dragostea ei erau de neclintit.

– Vreau să merg la biserică. Vreau să mă rog. Vă rog, îi spuse ea măicuţei Katherine pe un ton simplu, dar hotărît, imposibil de combătut. Călugăriţa îşi dădu acordul.

Era dimineaţă şi dealurile impunătoare care înconjurau orăşelul irlandez Maam Cross străluceau printr-un văl de ploaie ceţos. Pe o potecă străjuită de stînci, care cobora dintre coline, mergeau fecioara şi călugăriţa înveşmîntate în negru, capetele lor legănîndu-se pe fundalul unei mări de verde luxuriant. Ţinutul Domnului!

După jumătate de oră sau chiar mai mult, ajunseră la răscrucea stîncoasă, părăsită, care ducea spre oraş. Acolo,

cinci săteni, ce erau în mod evident produsul vieţii aspre din regiune, aşteptau camionul cu lapte din oraşul Costelloe.

Cînd le văzură pe cele două femei apropiindu-se, bărbaţii ridicară capul.

– Colleen, tatăl este printre noi? strigă unul dintre săteni cu glasul său piţigăiat şi necizelat.

– Nici măcar asta nu ne spui, drăguţo? Cine-i tăticul puştiului? întrebă altul cu o faţă zbîrcită ce se ivea de sub o şapcă trasă peste ochi.

– Eu aş zice că e pregătită pentru Teatrul Abbey. Reprezentaţia ei s-ar potrivi de minune acolo.

– Eu aş zice că e Antihristul! urlă unul imens şi înspăimîntător cu o voce care semăna mai degrabă cu un răget. *Vă spun eu! Antihristul!*

Colleen şi măicuţa Katherine Dominica înaintară cîţiva paşi pe drumul plin de praf cînd, deodată, o piatră grea căzu cu zgomot, ridicînd un nor de praf la picioarele lor. Piatra ar fi putut lovi cu uşurinţă pe oricare dintre ele.

– N-o luaţi în nume de rău! strigă şi rîse unul dintre bărbaţi. Pietrele şi beţele nu vă fac nimic.

– Da, tîrfă mică, da! Colleen stricata!

Fata se răsuci cu faţa spre grupul de bărbaţi. Le aruncă o privire acuzatoare, fioroasă şi-şi protejă burta cu mîinile.

– Da, laşilor! ţipă ea. Oameni de nimic şi mai rău de-atît! Sînt fecioară! Asta sînt! Sînt o fată cuminte şi aşa am fost întotdeauna.

Irlandezii continuară să rîdă cu poftă pînă cînd unul dintre ei, apoi doi şi, în cele din urmă, toţi se uitară în sus, la cerul de deasupra capetelor lor.

Din toate părţile, atît cît puteau cuprinde cu privirea, veneau în zbor păsări uriaşe, negre, care se adunau laolaltă, formînd un nor întunecat, imens, aşa cum nu mai văzuseră niciodată.

Bărbaţii amuţiră pe loc.

73

Păsările dispărură la fel de repede şi de misterios precum se adunaseră şi Colleen îşi continuă drumul în oraş fără alte incidente. Se simţea însă mai bine. Se simţea protejată.

Biserica Sf. Iosif era un edificiu de piatră impunător, împrejmuit de un frumos gard de piatră de rîu. Era ridicată în centrul oraşului şi aspectul său impecabil, de un alb imaculat contrasta izbitor cu celelalte clădiri, majoritatea ruinate.

Colleen se stropi cu apă sfinţită din fîntîna de la intrare. Anticipa nerăbdătoare imnurile şi pasajele din Scriptură, care aveau să o aducă aproape de Tatăl. Spera că rugăciunea o va purta către El. Tremura şi ardea de nerăbdare să primească binecuvîntarea.

Imediat ce ajunseră, uşa bisericii se deschise şi părintele Flannery, tînărul preot al oraşului, apăru în arcada de piatră masivă. Era nou-venit în parohie, de doar cîteva luni. Preotul o ţintui cu privirea o vreme şi Colleen făcu la fel. Părul lui negru, proaspăt spălat, era atent pieptănat spre stînga. Fata începu să tremure. I se păruse cel mai frumos bărbat pe care-l văzuse vreodată. Însă preotul care venise din America,

părintele Justin O'Carroll, îl întrecea. Unde era părintele O'Carroll acum? se întrebă ea. Unde era ajutorul, atunci cînd avea atîta nevoie de el? De ce era lăsată singură în acest sat sărac şi uitat de lume? Înseamnă că Dumnezeu avea un motiv bine întemeiat.

– Colleen Galaher, vreau să stăm puţin de vorbă, i se adresă preotul pe un ton blînd. Vino, te rog, în casa parohială. Trebuie neapărat să vorbim.

Se întoarse şi îi făcu semn măicuţei să-i lase singuri. Conduse fata înăuntru şi închise uşa grea de lemn în spatele lui.

– Ce e, părinte? Vreo veste de la Roma? S-a luat vreo decizie?

Inima fetei începu să bată din ce în ce mai tare cînd intră în încăperea aflată în penumbră. Întoarse capul în direcţia preotului, aşteptînd nerăbdătoare instrucţiuni de la el. Era deschisă, vulnerabilă. Îl iubea pe Dumnezeu.

Preotul îşi întinse mîna cu degete lungi şi mîngîie obrazul fetei. *Atingerea lui îi pîrjoli pielea.*

– Nu ai făcut nimic rău, copila mea. Acum eşti o femeie frumoasă, foarte frumoasă. Nu-i nimic rău în asta.

Părintele Flannery întinse ambele braţe şi-i cuprinse sînii în palme.

Colleen scoase un ţipăt uşor şi-şi strînse mîinile la piept. Făcu un pas înapoi şi se împiedică de o perniţă pentru îngenuncheat. Fu cît pe-aci să cadă.

– Nu, şopti ea. Daţi-vă la o parte, daţi-vă la o parte! Sînteţi preot! Sînt însărcinată.

– Dar eu te iubesc, declară părintele Flannery.

Era mai iute decît adolescenta gravidă şi greoaie. O prinse şi o trase aproape de el şi-şi lipi buzele de ale ei. Din

nou, fata îşi simţi carnea arzînd la atingerea lui, ca şi cum buzele-i erau incandescente.

– Nuuu!

Îl privi fix. Pur şi simplu *îl privi fix*. Bărbatul se opri brusc. Începu să geamă şi să se tînguiască.

Colleen se eliberă din strînsoarea lui. Se întoarse şi ieşi în grabă pe uşa îngustă, oprindu-se pe terenul prăfuit din piaţa satului.

Devenise din nou batjocura tuturor. Huiduieli şi glume răutăcioase cădeau în jurul ei ca grindina. Vreo şase săteni se adunaseră deja afară. Aflaseră că sosise ea în oraş.

– Nu are dreptul să intre în biserică! strigă o femeie, căreia i se alăturară cu toţii.

– Nu în biserica noastră! Nu în biserica noastră!

Un băieţel ridică o piatră şi o aruncă spre ea.

Colleen încercă să fugă, dar nu putea. Era prea primejdios şi nu avea de gînd să pună copilul în pericol. Se împiedică şi apoi o luă greoi pe străduţele întortocheate.

Nu era corect, nu era drept! Se întrebă dacă Maria din Nazaret suportase aceleaşi insulte, aceeaşi cruzime şi Colleen era sigură că lucrurile se petrecuseră la fel. Chiar şi Iosif, logodnicul Mariei, nu crezuse în ea de la bun început.

– Sînt ceea ce spun că sînt, zise ea printre lacrimi. O fecioară însărcinată.

Pe drumul înapoi spre casă, păsările apărură în văzduh, protejînd-o.

74

Franța

Mam afundat în bancheta din piele a berlinei. Încordarea îşi făcuse culcuş în ceafa mea şi persistenta durere de cap îmi ajunsese pînă în orbite.

Evenimentele dezastruoase se înmulţeau pe zi ce trecea. Epidemia de poliomielită nu era decît încă o nenorocire care părea legată de iminentele concepţii imaculate. Nu înţelegeam care era conexiunea dintre toate cele petrecute, dacă exista vreuna.

Mă gîndeam la Colleen Galaher, care-şi petrecea viaţa în cocioaba pe care o numea casă. Kathleen – oriunde se afla cu părintele Rosetti – aştepta şi ea să nască. După aceea... oare ce se va întîmpla?

În timp ce maşina noastră gonea prin ţinutul tăcut, întunecat, spre satul Chantilly, am revăzut în minte corpul în cădere al Idei Walsh. Încă îi auzeam ultimele ţipete. Nu ucisesem niciodată pînă atunci pe nimeni şi nu crezusem că aş face-o vreodată; nici măcar în perioada petrecută în cadrul secţiei de poliţie din Boston.

Subit, îmi apăru în faţă imaginea corpului ei zdrobit în curtea pavată a Colibei Soarelui şi în urechi mi-a răsunat explicaţia părintelui Rosetti.

„Diavolul, îmi spusese el, este în mod irezistibil atras

de Kathleen. Nu știu care este motivul. Nu încă. *Satanas Luciferi excelsi.*"

Ce voise să spună prin: „Diavolul va fi dezlegat?" Unde? Cînd? De unde știa el asta? Vaticanul era renumit pentru păstrarea secretelor și Rosetti era, evident, un practicant iscusit al acestei arte. Ce secrete știa el?

Mi-am luat privirea de la autostrada de un gri-înceţoşat, hipnotic. Un geam gros ne separa, pe mine şi pe Justin, de şofer, un bărbat cu ceafa lată, tăcut, care purta o şapcă neagră. Cine era *el?* De unde aveam noi siguranţa că era de încredere? În acel moment, paranoia părea justificată. Dacă doamna Walsh a devenit brusc posedată, atunci acelaşi lucru se putea întîmpla oricui... chiar şi lui Justin sau mie.

Satanas Luciferi excelsi.

– Știu ce s-a întîmplat astăzi, se trezi Justin din visare. Emoțional însă, e ca și cum s-ar fi întîmplat în vis. Nu se poate să se întîmple așa ceva, dar *am văzut cu ochii mei.*

– Da, i-am răspuns eu. Totul pare bizar. Același gînd îmi trece prin cap de nenumărate ori. Constant. Am fost băgată în povestea asta ca să demasc o șarlatanie, ca să fac pe scepticul plătit, dar îmi dau seama că n-o mai pot face. Nu pot nega ceea ce am văzut cu ochii mei, ceea ce am făcut cu mîinile mele.

Justin își trecu mîna prin barba crescută de o zi, care-mi plăcea de altfel. Sub ochi avea cearcăne negre și sînt sigură că nici eu nu arătam prea bine. Nu-mi imaginam un alt om cu care să-mi fi dorit să fiu în acel moment. Trecuserăm împreună prin vremuri dintre cele mai îngrozitoare, care ne apropiaseră foarte mult unul de celălalt într-un timp extrem de scurt.

– Ce se întîmplă acum îmi amintește de perioada cînd eram copii în Cork. Nici o persoană dintre cele *cu autoritate*

nu ne răspundea la întrebări. De orice fel ar fi fost ele. Eram întotdeauna lăsaţi pradă ignoranţei.

Am încuviinţat din cap.

– De cele mai multe ori, copiii percep viaţa ca pe ceva magic, dar totodată ameninţător.

– Viaţa, spuse Justin, are ceva din ambele.

L-am prins de mînă şi l-am ţinut aşa pînă am ajuns.

Şi mă gîndeam: *Mîna unui preot.*

75

M-am trezit brusc, întrebîndu-mă unde mă aflu. Mi-am amintit că eram într-una din limuzinele familiei Beavier. Afară era întuneric, iar ceaţa se îndesise, învăluind în întuneric tot ce nu era luminat de farurile maşinii care gonea prin ţinutul francez. Ce căutăm noi aici? Ce se petrece?

Mergeam foarte repede, prea repede şi mi-am înfipt unghiile în braţul lui Justin. Nu avu nici o reacţie, ca şi cum ar fi fost foarte departe cu gîndul. Mi-am oprit privirea pe chipul lui pentru o clipă şi l-am studiat. Un val de tandreţe mă cuprinse şi iarăşi m-am întrebat ce rol aveam noi doi în acest mister.

Ne îndreptam spre o casă sigură, iniţial aleasă drept locaţie pentru naştere. Era o fermă frumoasă, proprietatea lui Henry Beavier, fratele mai mic al lui Charles, care trăia acolo cu soţia şi copiii. Odată ajunşi acolo, aveam să aşteptăm instrucţiunile părintelui Rosetti. Era clar că, acum, Vaticanul şi Rosetti dictau.

Cînd se apropie de un gard viu foarte lung, cufundat în întuneric, maşina încetini şi se opri în faţa unor porţi negre de fier, care se conturau ameninţător. Faptul că în sfîrşit ajunseserăm îmi luă o piatră de pe inimă, numai că şi cea

mai mică bucurie îmi era afectată de neliniște. Vila imensă părea amenințătoare la acea oră.

Porțile acționate de un sistem electric se deschiseră larg și, imediat, o autodubă albă, apărută din ceață, frînă brusc. Apoi se auzi sunetul metalic, abraziv, al portierelor glisante.

Pe una dintre laturile autodubei am văzut o inscripție albastră – GDZ-TV.

Era o ambuscadă. Mă făcea să mă simt oribil.

Cameramani cu aparate mici, așezate pe umăr, se grăbiră să iasă din mașină. În același timp, un grup pestriț de reporteri apăru în fața noastră de sub niște tufișuri întunecate.

– Au sosit! Au sosit! strigă cineva în franceză.

Pe capotă se auzi o bufnitură puternică.

O figură era presată de geamul dinspre mine; era deformată, cu o barbă țepoasă. O alta apăru la geamul din spate.

– *De ce* ați venit în Franța? Nu, nu se poate, nu ești Kathleen! Unde este Kathleen Beavier?

Farurile trimiteau raze strălucitoare și lumini veneau și dinspre curtea de dincolo de porți. Peste toată hărmălaia se făcu auzită sirena poliției.

Șoferul nostru apăsă pe accelerație și mașina țîșni înainte. Un reporter care se agățase de capotă fu azvîrlit în tufiș.

Săgetam cu privirea împrejurimile, căutînd un dușman necunoscut. M-am oprit la un bărbat care stătea calm în semiîntuneric. Avea părul negru, lung și purta ochelari. Era îmbrăcat într-o haină kaki, care arăta izbitor de strălucitoare în lumina farurilor.

L-am privit cum aruncă pe șosea o țigară, care făcu un arc grațios, lent. Expresia lui calculată și calmă era disonantă.

Modul insistent în care ne fixa cu privirea mă deranja la fel de mult.

Cine era? De ce supraveghea ferma? Prezența lui acolo nu-mi mirosea a bine. În adîncul sufletului, simțeam că nu avea ce căuta acolo. La fel și reporterii. Cine le vînduse pontul?

Un minut mai tîrziu, mașina se afla la ușa principală a vilei și furăm grăbiți să intrăm înăuntru.

Doi străini ne luară hainele și ne conduseră într-o bucătărie imensă, care mirosea îmbietor. Acolo ni se alăturară Charles și Carolyn Beavier, care sosiseră înaintea noastră. Ne-am îmbrățișat aidoma unor prieteni de demult; ne îmbărbătam reciproc. Eram ca o familie.

Voiam cu disperare să mă simt în siguranță, liniștită și normală, să nu-mi fie frică, să nu fiu paranoică. Era o delăsare din partea mea, ce-i drept de înțeles, dar totuși, o delăsare. Am uitat de ceață și de întuneric. Am uitat de primejdia de afară.

Mă gîndeam doar la Kathleen, la Colleen și la pruncii lor.

76

Părintele Rosetti se apropie de Kathleen.

– Ascultă-mă, Kathleen. Mă asculți? *Trebuie* să mă asculți cu atenție. Nimic din ceea ce ai trăit pînă acum nu te-a pregătit pentru așa ceva. Nimic din ceea ce am trăit pînă acum nu m-a pregătit pentru așa ceva.

– Ce ușurare, fu tot ce reuși fata să răspundă.

– Ei bine, surîse Rosetti, deși atitudinea ta este cu siguranță de înțeles, nu mă ajută cu nimic.

– Îmi pare rău, spuse Kathleen în cele din urmă. Nu știu unde sîntem sau *de ce* ne aflăm aici. Sînt îngrijorată.

– E de înțeles. Ne aflăm acolo unde nu s-ar aștepta nimeni să fim, acolo unde, să sperăm, nu te va căuta nimeni. Și sîntem împreună fiindcă este vital să stau o vreme alături de tine.

– Mă cercetați, mă testați?

– Da, cred că asta fac. Uite, îți *spun* însă că sîntem în drum spre Roma.

Kathleen și părintele Rosetti stăteau într-un compartiment de clasa a II-a, într-un tren care pleca din Franța cu destinația Italia. Pînă acum, strategia lui funcționase – nimeni nu le dăduse de urmă. Calea ferată era proprietatea Société

Nationale des Chemins de fer Français (SNCF). Trenul intră cu viteză într-un tunel întunecat, iar luminile din compartiment pîlpîiră şi se stinseră.

Întunericul nu întrerupse deloc discursul lui Rosetti. Nici nu părea să observe şi Kathleen se întrebă dacă părintele putea să vadă perfect şi în întuneric. Încerca să-i comunice ceva important, îşi dădea seama. Dar ea era atît de obosită şi de înspăimîntată!

Dorul de casă era chinuitor. Era, în acelaşi timp, departe de casă şi fără nici o locuinţă care să fie a ei. Unde trăia ea acum? Cărui loc îi aparţinea ea? Şi copilul?

– Kathleen, te rog, dă-mi voie să-ţi spun un lucru, continuă Rosetti. Este ceva în care eu cred, în care crede Biserica din Roma. E un lucru pe care te rog să încerci să-l accepţi la rîndul tău din credinţă.

– Ce este, părinte? Sînt foarte obosită, spuse ea vlăguită. Trebuia să se concentreze, fiindcă accentul părintelui distorsiona cuvintele.

– Eu cred că răul este o forţă tangibilă şi puternică aici, pe pămînt. Răul este la fel de *real* ca noi doi. Chiar şi astăzi, Diavolul există. Diavolul este un imitator excelent, Kathleen. Un maestru al mimării perverse. Poate să pară că nu este nicăieri, dar el este *pretutindeni!* Cei care neagă existenţa răului – pe temeiuri raţionale, spun ei – neagă ceea ce văd în lume, ceea ce aud, ceea ce gîndesc şi simt în aproape fiecare zi din viaţa lor. Neagă ceea ce citesc în ziare. Crede-mă, Kathleen, răul ne înconjoară chiar acum. Ştiu că este adevărat.

– Să ştiţi că mă speriaţi foarte tare, spuse ea, şi sînt deja foarte speriată. Nu mai suport. Nu vă mai pot asculta.

– Da, ştiu, zise el şi dădu din cap. Dar tu te temi de altceva, nu de ceea ce trebuie. Trebuie să-ţi fie frică de Diavol, nu de un întuneric inofensiv, nu de *cuvintele* pe care ţi le spun.

Imediat ce curentul reveni, luminițele din tavan se aprinseră. Kathleen privi fix în ochii negri ai părintelui. Îl credea. Văzuse, mirosise, simțise răul în aer. De acum, nu mai era ferită de rău. Nici măcar pentru o secundă. Și se simțea la mila acelei ființe sau energii care o revendica.

Pentru prima dată în viață, fetei îi era cumplit de frică de Diavol. Știa că era aproape, chiar acolo, în tren, cu ei. *Nu voia ca ea să dea naștere pruncului.*

77

Colleen auzi cîinii lătrînd şi se strădui să se ridice din balansoarul în care învăţa dintr-o carte de istorie. Din prima zi de şcoală avusese numai note excelente şi nu vedea nici un motiv pentru care să neglijeze învăţătura, chiar şi acum. Colleen descoperi că din studiul atent al cărţilor afla mai multe decît din cursurile ţinute de profesorii ei.

Îi luă ceva timp ca să ajungă la uşa de la intrare, dar cînd izbuti rămase cu gura căscată.

Un autobuz de şcoală portocaliu-aprins, pe care scria *Dublin Tour* era parcat pe aleea din faţă.

Mai mulţi oameni, majoritatea femei şi cîţiva copii şi bărbaţi, coborau din autobuz.

O femeie blondă, într-un impermeabil verde, înaintă spre casă, în timp ce ceilalţi rămaseră în spate.

Colleen deschise uşa şi ieşi în pridvor.

– Da? Pot să vă ajut cu ceva?

Femeia blondă zîmbi plăcut.

– Te rog, scuză-ne că te deranjăm.

Colleen nu înţelegea ce se întîmplă.

– Poftim? De ce sînteţi aici?

Femeia deveni brusc jenată.

– Oh, vai mie! Am încercat să sunăm înainte, dar am aflat că nu ai telefon.

Colleen ridică din umeri şi, în cele din urmă, zîmbi.

– De fapt, avem telefon. Ce nu avem sînt banii pentru plata abonamentului lunar.

Femeii îi reveni zîmbetul pe buze.

– Am venit tocmai din Dublin să o vedem pe Colleen Galaher. Tu eşti Colleen?

– Da, eu şi nimeni alta. Dar de ce aţi veni tocmai din Dublin să mă vedeţi? întrebă ea.

O altă femeie se desprinse de grupul care rămăsese lîngă autobuz.

– Mama şi sora mea locuiesc în sat. Ele mi-au spus despre „starea ta specială". Sora Eleanor – femeia arătă spre blondă – a vorbit cu o prietenă a ei de la şcoala noastră. Sîntem aici, ei bine, deoarece credem că aici, în Irlanda, se va petrece ceva foarte special. O naştere. Am înţeles că un preot de la Vatican a fost la şcoala la care înveţi.

Colleen mişcă din cap în semn de dezaprobare, dar nu putea fi supărată pe oamenii aceia drăguţi din Dublin. În plus, tînjea după compania lor şi, poate, după atenţia pe care i-o acordau.

– V-aş invita înăuntru dar..., spuse ea şi făcu semn spre casa mică.

Sora Eleanor dădu din cap.

– Nu e nevoie. Ne este de ajuns să te vedem. Atît. Merită să fi făcut această călătorie. Faptul că te-am văzut şi ţi-am auzit vocea reprezintă răsplata noastră.

Dintr-odată, pe Colleen o năpădi plînsul.

Cineva credea în ea – în sfîrşit, cineva credea în ea.

78

M-am trezit dintr-un somn adînc, dar am realizat că încă eram obosită şi de-abia îmi puteam mişca mîinile şi picioarele.

Stăteam întinsă pe un pat confortabil din casa situată în provincia franceză. Mă gîndeam la Kathleen şi la Colleen şi speram că trecuseră cu bine de noapte.

Timpul se apropia şi mă întrebam dacă aveau să dea naştere pruncilor în aceeaşi zi, la aceeaşi oră, poate în acelaşi moment. Credeam cu adevărat că orice era posibil.

Doamne Dumnezeule, mi-am zis, *cred. Cred cu adevărat.*

Şi exact în acea clipă am auzit o voce. Nu în cameră, ci undeva înăuntrul capului meu. Am recunoscut-o. Era aceeaşi pe care o auzeam cu mulţi ani în urmă, pe cînd eram mai tînără şi credeam şi mă rugam mereu.

Era o voce căreia mă adresam şi cu care purtam conversaţii în rugăciunile mele. Uneori părea să fie glasul unui bărbat, alteori al unei femei, dar întotdeauna era înţelegător, plin de compasiune şi de iubire.

Am nevoie de ajutorul tău, i-am spus eu acestei prezenţe din mintea mea. *Te rog, ajută-ne pe toţi, noi cei ce trăim pe pămînt, dar mai ales pe cele două biete fete.*

Apoi am auzit cel mai simplu mesaj cu putinţă: *Anne, acum trebuie să fii curajoasă şi foarte puternică. Acesta este motivul pentru care te afli aici. Tu eşti cea mai curajoasă dintre toţi. Ai fost adusă aici cu un scop.*

Am ascultat cuvintele care mă liniştiră şi îmbărbătară, chiar dacă nu înţelegeam exact ce însemnau.

Pentru prima dată, de atîta amar de vreme, credeam şi iubeam acest sentiment.

Şi, cred, eram iubită.

79

Roma

Un bărbat în vîrstă, solid, cu o beretă şi o haină lungă şi grea de Marină se plimba alene pe o alee murdară, pavată cu bolovani, aflată dincolo de Viale dell Università. Termini, numit după gara aflată în apropiere, era un agitat labirint de străduţe şi de alei. Era un tărîm uitat de lume, cu încăperi ieftine mobilate cu paturi de campanie, pline pînă la refuz de imigranţi săraci.

Pisicile vagaboande erau prezente peste tot, cu ochii lor imobili urmărind totul de sub maşinile parcate şi ruinele băii publice ridicate în timpul lui Diocleţian. Erau la fel de viclene şi de agile ca şi supravieţuitorii unei calamităţi sau ai unui război. Şi-l *urmăreau cu privirea* pe bătrînul gîrbovit.

Clădirile înconjurătoare erau interminabile şi deprimante, ca şi urîtul cimitir cu alei din ciment plin de mausolee moderne. Era greu de crezut că-şi dorea cineva cu adevărat să trăiască aici.

Străinul se opri în faţa uneia dintre clădirile cenuşii şi-şi ridică privirea spre ferestrele acoperite de funingine. Observă o antenă TV îndoită pe acoperiş şi un afiş decolorat care era de fapt o reclamă pentru vinul Cynar. Remarcă pisicile. Bătrînul urcă cu greu treptele crăpate şi sună.

După o vreme, o femeie corpolentă, între două vîrste veni şchiopătînd la uşă. În braţe ţinea o pisică.

– *Buon giorno, Signora. Per favore. Desidero una camera tranquilla.* (Bună ziua, doamnă. Vă rog, aş dori o cameră liniştită.)

Signora Ducci îl primi imediat pe bărbatul masiv, sărăcăcios îmbrăcat. Se apropia de cincizeci sau şaizeci de ani, gîndi ea. Încă arăta în putere. Fără îndoială, un om muncitor. Era puţin probabil să moară peste iarnă, cel puţin, se gîndi casnica italiancă.

– Am o cameră. Trebuie să-mi daţi plata pe o lună în avans. Femeia îşi încleştă maxilarul ca să-şi arate intransigenţa în această privinţă. Pisica ei scoase un şuierat.

– Doresc să stau doar o săptămîna sau două, *Signora*. Nu am bani mulţi.

– Plata pe o lună în avans. Asta este regula mea. Sînt multe alte camere în Roma.

Oftînd, bărbatul spuse:

– Vă voi plăti cît doriţi.

O oră mai tîrziu, *Signora* Ducci îl văzu pe bărbat urcînd treptele de la intrare alături de o tînără. Fata purta haine largi, dar părea drăguţă, la o primă privire. Nu părea să i se împotrivească bărbatului, remarcă *Signora* Ducci.

Zîmbi. Cuvintele *mireasă copilă* îi veniră pe buze. Văzuse ceva straniu şi înfricoşător în ochii bărbatului, dar acum ştia despre ce era vorba – poftă trupească.

Sus, în clădirea veche, Nicholas Rosetti trase mai întîi draperiile murdare şi apoi îşi descheie haina.

Închise uşa.

Credea că găsise o ascunzătoare perfectă pentru el şi Kathleen. Se afla aici ca să o pună la încercare, să cerceteze – dar şi ca să apere fata, dacă avea cum.

30

Trei etaje deasupra străzii întunecate, aburite, un dreptunghi galben de lumină strălucea aprins, ca un astru oblong, peste cartierul roman în ruină.

Kathleen stătea lîngă fereastră. Îşi cuprinsese cu braţele abdomenul umflat, simţind bătaia inimii copilului înăuntrul ei. Nu mai fusese atît de speriată de cînd cu vizita la clinica de avorturi, dar senzaţia de acum era mult mai urîtă.

Orice mi se poate întîmpla acum. Oameni au murit, au fost ucişi. Bolile au izbucnit aşa cum se întîmpla doar în vremuri de demult. Mă simt de parcă aş fi păşit în paginile Bibliei.

Încercă să nu se mai gîndească la toate acestea.

Foarte curînd, voi fi mamă. Tot ce contează este copilul meu. Nimic altceva. Îl iubesc pe copilaşul acesta. Totul va fi bine datorită copilaşului meu.

De partea cealaltă a cămăruţei în care erau împrăştiate ziare şi recipiente cu resturi de mîncare de la prînz şi cină, Rosetti se ruga în şoaptă. Preotul era atît de prins, atît de concentrat asupra necunoscutului şi nevăzutului, încît o speria.

Se întoarse spre televizorul alb-negru, ieftin a cărui

imagine tremura, aşezat deasupra unei lăzi de ambalaj. Un reporter vorbea în italiană, în timp ce, pe ecran, imagini înfăţişau fervoarea cu care era ea căutată în Europa de Vest. Cineva relată că fusese văzută în Franţa. Altcineva spunea că se întorsese în America.

– Mi-aţi spus să vă anunţ cînd sînt pregătită, părinte, spuse Kathleen în cele din urmă, cu o voce tremurătoare. Cred că sînt pregătită, şopti ea.

Anul trecut pe vremea asta, dădea probe pentru echipa de majorete, naviga pe Easton Bay, alături de echipajul Newport Newts. Acum stătea aplecată peste burta ei mare într-o cameră mizeră din Roma. Nu-i venea să creadă că aceasta era viaţa ei de acum.

Rosetti îşi deschise sacul negru şi scoase de acolo cîteva lucruri: o cruce, un patrafir, un rozariu de argint, o sticluţă cu apă sfinţită şi două cărţi negre, groase. Kathleen crezu că vede cu coada ochiului umbre care apăreau şi dispăreau. Mai era cineva acolo?

– Să-ţi spun ce se va întîmpla, Kathleen. Mai întîi, voi citi de aici. Rosetti ridică o carte preoţească, pe coperta căreia era imprimată o cruce roşie ca sîngele. Se numeşte Ritualul Roman. În această carte se află unele dintre cele mai puternice rugăciuni scrise vreodată.

– Părinte, spune-mi adevărul! Te rog, încetează cu aiurelile astea. E un exorcism? întrebă ea cu greu.

– Nu, nu este un exorcism. Dar, Kathleen, eu cred că Diavolul este aici, în această cameră. Diavolul se află, fără doar şi poate, în apropiere. Ceva ne protejează de el.

– Cel puţin pînă acum, zise fata.

– Da, pînă acum. Hai să menţinem lucrurile aşa. Îl vom învinge pe Satana. Poate fi înfrînt. La urma urmei, e doar un înger căzut.

Rosetti sărută solemn patrafirul de culoarea purpurei şi apoi şi-l aruncă peste umerii laţi. Kathleen văzu că mîinile lui mari tremurau.

Vocea îi vibra uşor:

– Răul este uneori numit Moloh. Ştiai asta, Kathleen? Sau Mormo – care înseamnă Regele Vîrcolacilor. Sau Belzebut – care înseamnă Împăratul Muştelor. În unele părţi din Africa, oamenii îi mai spun încă Damballa, Bestia. Dar în Europa şi America, nu mai are un nume. Asta pentru că foarte mulţi oameni din aceste locuri nu mai cred în existenţa lui Satana. El pare invizibil, dar este *pretutindeni*.

Rosetti îşi dădu solemn binecuvîntarea. Apoi, bărbatul cu umerii laţi începu să înainteze spre Kathleen, măturînd podeaua cu patrafirul. Nu-şi luă ochii de pe chipul ei nici măcar o clipă. Fata vru să fugă de el, dar n-o făcu, nu fu în stare. Corpul părea să-i fie ţintuit de scaun.

Kathleen se cutremură şi începu să se roage cu voce tare:

– Stăpîne Dumnezeule, Tatăl din Ceruri, apără copilul dinăuntrul meu. Te rog, protejează-mi pruncul!

81

Părintele Rosetti gemu, apoi se opri, ca şi cum, deocamdată, nu ar fi vrut să înceapă ritualul sfînt. *Ştia la ce să se aştepte.* Mai întîi, simţea Prezenţa atotpătrunzătoare, îngrozitoare. Apoi, urma înfiorătoarea Voce, imposibil de uitat. Şi, la urmă, poate chiar *apariţia* Celui Rău în persoană.

Îşi amintea perfect ziua în care se prăbuşise la porţile Vaticanului. Avusese atunci dovada că Diavolul era pretutindeni, chiar şi la Sfîntul Scaun. Îşi aminti că văzuse o armată de diavoli, nu doar unul singur. Simţi că îl înconjoară şi în cămăruţă. Erau ca o mare de scursori.

– Doamne Dumnezeule, te rog, dă-ne un semn. Rosetti începu cea mai importantă rugăciune din viaţa lui. Se simţea atît de deznădăjduit în faţa abisului! Credea din toată inima că făcea primul pas spre Iadul etern.

În mînă ţinea un ceas de buzunar din argint. Îl primise la Milano, de la părinţii lui, în ziua hirotonisirii. Îi arătă fetei cadranul ceasului vechi.

– E douăsprezece fără un sfert, îi spuse. Care dintre fecioare îl va naşte pe Mîntuitorul Nostru? Care dintre fecioare va naşte Bestia odioasă a acestor timpuri? întrebă

el, pe un ton extrem de ciudat, care îi dădu fetei senzația că vorbea altcineva.

Aproape instantaneu, simți și ea îngrozitoarea Prezență. Îi văzu pe amanții din visele ei, doar că acum se aflau cu ea în mica încăpere. Își spuse că nu este posibil, însă amanții din vis erau cu siguranță în cameră.

– Părinte, îi poți vedea? întrebă ea. Te rog, spune-mi că-i vezi.

– Lăsați-ne! strigă el deodată și stropi cu apă sfințită înspre ei.

La atingerea apei, se transformară brusc în animale – câini feroce, lupi urlînd și urși sprijinindu-se pe labele posterioare. Kathleen privi nedumerită cum se metamorfozează în păsări și apoi în pisici, exact ca cele de pe străzile cartierului Termini.

Și apoi se preschimbară la loc în amanții din vis. Zîmbeau cu îngîmfare spre preot și Kathleen.

– Sînt diavoli, nu? întrebă ea. Ei sînt îngerii căzuți?

Rosetti nu vorbi – doar asculta și observa.

Cîțiva dintre amanți erau goi, iar unii purtau pantaloni strîmți sau lenjerie strîmtă, și cu toții o urmăreau cu acea teribilă dorință de posesie în priviri. O priveau cu insistență.

Aveau ochii pironiți pe *abdomenul* ei. Nu clipeau, n-o slăbeau din priviri și păreau înfometați, hămesiți. Oare vor încerca să mănînce copilul?

– Îi mai poți vedea? îl întrebă ea pe Rosetti.

– Pot să văd orice vezi tu, Kathleen. Cine sînt ăștia? Îi cunoști?

– Nu, răspunse ea. Adică da, dar numai din vis. Nu sînt reali. Nu se poate să fie.

– Ce se întîmplă în vis? întrebă părintele Rosetti. Trebuie să-mi spui tot ce-ți amintești. Să nu-mi ascunzi nimic.

Kathleen începu să tremure. Voia iarăşi să se sinucidă, să plece de aici. Felul în care o priveau amanţii era atît de îngrozitor şi de vulgar! Nimeni n-o mai privise vreodată cu atîta ură şi dispreţ. Chiar şi cînd se transformară în animale, păstrară acea privire abjectă.

– Vin la mine aproape în fiecare noapte... şi fac dragoste cu mine, mărturisi ea cu mare greutate. Uneori o fac *ca animalele*.

– Cum te simţi cînd îţi fac asta?

– E oribil! Nu, părinte, nu ţi-am spus tot adevărul. Uneori, simt o mare plăcere fizică. Mă zăpăceşte.

În timp ce preotul vorbea, amanţii continuau să o privească şi să se adune încet în jurul ei. Kathleen avu puternica senzaţie că, dacă ar putea, ar răni-o. De ce nu o atacau? Era atît de sinistru şi dezgustător! Nu-şi luau ochii de la burta ei.

Apoi, într-un sfîrşit, vorbi Şeful lor, iar fata recunoscu Vocea pe care o auzea de atîtea luni înlăuntrul său!

– Vreau doar ceea ce îmi aparţine, ceea ce Tatăl mi-a *promis*, nenorocitul, mincinosul. Vreau copilul. Copilul meu.

– Spune-mi cum te simţi cînd vin la tine, continuă părintele Rosetti s-o întrebe.

– Violată, zise ea. Dar, of, părinte, am simţit şi plăcere. Şi o ruşine cumplită.

– Din ce cauză?

– Pentru că nu mai sînt virgină... şi sînt însărcinată.

– Kathleen, întrebă părintele, tu ai *cunoscut* vreodată un bărbat? Pe toţi aceşti bărbaţi?

În acea clipă, amanţii se năpustiră cu toţii asupra ei. Mîrîiau, gemeau, scoteau sunete animalice, groteşti, dar şi un şuierat care aducea a cuvîntul *daa. Daa. Daaa!* Fetei i se făcu greaţă. O pătrunseră – oriunde putură. Penisurile lor

erau asemenea unor cuţite ce-i străpungeau pielea în zeci de locuri.

Se simţi din nou vinovată şi ruşinată. Nu voia ca preotul să vadă aşa ceva. Ştia că ei se aflau acolo ca să-i rănească pruncul.

– Ăsta e copilul nostru! ţipă Vocea. Noi te-am regulat şi tu ai zămislit. Spune-i preotului! Mărturiseşte. Spune-i lui Dumnezeu! Spune adevărul!

Kathleen ţipă, dar ţipătul era unul nepământean. Îşi mişcă braţele în aer. Se zvîrcolea, dădea din picioare şi-şi mişca violent capul înainte şi-napoi. Îşi dădu ochii peste cap.

Dispăruseră. Pur şi simplu.

În încăpere se aşternu liniştea.

Era doar părintele Rosetti şi ceasul lui de buzunar, din argint.

– Ce s-a întîmplat? şopti ea, privind îngrozită la camera goală.

– Te-am hipnotizat, îi răspunse preotul. Poate că a fost totul numai în mintea ta, Kathleen.

32

Sora Katherine Dominica veni acasă la Colleen în acea seară, după plecarea autobuzului din Dublin. Călugăriţa în vîrstă stătea în faţa fetei, în micuţa cameră de zi, încălzită de un foc de cărbuni.

– Mama ta? Doarme deja? întrebă măicuţa.

– E trează. Dar e totuna. Majoritatea timpului nici nu ştie cine sînt.

Călugăriţa dădu din cap a compătimire.

– Trebuie să-ţi fie foarte greu.

– Ne înţelegem bine, zise fata. Ne descurcăm.

– Mai ai veşti de la preotul ăla din Roma?

Colleen nu se putu abţine să nu se încrunte.

– Eu nu mai ştiu nimic de el. Dumneavoastră?

– Hm... azi, a trecut un autobuz prin oraş. Ştii ceva despre asta?

Deci asta era. Acum, Colleen înţelese motivul pentru care venise măicuţa în vizită. Voia s-o mintă şi să-i spună că *nu văzuse* autobuzul, dar nu putea s-o facă, nu putea să mintă. Nici măcar pe băgăcioasa soră Katherine.

– Da, autobuzul s-a oprit aici. Erau călugăriţe şi fraţi mireni. Un preot pensionar. Au venit să mă vadă, soră. Au auzit de starea mea specială.

Sora plescăi uşor.

– Doar atît?

Colleen se gîndi la ce răspuns avea să-i dea.

– Au spus că ei cred că Mîntuitorul se va naşte în Irlanda. Nu este un lucru minunat? Ei cred în concepţia imaculată, soră. Dumneavoastră credeţi?

33

Franța

Am auzit sunetul prelung de *gong* și mi-am rotit privirea spre căminul din marmură și lemn închis la culoare. Ceasul bătuse miezul nopții. Era 11 octombrie. Cu două zile înainte de sărbătoarea misterioasei apariții a Fecioarei la Fatima. Cu două zile înainte de preconizata naștere a pruncilor.

Cel născut de Kathleen.

Cel născut de Colleen.

Nici eu, nici Justin nu părăsiserăm vila de la micul dejun. Împrăștiasem ziare pe covor, pe mese și am dat locul peste cap din dorința noastră de a *ști*. Ce se întîmpla în lume? Unde era Kathleen? Presa din Statele Unite și din întreaga Europă nu știa unde se afla. Vaticanul refuzase să facă vreo declarație. Și nu voia să ne pună în legătură cu părintele Rosetti sau Kathleen.

Justin apucă *International Herald Tribune* și citi încă o dată articolele cu mare atenție.

– Anne, mă simt atît de neputincios și eu nu sînt obișnuit cu asta. Ce-ar trebui să facem? Să stăm aici pur și simplu și să așteptăm nașterea sau, mă rog, nașterile? Oare părintele

Rosetti ne-a dat vreun indiciu, ceva, orice? Sau poate a zis Kathleen ceva. Unde pot fi?

Mi-am ridicat privirea de pe ziarele împrăştiate.

Ne bătusem capul cu această situaţie de atîtea ori încît, în mintea mea, totul arăta ca o hartă şifonată.

Cînd nu mă gîndeam la oroarea din afara celor patru pereţi, mintea îmi zbura la Justin. Nu mă puteam abţine. Trebuia să fie un motiv pentru care se întîmpla asta. Exista un plan, doar că noi nu ştiam care era acesta, nu încă.

– Mă duc să mă plimb, am nevoie de aer, am zis. Vrei să vii cu mine?

În ultima oră, ceaţa se transformase în ploaie monotonă şi densă. În afara clădirii împrejmuite, maşinile în viteză scoteau nişte sunete asemănătoare unui utilaj gigantic folosit pentru marcat autostrada, tras de pe caldarîm. Reporterii continuau să aştepte dincolo de porţi. Erau la fel de frustraţi şi de nedumiriţi ca şi noi de dispariţia fetei.

Lîngă intrare se afla o umbrelă mare şi Justin o deschise. Împinse uşa şi un miros curat, proaspăt ne înconjură. Am atras adînc aer în piept.

Am ieşit pe o cărare cu pietriş, aflată între tufele de merişor atent îngrijite. Paşii noştri zdrobeau pietrişul la unison.

Dar nu eram în stare să mă relaxez. Nu fusesem sinceră în totalitate cu Justin şi gîndul acesta mă întrista. Mă întrebam cît timp mai aveam de stat împreună.

Trebuia să-i spun ceva, să-i spun adevărul. Care era numele acelui joc foarte popular – Adevăr sau Provocare?

– Mă gîndesc tot timpul la tine, am recunoscut în cele din urmă. Am crezut că am rostit cele mai curajoase cuvinte spuse vreodată. Mă protejasem singură de afecţiune sau

dragoste de atîta vreme, dar acum mă cuprinseseră cu totul. *De ce acum?*

Justin încetini, dar m-am sprijinit de braţul lui şi l-am tras înainte.

– Te ţin la distanţă din ziua cînd te-am cunoscut. Dar nu mi-a folosit prea mult, nu? În ultima vreme, viaţa mea pare să fie întunecată de momente de disperare, iar tu te afli în mijlocul lor.

Am rîs pe seama mea. Nu mă puteam abţine. Cel puţin, asta îmi rămăsese – rîsul autoironic, onest, bun. Justin zîmbi.

– Nu-i de rîs, am spus, continuînd să zîmbesc.

Ne continuarăm plimbarea braţ la braţ. Îmi plăcea sentimentul. Cărarea acoperită de pietriş ducea spre o frumoasă seră în care se cultivau legume.

Crengi bogate de pomi fructiferi îmbrăţişau zidurile. Legume de iarnă, printre care napi, praz şi varză de Bruxelles, se ridicau mîndre, ordonate pe rînduri. Arătau ca o tapiserie înfăţişînd Grădina Raiului. Picături de ploaie cădeau de pe striaţiile umbrelei pe pantofii mei.

Mi-am ridicat privirea şi m-am uitat direct în ochii lui. Pupilele lui Justin erau mari şi atît de frumoase, privirea-i atît de sinceră şi de caldă, încît am avut senzaţia că pot să-i văd sufletul.

Vocea îmi tremura.

– Săptămîna viitoare vom fi din nou departe unul de celălalt. Şi vreau doar să-ţi spun... *simt nevoia* să-ţi spun... că te iubesc mai mult decît mi-am imaginat vreodată că ar fi posibil. Nu ştiu de ce îţi spun asta...

Sărutul lui fu atît de tandru, încît îmi veni să plîng. M-am dăruit acelei clipe. I-am simţit buzele şi am stat aşa, încercînd să memorez fiecare senzaţie. Îmi foloseam buzele ca să-i

transmit tăria sentimentelor mele şi să-mi cer iertare pentru toate acele momente cînd îl respinsesem. Ca să învăţ cum este să săruţi un om din tot sufletul.

Am simţit umbrela căzînd la pămînt. Am auzit-o făcînd rotocoale, purtată de vînt, pe cărarea pietruită. Nu am fugit s-o prind.

Justin mă ridică de la pămînt într-o îmbrăţişare puternică şi ne-am sărutat din nou. De data aceasta, era un sărut mult mai pasional, care mă făcea să cedez complet. M-am lăsat purtată de senzaţie. Mă simţeam atît de minunat, atît de vie! Multă, foarte multă vreme îmi dorisem să mă iubească cineva aşa. Brusc, am realizat de ce nu se întîmplase. Fiindcă nu fusesem capabilă să dăruiesc iubire nimănui. Acum puteam.

În timp ce ne sărutam, am ţinut ochii închişi şi acum, deschizîndu-i, am văzut că cineva ne privea. *Ce naiba?* mi-am zis. Cine-i acolo?

La început, m-am ruşinat. Dar apoi mi-am amintit cît de mult mă bucurasem că-l sărutasem pe Justin şi, practic, *altceva* mă deranja la cel ce ne privea.

Mi-am dat seama cine ne spiona. Era bărbatul brunet în haină kaki din noaptea trecută – cel care mă speriase cînd ajunsesem.

– Justin, e cineva aici. E în spatele tău. L-am văzut şi noaptea trecută.

Justin se întoarse şi apoi strigă pe un ton strident:

– Ce faci aici? Hei, *tu!*

Omul începu să se retragă, dar nu aveam de gînd să-l lăsăm în pace cu una, cu două. Presupun că eram înfometaţi după răspunsuri – orice fel de răspunsuri.

Am început amîndoi să alergăm. L-am urmărit pe tip înapoi în livada cu meri din spatele serei. Îl ajungeam din

urmă. În sfîrşit, aveam să obţinem nişte răspunsuri.

Omul realiză situaţia, fiindcă încetă să mai alerge. Se opri şi ne aşteptă. Se uită fix la noi, ne privi venind prin ploaie şi începu să rîdă într-o manieră dintre cele mai dispreţuitoare.

– Mă *cunoaşteţi,* zise el într-un sfîrşit, cînd ne aflam la doar cîţiva metri depărtare. Ştiţi exact cine sînt. Sînt dorinţa voastră.

Şi apoi, chiar sub ochii noştri, dispăru.

– Tocmai am văzut aşa ceva? l-am întrebat pe Justin.

– Amîndoi l-am văzut. Era chiar *acolo.* Şi acum nu mai este.

O voce inoportună strigă în timp ce noi stăteam descumpăniţi, privind înspre locul unde, cu doar o clipă în urmă, stătuse bărbatul.

– Justin! Anne! Sînteţi acolo? Anne! Unde sînteţi?

Era Carolyn Beavier. Avea o lanternă. În mînă ţinea un telefon mobil.

– E Kathleen, ne anunţă ea. Doamne, e Kathleen la telefon! E în siguranţă.

Am întins mîna după aparat şi l-am ridicat la ureche. Tînjeam să-i aud glasul.

– Anne, te rog, vrei să vii să mă iei? Vrei să vii *acum?* suspină Kathleen. E vremea să nasc.

34

A doua zi, dimineaţa devreme, am plecat spre Roma împreună cu Justin. Mai era foarte puţin timp pînă la momentul naşterilor, motiv pentru care eram mai mereu tensionată. Jocul misterios al lui Rosetti nu mă ajutase cu nimic.

Ofiţeri de poliţie, alături de cîţiva soldaţi din armata italiană au reuşit să distragă atenţia reporterilor care veniseră să ne aştepte la aeroport. Am găsit un şir de taxiuri Fiat, mici şi îndesate. Undeva, între ele, se afla limuzina noastră.

În timp ce limuzina gonea pe Via Cristoforo Columbo, alunecoasă din cauza ploii, şi apoi spre centrul Romei, l-am ţinut de mînă pe Justin. Apoi şoferul ne azvîrli în umbrele clădirilor antice din Termini, unul dintre cartierele mizere ale Romei.

– De ce stau aici şi nu la Vatican? mi-am exprimat cu voce tare gîndurile, ştiind că Justin nu avea nici un răspuns. Toată situaţia asta mă face să mă gîndesc la filme de groază. Rosetti e înnebunit să deţină controlul.

Justin cuprinse cu privirea străzile mohorîte ale oraşului.

– În ultima vreme îmi vine în minte imaginea bătăliei dintre Arhanghelul Mihail şi Lucifer cu legiunile sale, o luptă între bine şi rău.

M-am uitat la el.

– Şi tu eşti Mihail? l-am întrebat. Glumeam doar pe jumătate.

Justin surîse.

– Nici pe departe.

– Ei bine, avem nevoie de Mihail şi de îngerii lui. Se pare că sîntem prea puţini. Puterile întunericului sînt pe cale să cîştige lupta.

Maşina noastră frînă lîngă trotuarul unei străzi rău famate din Termini. Am coborît şi am urcat în grabă treptele de la intrarea unei vechi clădiri dărăpănate.

Uşa era descuiată. Înăuntru, scara se ridica în cercuri spre etajul cufundat în întuneric.

Am urcat amîndoi treptele în salturi spre un hol de la ultimul etaj, în capătul căruia se aflau trei uşi cenuşii, murdare, şi o lucarnă care lumina slab din cauza funinginii. O pisică neagră sări dintr-un ungher întunecat şi ne sperie pe amîndoi.

Justin se întoarse spre mine şi spuse:

– Devine din ce în ce mai ciudat.

– Asta e partea la care spectatorii care urmăresc filmul strigă: „Nu vă duceţi acolo!"

– Aşa că, bineînţeles, noi continuăm să înaintăm, zise el.

Brusc, una dintre uşi se deschise şi inima începu să-mi bată cu putere. Nicholas Rosetti stătea în lumina albă care inunda holul şi scara.

– Slavă Domnului, Justin şi Anne! Vă rog, intraţi. Vă mulţumesc că aţi venit.

Rosetti încercă să zîmbească, dar era incredibil de palid. În mai puţin de o săptămînă, anchetatorul Vaticanului părea să fi slăbit aproape 10 kilograme. Era pămîntiu la faţă şi

pielea i se lăsase în jurul obrajilor şi a ochilor săi negri. Părintele Rosetti arăta de parcă se afla în pragul morţii...

– Sînteţi bine? l-am întrebat.

– Bineînţeles, bineînţeles. Mă bătu uşor pe umăr şi ne conduse înăuntru. Sînt mai puternic decît par, şi eu *par* puternic.

În partea cealaltă a încăperii mici şi goale, Kathleen stătea pe o canapea de două locuri, lăsată sub greutatea ei. Se ridică cu greutate şi înaintă spre noi, clătinîndu-se. Şi ea părea epuizată şi avea o paloare cadaverică.

Mă luă în braţe şi începu să plîngă.

– Mă bucur atît de mult să te văd, spuse ea printre lacrimi. Îmi este nespus de frică. E îngrozitor! Să fiu însărcinată şi să mă aflu *aici*. Anne, trebuie să vorbim.

– Ce se întîmplă aici? M-am întors şi am ţipat nervoasă la Rosetti. Ce i-aţi făcut? De ce aţi venit aici? Kathleen trebuie să fie văzută de un medic.

Rosetti făcu un semn cu mîna, de parcă întrebarea mea era mult prea neînsemnată ca să-mi răspundă.

– Pur şi simplu nu am timpul necesar să-ţi explic totul! Îmi vorbea pe un ton dur, care se potrivea cu cel folosit de mine. Kathleen n-ar fi fost în siguranţă dacă nu eram eu cu ea. Dacă nu înţelegi, n-ai decît. Dar acum trebuie să plecăm de aici. Mergem în sfîntul sanctuar al Vaticanului, unde trebuie să se nască pruncul.

35

Justin, care era înalt şi bine făcut, se îndreptă furios spre Rosetti. Pe vremuri, fusese un fotbalist dur şi acum, cu siguranţă, dădea această impresie.

– I-aţi pus *viaţa* în primejdie – *a ei* şi a copilului, ţipă el.

– Nu, n-am făcut aşa ceva. Nu aş pune niciodată în pericol viaţa cuiva. Pur şi simplu nu înţelegeţi cum stau lucrurile.

– Atunci spuneţi-ne *cum stau*. Spuneţi ceva, urlă Justin, cu venele gîtului umflate. Încă arăta gata-gata să-l lovească pe Rosetti. Ce ştiţi? *Spuneţi-ne!*

Mi-am pus mîna pe braţul lui Justin şi i-am simţit încordarea şi puterea.

– Sînt de aceeaşi părere, părinte Rosetti. Ne-am săturat să fim ţinuţi în întuneric. Spuneţi că aveţi nevoie de ajutor, dar nu ne spuneţi niciodată de ce. *Credeţi*, spuneţi dumneavoastră. În ce să credem?

– Îmi pare rău, zise Rosetti pe un ton care-i trăda oboseala. Am încredere în amîndoi. Este foarte greu pentru mine, dar am încredere. Ştiu că ţineţi la Kathleen. Ştiu că sînteţi amîndoi nişte oameni buni. De asta şi sînteţi aici. Dar nu pot. Am promis. Oh, Doamne...

Părintele Rosetti începu să vorbească despre un foarte înspăimîntat Sfînt Părinte care ştia un secret terifiant.

– Şi apoi, zise Rosetti, Papa a fost răpus în somn! Eu acceptaşem deja misiunea. Înainte de asta, fusesem un preot obişnuit al Sfintei Congregaţii a Riturilor. Calităţile mele constau în faptul că eram un anchetator meticulos şi un preot bun. Sînt detectiv din partea Bisericii. *Dacă* mă ajutaţi acum, continuă el, veţi afla totul curînd. Fiecare întorsătură infernală a situaţiei din ultima vreme, fiecare şiretlic al abominabilei Bestii! Sînteţi siguri că vreţi să ştiţi ce trebuie să fac? Sînteţi gata să înfruntaţi Răul în persoană? Aveţi amîndoi harul necesar?

– Dar *dumneavoastră?* l-am provocat pe Rosetti. Arătaţi ca un nebun. Vă aşteptaţi să facem cum spuneţi dumneavoastră, doar fiindcă veniţi din prea-înaltul şi sfinţitul Vatican, Sfîntul Scaun. Spuneţi-ne adevărul! *Spuneţi-ni-l acum!*

Rosetti oftă, dădu din cap şi apoi cedă, sau cel puţin aşa părea. Vorbi în şoaptă, în aşa fel încît să auzim numai noi.

– Foarte curînd, Diavolul se va naşte sub chip de om. Numai după naşterea pruncului se pot înmulţi legiunile pentru a lua în stăpînire pămîntul. Dar se va naşte în acelaşi timp şi un Mîntuitor. Un Mîntuitor se va naşte din una dintre cele două fecioare. Anne, Justin, încă nu ştiu care dintre fete este aceea. Trebuie să mă ajutaţi să aflu.

36

A doua zi dimineața, i-am așteptat pe Kathleen și pe părintele Rosetti într-o cafenea jalnică din cartierul Termini. Eram atît de încordată, că nu-mi puteam ține mîinile locului și nici nu-mi puteam potoli gîndurile în acel moment imposibil de descris.

Chiar voiam să aflu ceea ce Rosetti pretindea că știe? Voiam să joc după regulile lui?

Eram pregătită să înfrunt răul, oricare era acesta?

Întrebările păreau complet absurde și melodramatice. Și totuși, trebuia să aflu răspunsurile. Am realizat că mă schimbasem foarte mult din ziua în care venisem la Newport. Credeam că avea să se întîmple ceva extrem de important, doar că nu știam ce anume.

Micuța noastră masă de metal era prinsă între un radiator, un perete de culoarea fisticului pe care atîrnau partituri muzicale și un bărbat masiv care își hrănea schnauzerul cu resturi de mîncare. Era greu să porți o conversație în zarva acelei ore din dimineață, dar, într-un fel, zgomotul și mirosurile erau reconfortante. Păreau *normale*. Lumea reală încă exista.

Tocmai ne petrecuserăm noaptea pe podeaua camerei

închiriate de Rosetti pentru el şi Kathleen. Părintele se rugase neîntrerupt toată noaptea şi chipul îi era atît de contorsionat de parcă ar fi îndurat o durere cumplită.

În semiîntuneric, la lumina slabă a unui corp de iluminat din stradă, mi-am imaginat că Rosetti stătea la pîndă. O santinelă solitară ascultînd, aşteptînd să se apropie... *ce?* O altă boală mortală? Demonii? Propria-i moarte?

Apoi ne-a vorbit timp de o oră. Ne-a spus ce aveam de făcut şi de ce. Ne-a zis că aveam două opţiuni: ori plecam, ori ne bazam pe cuvîntul lui.

Justin mă privi în ochi.

– Anne, ştii că nu trebuie să facem ceea ce ne-a cerut Rosetti.

Am încuviinţat din cap. Ştiam că Justin avea îndoieli în privinţa credinţei sale, dar, într-un mod oarecum pervers, a mea devenise mai puternică.

– Justin, eu trebuie s-o fac. Rosetti vine din partea Sfintei Congregaţii a Riturilor. Nu-i o păcăleală. Aşa cum nu sînt nici Kathleen şi nici Colleen. Trebuie să-l ajutăm!

Eram amîndoi supăraţi şi înfricoşaţi şi foarte, foarte obosiţi. În cîteva minute, aveam să ne despărţim. Unul dintre noi avea să meargă cu Kathleen la Vatican. Celălalt trebuia să plece în Irlanda, să stea lîngă Colleen. Unul dintre noi s-ar putea afla în mare pericol. Poate amîndoi.

Şi aici nu era vorba numai despre o suferinţă trecătoare, cotidiană, ci despre suferinţa eternă.

Fără să-mi dau seama, mi-am fărîmiţat prăjitura *papassino*. Justin îşi împinse la o parte farfuria şi aruncă pe masă cîteva monede. Ne-am ridicat şi ne-am îndreptat stingheri spre ieşire.

Eu m-am oprit chiar în faţa intrării şi am întins mîinile după el. Am simţit pe cineva trecînd pe lîngă mine pe trotuarul

îngust, murmurînd „*Scusi*", dar nu am ridicat privirea să văd cine era. Totul era atît de straniu şi devenea din ce în ce mai greu de suportat, ceva foarte intens, era aproape imposibil de înţeles.

Mi-am cufundat faţa în puloverul lui şi i-am simţit braţele cuprinzîndu-mă. Lacrimile îmi şiroiau pe obraji. Nu le puteam opri. În ultima vreme mă schimbasem atît de mult, încît nici nu mă mai recunoşteam. Odată ce, în sfîrşit, îmi permisesem să simt, nu-mi mai puteam reţine emoţia. Sentimentele se contopeau în mine în valuri ameţitoare, înalte. Mă întrebam dacă mai aveam vreun control asupra mea.

– Te iubesc, i-am spus printre lacrimi, fără să-mi ridic capul. De ce nu am fost în stare să-ţi spun un lucru atît de simplu?

– Poate fiindcă nu este chiar atît de simplu, răspunse el.

Mă ţinea strîns, sprijinindu-şi obrazul de creştetul meu şi mă legăna încet, în timp ce trecătorii italieni ne ocoleau. Era atît de puternic, atît de bun! Cum de am putut să renunţ la el atunci, demult? Ce avea să se întîmple cu noi de acum încolo?

– Mă întorc, îmi spuse. Promit.

Două berline de culoare albastru-închis sosiră în parcarea de lîngă hotelul mizer unde petrecusem ultimele douăzeci şi patru de ore. În cele din urmă, apărură şi Rosetti cu Kathleen. Am privit chipul fetei. Era tot palid, iar fata arăta la fel de epuizată. Curînd, avea să intre în travaliu.

Ce va urma apoi?

Noaptea trecută adormise atît de repede şi căzuse într-un somn aşa de adînc, încît nu am avut ocazia să vorbim. Apoi, dimineaţa, mi se păru că Rosetti o ţinea departe de mine.

Venise vremea să plecăm, venise vremea să mă despart de Justin.

Eu plecam cu Kathleen.

El pleca spre Colleen.

Ne-am îmbrăţişat pentru ultimă dată şi, brusc, m-am gîndit că poate nu aveam să-l mai văd niciodată pe Justin O'Carroll.

37

După ce plecă Justin, eu şi părintele Rosetti am rămas împietriţi pe trotuar. Preotul îmi luă ambele mîini într-ale sale şi, surprinzător, atingerea îi era caldă. Părea aproape uman.

Îmi spuse în şoaptă:

– Anne, ceea ce-ţi voi cere te va îngrozi, îţi va provoca repulsie. Va trebui să treci dincolo de orice principiu. Dar am nevoie să-mi promiţi asta.

Gura mi se uscă în timp ce-l ascultam. Mă rugam să am putere. Nu aveam nici cea mai mică idee unde voia să ajungă, dar ştiam că nu avea să-mi placă deloc.

Rosetti continuă:

– Sper că în curînd voi şti adevărul despre cele două fecioare. Mesajul de la Fatima ne-a oferit o cale de urmat. Biblia ne-a furnizat indicii în scrierile apocaliptice.

Rosetti strînse din ochi, ca şi cum ar fi primit o lovitură bruscă.

– Dar, Anne, nu sînt sigur. În cele din urmă, totul va fi o chestiune de credinţă. Nu va fi simplu. Nimic nu este simplu.

Vocea îi deveni aspră.

– Trebuie să fii atentă la un semn clar. În momentul

naşterii, ni se va da un semn, aşa cum ni s-a promis. Vom şti care dintre copii este Bestia şi care este Mîntuitorul. *Tu* vei şti.

Mă simţeam de parcă mă priveam singură într-un vis. Totul părea ireal.

– Am înţeles, părinte. Dar apoi ce fac?

Fu ferm, de neclintit:

– Anne, Bestia trebuie ucisă. Copilul Diavolului trebuie omorît. Iar copilul Domnului trebuie protejat cu orice preţ. *Cu orice* preţ.

Văzîndu-mi şocul întipărit pe faţă, Rosetti îşi făcu semnul crucii.

– Cînd va veni timpul, vei şti ce să faci, îmi şopti. De asta te afli aici.

Aveam credinţă, dar una era să cred în Dumnezeu şi alta să omor un nou-născut. Puteam să fac aşa ceva? Nu credeam că voi mai fi în stare să ucid.

– Nu ştiu, părinte, am îngăimat.

– Anne, eu cred în tine, îmi zise Rosetti. Eşti un om bun. Tu eşti cea mai puternică dintre noi toţi. Numai tu poţi învinge Bestia.

38

Acesta era motivul pentru care mergeam eu cu Kathleen? Fiindcă, aparent, eram o persoană puternică? Dar de ce în Irlanda mergeau şi Justin şi Rosetti? De ce, dintr-odată, lui Colleen i se acorda mai multă atenţie?

Am pătruns în interiorul rece al limuzinei care mă aştepta. Kathleen s-a întins spre mine şi am îmbrăţişat-o. În acelaşi timp însă, am simţit o durere în inimă. Va trebui să o trădez? Pe ea şi copilul ei? Va trebui să fac ceva mult mai rău de-atît?

Maşina fusese trimisă de Vatican. Era un Fiat fabricat special, cu numere oficiale. Înăuntru se aflau doi membri ai Gărzii Elveţiene*. Unul conducea, iar celălalt stătea lîngă el înarmat. Vederea lor mă făcu să mă gîndesc la escapadele părintelui alături de Kathleen din ultimele zile, dar, aşa cum ştiusem întotdeauna, necunoscute şi ciudate sînt căile Bisericii.

De îndată ce am ieşit pe şosea, am tresărit la vederea unui furnicar de ofiţeri de poliţie pe motociclete. Apăruseră brusc şi ne flancaseră maşina. În cîteva clipe, am înţeles de ce era necesară atîta securitate. Aparent, se aflase unde era Kathleen.

* Corp de armată, înfiinţat în anul 1506 de Papa Iulian al II-lea, pentru protecţia Papei şi a Vaticanului (n.tr).

Trotuarele se transformaseră într-o masă solidă de oameni care țipau și se îmbrînceau – cu toții încercînd să o vadă pe tînăra fecioară americancă. Mii de credincioși, dar și amatori de curiozități, se înghesuiau pe ambele laturi ale îngustei șosele de beton. Se atîrnau de pasajele superioare, din piatră, ale drumului.

Kathleen îmi ținea mîna atît de strîns, că aproape îmi oprise circulația. Cînd ne apropiarăm de Porțile Vaticanului, de-abia puteam să mai respir.

– Doamne, Kathleen, am șoptit. Toți oamenii aceștia au venit pentru tine, tot ce se întîmplă este pentru tine.

– Nu, Anne, zise ea. Nu e deloc pentru mine. Nimic din toate astea. E pentru el. Pentru copilul din mine.

Ne aruncarăm privirea spre mărețele Porți ale Vaticanului, palatele cu stucaturi și crucile de aur care străluceau pretutindeni în înalt. Pe trotuarul cu buticuri și restaurante de pe Via Merulana, formînd o coloană lungă, credincioșii o întîmpinau cu bucurie pe fecioară.

Șoferul ne vorbi într-o engleză stricată:

– Ei spun că sînt 200 000 de oameni și ăsta este doar începutul.

Cînd trecurăm pe lîngă mulțimea impresionantă, nenumărate flori bombardară mașina. Strigăte de bucurie se revărsară asupra noastră într-un val imens de emoție.

Partea din mine care rămăsese o bună creștină înțelegea foarte bine. Oamenii aceștia își doreau cu disperare să creadă în ceva. Scena copleșitoare, maiestuoasă care se desfășura în fața noastră ne mișca profund. Devotamentul și iubirea sinceră din privirile oamenilor erau umile. Mă trecură fiorii la gîndul impactului pe care l-ar avea un miracol în această epocă așa-zis rațională, dar straniu de sensibilă. Tremuram de emoție și mă simțeam incredibil de năucă.

Intram în Vatican pentru prima dată în viață, șezînd alături de o fată care, după cît se părea, avea să-l nască pe Mesia.

Îndoiala mea dispăruse complet.

Aveam iarăși credință și era cel mai minunat sentiment pe care îl trăisem vreodată.

39

Pe măsură ce priveam la marea de chipuri, am simțit că mă metamorfozez. Un sentiment ciudat, care-mi dădea fiori, îmi cuprinse tot corpul. M-am uitat la Kathleen.

– Kathy, voiai să-mi vorbești, i-am amintit.

– Da. În ultimele zile, cît am stat cu părintele Rosetti, mi-am adus aminte de ceva. Așteaptă pînă ajungem la spital și mă liniștesc. Îți spun atunci. Încă mai este timp.

– Oare? am întrebat-o. Ești sigură?

– Da, sînt sigură. Este timp. Își întoarse privirea spre stradă. Doamne, uită-te la toți oamenii ăștia!

Fără îndoială, Kathleen habar nu avea de ce fusese ea aleasă pentru asta, dar un lucru era cert: își știa rostul. Știa de ce se află pe pămînt. Eram la fel de mișcată ca și ea. Ochii îmi jucau în lacrimi.

Cînd mașina se opri în fața spitalului unde Kathleen urma să nască, am văzut un soi de gard colorat, format din ofițeri ai Gărzii Elvețiene care ne așteptau. Făcură repede un cerc de protecție în jurul limuzinei. Țineau deoparte mulțimea de oameni care fluturau batiste, săreau și se împingeau ca să o zărească pe Kathleen.

Cîteva rînduri de preoţi, în stihare albe şi sutane negre care fluturau în vînt, au îngenuncheat şi au făcut semnul crucii. Păreau cuprinşi de extaz. Le-am perceput dragostea ca pe o forţă fizică. Era copleşitoare!

Am coborît din maşină şi i-am întins mîna fetei. După ce se strădui să iasă şi atinse pămîntul cu picioarele, un murmur puternic cuprinse tot bulevardul.

Pe fată o năpădi plînsul. Mie nu mi-au dat lacrimile, dar era cît pe ce. Mi-am amintit cuvintele lui Rosetti: *Tu eşti cea mai puternică dintre noi toţi...* De ce trebuia să fiu puternică?

Privirea îmi zbură spre mulţimea viu colorată şi agitată. Am văzut o spărtură în gardul viu făcut de agenţi şi ofiţeri de poliţie. O mişcare rapidă.

Apoi l-am văzut. Inima mi se opri.

Era cel care ne urmărise pe mine şi pe Justin.

Am strigat cît de tare am putut ca să acopăr larma:

– Acolo! Opriţi-l!

Arătam spre un bărbat îmbrăcat într-un impermeabil kaki, cu un păr negru tuns scurt şi ochelari. Era bărbatul din ţinutul francez – cel care dispăruse chiar în faţa ochilor mei. Diavolul? Unul dintre îngerii căzuţi? Un asasin?

Îşi făcea loc prin spărtură şi înaintea încet spre Kathleen. Ceva în mîna lui strălucea în lumină.

– O armă! am strigat. O armă! Nu eram singura care o văzusem.

Inima îmi sălta în piept. Eu nu aveam pistolul, era împachetat în bagaje. Bărbatul se aplecase puţin mai în faţă şi se apropia din ce în ce mai mult. Apoi începu să alerge spre noi cu braţul drept ridicat.

– Are o armă! am strigat din nou.

Apoi m-am aruncat între bărbatul care venea în viteză şi Kathleen. Nu am stat pe gînduri nici o clipă.

Timpul se dilată. Gîtul mi se răsuci brusc spre dreapta. Pieptul îmi zvîcni, primind o îngrozitoare lovitură.

Apoi am dispărut în îmbulzeala de soldaţi căzuţi şi poliţişti. Mă simţeam absorbită într-un hău.

În mijlocul zidului gros de oameni avu loc o explozie puternică, albă, orbitoare. Kathleen ţipă lung şi ascuţit. Am ţipat şi eu.

Poliţiştii speriaţi îşi răsuceau bastoanele de cauciuc în toate părţile.

O auzeam pe Kathleen, dar nu puteam s-o văd.

– Anne! striga ea plîngînd. Anne!

Stăteam întinsă la pămînt. Vedeam că bărbatul în impermeabil sîngera. Avea răni la cap şi la gît. În timp ce era tîrît spre autoduba poliţiei, mă ţintui cu privirea. Vorbi în engleză, vărsînd ură din el:

– Kathleen Beavier nu este una dintre oile lui Dumnezeu! Trebuie s-o omori. *Tu* trebuie să omori copilul. *Tu* trebuie s-o faci.

Dintr-odată, nu mai eram sigură dacă era acelaşi bărbat pe care-l văzusem în Franţa. Vederea mi se întunecă şi totul se învîrti în jurul meu. Se derula totul atît de repede! M-am căznit să mă ridic în picioare, în ciuda sfaturilor şi îndemnurilor poliţiştilor italieni.

– Kathleen! am ţipat, văzînd că era dusă în spital.

Ea mă strigă pe nume şi aşteptă să vin, apoi ne grăbirăm amîndouă să trecem dincolo de uşile grele. Ne-am îmbrăţişat strîns.

– Am crezut că ai murit, că te-a împuşcat şi ai murit, rosti ea printre suspine. Of, Anne, mi-a fost aşa de teamă pentru tine!

– Sînt bine, sînt bine, am murmurat eu, fără să-i dau drumul din îmbrăţişare.

Mă gîndeam că era o fată bună. Diavolul nu putea să fie înăuntrul acestei tinere femei. Nu înăuntrul ei. Colleen Galaher trebuia să fie aceea.

Şi totuşi, şi ea mi se păruse o fată atît de cumsecade!

CARTEA A TREIA

Nașterea

90

Colleen se simţea surprinzător de bine, avînd în vedere că mai avea foarte puţin timp pînă la termen. *Curînd voi fi mamă cu adevărat! Un copil micuţ de tot va ieşi din mine*, se gîndi ea. Încă nu-i venea să creadă. Îi dădea o speranţă şi o bucurie care o ajutaseră să meargă înainte şi să treacă peste nopţile lungi petrecute în căsuţă.

Colleen făcea un ceai din plante medicinale pentru ea, mama ei şi pentru sora Katherine. Tăie felii dintr-o bucată de pîine de casă, însemnată cu tradiţionala cruce.

Simplul act al preparării unui ceai o ajuta să nu se mai gîndească la tot ce se întîmpla, la toate acele lucruri pe care nu le înţelegea şi pe care, probabil, nu avea să le înţeleagă niciodată.

Cum voi avea grijă de mama şi de micuţ?

Voi putea să mă întorc la şcoală?

– Am doar paisprezece ani, şopti în cele din urmă fata. Mîinile ei mici şi pistruiate îi tremurau atît de tare, încît capacul ceainicului zdrăngăni. Vă rog, să mă ajute cineva. Sînt o fată cumsecade.

Aduse ceaiul şi pîinea fierbinte în camera de zi. Unde era sora Katherine? Fusese acolo cu doar cîteva minute în urmă.

Colleen o strigă. Nici un răspuns. Mama ei adormise din nou. Nu avea să se trezească timp de cîteva ore. Descuie uşa de la intrare şi ieşi afară.

Sora Katherine nu era nicăieri.

O siluetă întunecată însă îşi croia drum, sus, pe cărare. Colleen văzu că era un preot! Of, Doamne, era părintele Flannery din oraş. Cum de îndrăznea să vină?

Se ascunse după nişte grozame, ale căror ramuri formau o baricadă groasă. *O văzuse?* Credea că nu.

Nu suporta să fie în preajma lui. Era ceva în neregulă cu preotul acela. Trebuia să fie. Altfel, de ce ar fi atins-o şi ar fi sărutat-o în casa parohială?

Colleen se străduí să parcurgă cît de repede putu cei douăzeci de paşi pînă la şopron. Împinse uşa cu greutatea corpului ei.

Gîfîind, se strecură înăuntru. Dintr-odată, se simţi obosită şi fără răsuflare. Şi foarte, foarte speriată.

Îl auzi pe preot strigînd-o patetic:

– Colleen, am venit să te binecuvîntez, copilă.

– Dumnezeu să mă ajute, dar nu o vei face, şopti ea.

Colleen cuprinse cu privirea şopronul întunecos. Fînul de pe podea părea să facă vîrtejuri în jurul picioarelor ei şi un curent de aer cald îi mîngîie obrajii. Gray Lady necheză în semn de întîmpinare. Fata se simţea protejată de ceva nevăzut. De ceva sau de cineva care o iubea.

În spatele şopronului se afla o boxă. Era întunecată şi impregnată cu miros de lanolină, iar acum era ocupată de o oaie bătrînă, ţinută pentru lînă.

– Taci, Bridey, zise Colleen spre oaie, dînd-o la o parte. Se strecură în cel mai îndepărtat ungher şi se acoperi cu paie. Mirosul îi înţepa nările şi se abţinu să nu strănute.

Afară, glasul părintelui Flannery deveni linguşitor, plîngăcios.

– *Colleeeen!* Hai, vino la mine. Sînt preotul tău.

Apoi vocea îi deveni tăioasă, plină de furie.

– Colleen, nu te mai ascunde! Am venit aici trimis de Dumnezeu.

Nu, nu cred. Dumnezeu nu pipăie şi nu sărută fetele. Dumnezeu nu este un porc!

Colleen închise ochii şi-i ţinu cît de strîns putu. În cele din urmă, nu mai auzi decît sunetul scos de animale, care dădeau din picioare şi mestecau fîn în şopron. Aici era pace şi mirosea plăcut. Prin pod se strecura o rază de soare, o săgeată strălucitoare de lumină.

Atunci îşi dădu seama. Se potrivea perfect. Aici avea să dea naştere pruncului.

Aşa cum se întîmplase în Bethlehem, Dumnezeu îi arătase calea spre o iesle.

91

Nicholas Rosetti sosise în Maam Cross şi îngrozitoarea, diabolica Voce încă îl urma, încercînd să-i distragă atenţia de la misiunea pe care o avea, să-i ia minţile. Ajunse aici înaintea lui Justin O'Carroll. Acesta plecase la Dublin să vadă un medic care o examinase pe Colleen.

Nimeni nu are dreptul să-ţi ceară aşa ceva. Să te condamni singur la chinurile Iadului pentru eternitate, îi şopti Vocea în ureche. *Eternitatea înseamnă o vreme lungă, foarte lungă, Nicholas. Tu habar n-ai, dar eu ştiu!*

Părintele Rosetti se căzni să ajungă în camera mică de hotel. Îşi aruncă sacul pe podeaua cleioasă, acoperită cu un covor ros. Nici măcar nu se obosi să aprindă lumina.

Da, obişnuieşte-te cu întunericul. Vezi tu, în Iad, focul nu răspîndeşte lumină. Nu ştiai asta, nu? Dar eu ştiu.

Se îndreptă spre o fereastră pe care şiroia apa şi stătu acolo, privind oraşul ud şi liniştit. Trebuia să fie aproape de adevăr şi totuşi se temea că nu făcea decît să cadă în păcatul orgoliului crezînd astfel.

Acum coşmarurile îl urmăreau nu numai noaptea, ci şi în timpul zilei. Inima lui mare părea să o ia razna fără vreun avertisment şi îi dansa în cadenţe neregulate în piept. Dar îşi

păstrase mintea ascuțită. Bestia recursese la șiretlicuri, iluzii, imitații, subminări, îl îndrumase pe căi greșite. Nicholas Rosetti vedea dincolo de toate acestea sau, cel puțin, așa credea.

Încă era în viață, nu? Nu fusese azvîrlit în Iad. Nu încă.

Curînd, Nick, îl tachină Vocea. *Ești atît de aproape de porțile eterne ale osîndei! Ai grijă pe unde calci. Foarte mare grijă. E o cădere lungă, foarte lungă.*

În sac avea documentele care dezvăluiau ceea ce știa. Înainte să plece să o vadă pe Colleen Galaher va lăsa hîrtiile în seiful hotelului.

Nu există loc ferit de mine, Nick. Încă nu știi asta?

O bătaie în ușă îl trezi din reveria lui chinuitoare. Ar trebui să fie Justin, slavă Domnului.

Dar în hol nu stătea Justin O'Carroll, ci un bărbat sfrijit, nu mai înalt de 1 m și 67 cm, îmbrăcat într-un costum de tweed de bună calitate. Părea să aibă în jur de patruzeci și cinci de ani și avea aerul unui profesionist.

– Sînt Dennis Murphy. Deirdre mi-a spus jos, la recepție, că ați sosit, spuse omul din fața ușii. Doctorul Dennis Murphy, adăugă. Acum paisprezece ani, am adus-o pe lume pe Colleen Galaher. M-am gîndi că ar trebui să vedeți asta, vorbi el cu accent irlandez.

Rosetti rămase mut în ușă în timp ce doctorul Murphy îi întinse un plic pe care timpul își lăsase amprenta. În colțul din dreapta sus, era notat cu creionul un nume, în stilul frumos, cursiv dat de educația școlii catolice.

Rosetti luă plicul și citi numele inscripționat. *Colleen Galaher.*

Apoi desfăcu plicul și citi ce era înăuntru.

Urechile îi țiuiră puternic și simți o gheară în coșul pieptului.

Lumea din jurul lui se prăbuşi. Pielea îi deveni rece ca gheaţa. Asta avea nevoie să ştie, nu? Acesta era semnul pe care îl căuta. Acesta *trebuia* să fie semnul.

Îşi ridică privirea, dar doctorul Murphy nu se mai afla acolo. Alergă pe hol, dar nici acolo nu era nimeni. Sună jos, la recepţie, unde *exista* o Deirdre.

– Părinte, nu înţeleg, zise ea, Dennis Murphy a murit cu cel puţin zece ani în urmă. Doctorul Murphy este mort.

Rosetti închise telefonul şi, imediat, auzi în mintea sa rîsete puternice.

Deci unde este semnul tău preţios, Nicholas? Cum vei afla adevărul? Răspunsul este atît de simplu! N-o vei face.

92

În noaptea aceea, paznici înarmați stăteau în fața rezervei unde se afla Kathleen. Supravegheau holul, dar eu cercetam minuțios orice persoană care intra în cameră.

La spital erau foarte multe fețe străine și fiecare necunoscut era o posibilă amenințare pentru copil.

Se spunea că existau legiuni de diavoli, așadar, de ce nu puteau să pună stăpînire pe noi pur și simplu? Ce anume îl ținea pe Cel Rău la distanță? Trebuia să existe un motiv pe care eu nu-l înțelegeam.

M-am așezat pe un scaun tare, lîngă patul fetei, și am urmărit știrile împreună. Tentativa de asasinare era reportajul principal. Un reporter cu o expresie aspră spuse că Kathleen Beavier intrase în Salvatore Mundi, un spital privat, unde veneau cardinalii și chiar Papa pentru îngrijiri medicale. O echipă de medici americani și italieni urmau să asiste nașterea, așteptată dintr-un moment într-altul.

Prima declarație oficială din partea spitalului Salvatore Mundi o dădu chirurgul-șef. Am urmărit anunțul pe CNN.

Doctorul Leonardo Annunziata era un bărbat brunet, elegant, care se apropia de cincizeci de ani. Se impuse cu

ușurință în fața reporterilor, într-o sală de conferințe de un alb imaculat.

– Domnișoara Kathleen Beavier este într-o stare excelentă. Medicul vorbea în engleză și avea o voce plăcută. Anticipăm nașterea copilului în următoarele 12 pînă la 24 de ore. Sîntem de părere că nu vor exista complicații.

Ne-am privit și am început să rîdem amîndouă, pentru prima dată de zile întregi.

– Pe doctorul Annunziata s-ar putea să-l aștepte o surpriză, zise ea.

În noaptea aceea, pe CNN se derulară numai știri negative. Dezastrele naturale de pe întreg globul continuau și, de fapt, păreau să se întețească.

În timp ce ne uitam la știri, ne țineam de mînă. Nu exista nici o legătură logică între boli, foamete și evenimentele petrecute la Roma și Maam Cross, Irlanda, dar instinctul îmi spunea că o conexiune trebuia să existe și că, în curînd, aveam să aflăm care era aceea.

– Poate că vine sfîrșitul lumii, spuse Kathleen gînditoare. Sau poate că puiul meu va opri toate acestea.

Sau copilul născut de Colleen, nu m-am putut eu abține să nu gîndesc.

93

Cu fiecare oră paranoia noastră se accentua. Percepeam scurgerea timpului deopotrivă ca prea lentă sau prea rapidă. Aşteptarea chinuitoare se apropia de sfîrşit, dar eu nu eram încă pregătită pentru ce avea să urmeze.

În sfîrşit, Kathleen aţipi, iar eu simţeam că am nevoie de o pauză, trebuia să încerc să-mi limpezesc mintea. Cu greu puteam să fiu o stîncă a Gibraltarului cînd, la rîndul meu, mă simţeam atît de nesigură şi de şovăielnică.

Ieşi la o mică plimbare, am auzit. *Meriţi.*

Eu am spus asta? Cred că eu.

I-am spus paznicului din faţa uşii ce aveam de gînd să fac. Apoi am ieşit pe coridorul pustiu din marmură şi piatră, care mirosea puternic a dezinfectant. Aşezat într-un lung rînd de statui religioase, un tînăr poliţist italian cu o puşcă în mînă privea în timp ce mă apropiam de el.

– *Signorina,* zise el. Îşi duse mîna la cozoroc, ştiind că eram însoţitoarea fecioarei. Se simte bine? Tînăra fată, Kathleena, e bine?

– Da, totul este în regulă, l-am asigurat. Acum doarme.

Încălţările mele scîrţîiau pe podeaua impecabil de curată şi ecoul răsuna în liniştea dimineţii. Mă întrebam ce făceau

Justin şi Rosetti. Probabil că ajunseseră deja la căsuţa unde locuia Colleen.

Mă gîndeam adesea la Colleen şi o făceam cu drag. Era mai mică decît Kathleen şi, mai mult ca orice, foarte inocentă. Mi-am amintit pielea ei albă, transparentă şi aura trandafirie pe care părea s-o emane.

Ambele fete păreau perfecte pentru rolul destinat lor. Dar atunci, care dintre ele se prefăcea? Care ar fi putut fi o mincinoasă?

Am ocolit un alt ungher întunecat şi am realizat că ajunsesem la capătul celălalt al clădirii. Mersesem prea departe.

Mă cuprinse brusc neliniştea, aşa că m-am întors şi practic am alergat înapoi spre încăperea unde dormea Kathleen. Era în siguranţă? Cum de m-am dus aşa departe? Ce-a fost în capul meu?

Am dat buzna în mica încăpere. Kathleen dormea împăcată. Cu răsuflarea întretăiată, m-am aplecat peste ea şi am urmărit-o dormind liniştită pentru o bună perioadă de timp.

Recent, citisem cîteva cărţi pe tema maternităţii. Înăuntrul fetei, mă gîndeam eu, se afla un copil care stătea cu capul în jos în pîntecul ei, asemenea unui acrobat de la circ. Copilul ţinea uşor cordonul ombilical cu o mînuţă.

Capul era blocat în colul uterin. Membrele, degetele mîinilor, ale picioarelor, unghiile, sprîncenele şi genele erau toate complet formate. Bătaia inimii era regulată şi perfectă. Simţul văzului, al auzului şi al pipăitului nu erau încă dezvoltate, dar aveau să se dezvolte curînd, în urma expunerii la stimuli.

Copilul avea probabil 50 de centimetri şi puţin peste 3,5 kilograme – dimensiuni obişnuite. În fiecare celulă

minusculă a creierului existau iubirea şi bunătatea, capacitatea pentru tristeţe şi fericire deopotrivă, genialitatea, spiritul, toată dragostea pentru frumos şi dorinţa de supravieţuire în rîndul rasei umane.

În toate aceste privinţe, acesta era un copil ca oricare altul.

Mă rugam ca pruncul ei să fi tras biletul cel norocos, fiindcă mă îndoiam din toată inima că, chiar dacă ar ieşi cu coarne şi coadă, voi fi îndeajuns de puternică să-i iau răsuflarea preţioasă.

Cum să omor un nou-născut? Orice nou-născut? Cum ar putea cineva să facă aşa ceva? Dar, mai ales o femeie?

M-am aşezat pe scaun şi m-am înclinat uşor pe spate. Am privi prin fereastră şi am zărit soarele, colorat în nuanţe de portocaliu-aprins şi roşu, răsărind deasupra cartierului Trastèvere.

Era un răsărit superb.

Şi, cu siguranţă, un semn.

94

Am ațipit pe scaunul de lîngă pat. Kathleen a gemut în somn şi m-a trezit brusc.

– Anne, a sosit timpul, îmi şopti repede.

Era patru dimineața. Eram singure în rezerva 401-401A a spitalului Salvatore Mundi, amîndouă îngrozite şi pretinzînd că nu exista nici un motiv de îngrijorare.

Clădirea spitalului avea patru etaje, era construită din cărămidă de culoare galben-pai şi avea ferestre mari, în genul celor din biserică. Era înconjurată de un zid înalt de cărămidă, adăpostită la umbra unor pini înalți.

Auzisem că în afara zidului se adunaseră 80 000 de oameni. Alte sute de mii se adunau în Piața Sf. Petru.

Mă tot întrebam ce se întîmpla în acest timp în micuțul tîrg Maam Cross din Irlanda.

Lîngă mine, în rezerva de spital de un albastru-deschis, reconfortantă, Kathleen îşi cuprinse abdomenul cu mîinile. Scoase un sunet, o combinație între un geamăt şi un țipăt. Apoi se relaxă la loc.

– Kathy, nu împinge, i-am spus. Nu împinge deocamdată. Într-un fel, mă simțeam de parcă aş fi născut eu. Aşa, respiră... şi acum, odihneşte-te.

– Doamne, mă doare atît de tare! zise ea printre dinți.

Părul ei lung și blond era transpirat. Chipul îi era deja tras din cauza efortului. Știam amîndouă că încă nu era pregătită să nască. Dar mai avea puțin.

În timp ce-i puneam un șervețel umed pe frunte am remarcat că fata se uita undeva, dincolo de mine. I-am urmărit privirea și mi-am dat seama că nu mai eram singure. M-a speriat al naibii de tare.

Sub arcada din piatră care dădea în încăpere, stătea un bărbat. Un bărbat în vîrstă, demn, pe care l-am recunoscut imediat.

Papa Benedict al XVI-lea venise în persoană să o vadă pe Kathleen.

Razele oblice ale soarelui de dimineață, care pătrundeau prin fereastră, îi învăluiră umerii înguști făcîndu-l să pară asemenea unei icoane din aur pur, de parcă nu mai avea nimic omenesc în el.

Ne-am privit reciproc. În cele din urmă, Papa vorbi:

– Kathleen, ai ceva de spus? Vrei să te spovedești? o întrebă pe fată pe un ton plin de forță. Sînt aici să te ajut.

Kathleen păli.

Apoi, brusc, avu o criză. Își dădu ochii peste cap. Nările i se lărgiră. Deschise gura mai mult decît credeam că este posibil. Începu să țipe, iar și iar. Nu mai fusesem niciodată mai surprinsă sau mai speriată. Subit, am avut senzația că n-o cunosc absolut deloc pe Kathleen.

Cînd m-am uitat înapoi spre ușă, am văzut că Papa Benedict pleca. Nu a privit înapoi.

95

Un preot tînăr şi arătos, cu părul negru, stătea cu faţa spre superba terasă de piatră a Palatului Apostolic. În faţa lui, se aflau mai mult de 400 000 de oameni, care umpleau pînă la refuz grandioasa Piaţă Sf. Petru, întinzîndu-se cît puteai cuprinde cu privirea.

Vorbi la un microfon pe care îl ţinea în mînă. Vocea lui plină, de bariton, tună peste marea masă de capete din Piaţa Sf. Petru. *Acesta* era motivul pentru care îmbrăcase haina preoţească – această putere glorioasă, această măreţie.

Mulţimea din Roma răspunse rugăciunii sale în cor, cu puterea unui tunet.

În Mexico, aproape trei sferturi de milion de credincioşi participau la o slujbă la fel de impresionantă în interiorul şi în jurul Bazilicii Guadalupe, locul unde Binecuvîntata Fecioară i se arătase unui localnic indian în secolul al XVI-lea.

În Spania şi Olanda, în Franţa şi Belgia, în Polonia, Germania, Irlanda şi Anglia, măreţele catedrale începeau să se umple din nou la întreaga capacitate. Locuitorii Europei doreau să creadă iar în ceva. Acum, aveau în ce.

La răsăritul soarelui, şiruri lungi se revărsară în bisericile

din Amsterdam, München, Paris, Bruxelles, Frankfurt, Londra, Madrid, Hamburg, Varşovia şi Berlin. Versurile imnului *Ave Maria* se înălţau maiestuos în aerul de toamnă.

În Statele Unite, un satelit TV a permis conexiunea imediată a celor din New York, din Vestul Mijlociu şi din California. Orice om care avea un televizor în casă urmărea ştirile să afle despre naştere.

La Los Angeles, se ţinu o întrunire specială în amfiteatrul Hollywood Bowl, proiectat de Frank Lloyd Wright. Întins pe o suprafaţă de peste 50 de acri, în amfiteatru puteau intra mai mult de 70 000 de oameni. Acustica naturală era furnizată de dealurile dimprejur, făcînd microfoanele de prisos pentru celebrităţile şi oaspeţii religioşi.

În acea dimineaţă, slujba fu ţinută pentru o numeroasă adunare de familii şi prieteni ai celor loviţi de poliomielită. Spuseră rugăciunile împreună. Se rugau pentru un miracol. Se rugau la Fecioară să-i vindece, cu blîndeţea Sa, pe cei dragi.

La Bazilica Sf. Petru, ecoul glasului tînărului preot continua să se răspîndească între colonade şi coloanele antice deosebit de impunătoare.

– Roagă-te pentru noi, păcătoşii, acum şi în ceasul morţii noastre. Amin.

– Avem credinţă în voia Domnului! strigau oamenii împreună, într-un cor asurzitor.

În toată lumea, după ani de greutăţi, după decenii de slăbire a spiritualităţii, foarte mulţi oameni încă mai aveau credinţă.

Dar bolile, foametea, izbucnirile inexplicabile de poliomielită, mai ales la copii, îşi continuau neabătut drumul.

Pretutindeni, oamenii vorbeau despre Apocalipsă, despre sfîrşitul lumii.

Ceea ce explica, poate, de ce, dintr-odată, atîţia oameni mergeau la biserică.

96

Justin şi Rosetti se apropiau de casa Galaher. Nici unul nu mai văzuse vreodată atîtea păsări. Copacii erau plini de ele, precum şi cerul întunecat.

Fordul englezesc bîzîia de-a lungul drumului de ţară care şerpuia lin. Justin simţi apăsarea cerului metalic, greu, care se ridica deasupra lui. Era pus la încercare acum. În minte îi răsună o voce puternică.

Ştii că n-ar trebui să fii aici. Credinţa ta nu-i îndeajuns de puternică. Nici măcar nu mai vrei să fii preot.

Vrei să fii cu ea. E singurul lucru care mai contează pentru tine. O iubeşti pe Anne Fitzgerald mai mult decît îl iubeşti pe Dumnezeu. Pleacă de aici.

Du-te la Anne.

Sau mori!

Nu putea să pună capăt gîndurilor tulburătoare. Se întrebă dacă părintele Rosetti îi simţea chinul interior. Întoarse maşina pe aleea care trecea printr-un cîmp deschis.

În cele din urmă, ajunseră la casa Galaher, situată la ieşirea din Maam Cross. Dar e ciudat, se gîndi Justin, privind la bizarul şopron tencuit care apăruse în faţa prăfuitului lor Ford Cortina.

Nu era ca înainte. Ceva se schimbase.

– Ceva nu-i în regulă, murmură el şi opri maşina în faţa casei.

Rosetti nu scoase o vorbă. Tăcuse mai tot timpul drumului.

Justin studie casa mică. Văzu o antenă TV pe care nu şi-o amintea. Arăta ca o ramură răsucită, prinsă de acoperişul din stuf. Atîrna, ca şi cum fusese azvîrlită de o furtună. Iarba era galbenă acum, nu mai avea acea culoare verde-aprins. Căsuţa părea să se lase într-o parte.

Nu era bine deloc, şi era aproape sigur că memoria nu-i juca feste. Totul arăta diferit sau era numai imaginaţia lui?

Şiretlicuri! gîndi iarăşi. *Diavolul recurge la şiretlicuri. Diavolul este aici, la Maam Cross?*

Cînd ajunseră la uşă, văzu că Rosetti deveni extrem de agitat. Deschise uşa grea din lemn fără să bată. Căută prin casă timp de cîteva secunde şi apoi ieşi în fugă afară. În ochii măriţi i se citea groaza.

– Justin, mama fetei este moartă. Atîrnă de tavan. La fel şi călugăriţa de la şcoala de maici. Trebuie să o găsim pe Colleen. Ajută-mă, părinte.

O luară spre hambar şi în faţă le apăru un tînăr preot voinic. Vîntul îi răsfira pletele roşcate. Preotul le blocă intrarea în hambar. Avea pumnii strînşi şi ochii măriţi.

– Colleen e aici înăuntru, zise el tare. Eu sînt părintele Flannery, de la parohie. Eu am grijă de ea acum. Noi avem grijă de ai noştri.

– Dispari, Satană! urlă Rosetti la preot. Nu ai nici o putere asupra mea! Nu ai nici o putere asupra părintelui O'Carroll. Nu ai nici o putere aici pe pămînt. Cel puţin, nu încă.

Rosetti îl împinse pe preotul roşcat dintr-o singură

mişcare puternică. Flannery îşi recăpătă imediat echilibrul. Trecu pe lîngă Rosetti şi se aruncă din nou între el şi intrare.

– Nu puteţi să intraţi! Nu vă priveşte! Fata e de-a noastră!

– Nu! ţipă Rosetti cu toată puterea. Niciodată! Nu ai nici o putere asupra acestei biete copile inocente.

În timp ce Justin îi privea, Rosetti înşfăcă o furcă sprijinită de şopron.

– Mişcă, îl avertiză pe un ton ce anunţa pericolul. Mişcă sau îţi străpung inima drăcească!

– E copilul meu, zise deodată preotul şuierînd şi chipul i se schimonosi de furie. Eu sînt tatăl acestui copil. Eu sînt *unul* dintre taţii copilului! zise şi apoi rîse zgomotos.

– Tu nu eşti tatăl! izbucni Rosetti. Ţinea furca în ambele mîini, ridicată la nivelul pieptului lui Flannery. Ai venit din Iad şi acolo te vei întoarce!

Nicholas Rosetti înfipse cu putere furca în pieptul preotului roşcat. Acesta căzu pe spate şi rămase nemişcat în noroiul din curte.

Ochii săi goi erau aţintiţi spre ceruri.

– Du-te direct în Iad! zise Rosetti.

97

Nicholas Rosetti purtă fata pe braţe afară din hambar. Colleen îşi vîrî capul sub bărbia lui. Părea să se lase complet în voia lui, acceptîndu-i protecţia. Era atît de tînără şi atît de aproape de a naşte!

– Mintea, zise Colleen. Nu ştiu de ce, dar mintea. Nu e tatăl acestui copil. Vă jur. Trebuie să mă credeţi.

– Ştiu, Colleen. Nu-ţi face griji. Trebuie să fii puternică de dragul copilului.

Rosetti i se adresă lui Justin, care îl urma îndeaproape:

– Sora Katherine nu a fost îndeajuns de puternică! zise el în timp ce traversau curtea. Noi trebuie să fim puternici, Justin. Ieri mi-ai cerut să am încredere în tine. Ei bine, am. Am încredere doar în noi doi. Atît. Nu pierde din ochi corpul părintelui Flannery. Dacă este necesar, *ucide-l din nou pe Flannery!*

Cînd pătrunse în căsuţă, pe Justin îl cuprinse ameţeala. Totul se învîrtea în jurul lui. Camera de zi arăta altfel. O pendulă mare de mahon care atingea grinda ticăia sumbru. Nu fusese aici înainte.

Doamne, tocmai asistase la uciderea unui preot. Şi nu făcuse nimic. De ce?

Deoarece credea în rău? Deoarece era înconjurat de el? Deoarece Iadul era chiar aici, pe pământ?

– Copilul Beavier ar trebui să se nască în secret. Ferit de ochii lumii, exact ca acesta, se plînse Rosetti. Mulţimea din Roma... e o mare greşeală.

– De ce sîntem aici? întrebă Justin. De ce Colleen?

– Şi eu îmi pun aceeaşi întrebare, părinte. Vom afla foarte curînd.

Aplecîndu-se ca să evite grinzile grele, Rosetti şi Justin intrară în încăperea mică prin bucătărie. Justin dădu la o parte păturile uzate. Îl ajută pe Rosetti s-o aşeze pe fata însărcinată confortabil pe pat.

– Oh, durerea e îngrozitoare, ţipă Colleen. Îşi încleştă pumnul în jurul crucifixului care-i atîrna de un lanţ la gît.

Rosetti se uită spre Justin.

– Justin, vrei te rog să-mi aduci patrafirul? Şi Manualul.

Era evident că fata avea spasme severe şi intrase în durerile naşterii. Faţa ei pistruiată părea lipsită de viaţă. Era acoperită de sudoare. Justin văzu că, sub pături, în pîntecul umflat al fetei, pruncul se mişca.

– Unde este medicul? întrebă el deodată. De ce nu a ajuns doctorul pînă acum?

Rosetti se încruntă.

– Noi vom aduce copilul pe lume, şopti el.

98

Cerul nu fusese niciodată atît de întunecat şi de rău prevestitor deasupra Romei. Apoi săgeţi de lumină fulgerară oraşul. Ploaia cădea torenţial.

Sala de naşteri din spitalul Salvatore Mundi era liniştită, încăpătoare şi strălucea de curăţenie, deşi fetei i se păru probabil înfiorătoare ca o morgă. Mie cel puţin, îmi lăsă această impresie.

Kathleen părea să se simtă din nou bine. Ţipase şi-şi pierduse controlul cînd intrase Papa în rezerva ei, dar acum era din nou ea însăşi şi nu-şi amintea deloc vizita lui sau reacţia ei, îngrozitoare, aproape violentă.

Un grup agitat de surori medicale, îmbrăcate în halate de un alb imaculat şi cu bonete pe cap, trecuse repede la treabă, asistînd echipa specială de medici. Părinţii fetei veniseră la spital, dar nici unul dintre ei nu părea să se simtă confortabil în sala de naşteri. Şi, aparent, nici Kathleen nu le dorea prezenţa acolo.

– Anne, tu rămîi? mă întrebă îndată ce plecară ei.

– Bineînţeles. Stau cît vrei tu.

Două dintre surorile medicale o mutară fără nici un efort din cărucior pe masa de naşteri şi Kathleen închise ochii.

Surorile începură să o pregătească. Cu grijă, îi prinseră picioarele în bride obstetrice de metal, reci. Atît.

Rotiră o oglindă în aşa fel încît să se poată vedea. Se uită în propriii ei ochi şi m-am întrebat ce anume vedea ea acolo.

– Nu! Vă rog! ţipă Kathleen de răsună întreaga sală.

– Liniştește-te, Kathleen! Totul merge de minune, auzi o voce liniştitoare de bărbat.

Ne întoarserăm amîndouă capul spre locul de unde venise vocea.

Am văzut un bărbat arătos îmbrăcat într-un halat alb. Ochii căprui îi străluceau de încîntare. În spate licărea supărător o rază de lumină. Parcă ţîşnea din ochiul drept al medicului.

– Eu sînt doctorul Annunziata. Îţi aduci aminte de mine? Am făcut cunoştinţă seara trecută, în rezerva ta. Kathleen, aş vrea să-ţi dau ceva care să te ajute să naşti. Noi îi spunem anestezie epidurală. Bine?

Kathleen răspunse cu un geamăt adînc.

– Nu mă simt bine. Cred că ceva nu e în regulă. Am o senzaţie ciudată în stomac. O senzaţie foarte neplăcută. Ca şi cum ar fi mai mulţi copii, nu doar unul singur.

Medicul Annunziata dădu din cap, în semn că-i înţelege temerile.

– E doar un copil, îţi promit. Chiar dacă nu mă crezi, află că, pînă acum, totul a decurs absolut perfect. Eşti sănătoasă tun, aşadar ai starea necesară pentru a avea un copil superb astăzi.

– Sper, îngăimă Kathleen.

Un al doilea medic înfipse în ea un ac subţire şi lung. Mă durea numai vederea acelui ac care-i pătrundea în carne.

Apoi văzu că o priveam de după o mască albă, sterilă.

– Nu vei pleca, aşa-i? Indiferent ce se va întîmpla?

– Indiferent de ce se va întîmpla, i-am promis şi am mîngîiat-o. Nici dacă aş fi vrut, nu puteam să plec. Aveam de îndeplinit o misiune.

– Kathleen, vei avea un copil frumos, îi zise medicul. Acesta este cel de-al 4364-lea copil pe care îl aduc pe lume. Ştiai? E cît se poate de adevărat. E o nimica toată, îi şopti apoi ca s-o îmbărbăteze. Nu se poate întîmpla nimic rău.

99

Nimeni nu avea cum să înțeleagă prin ce trecea Kathleen. Fetei încă nu-i venea să creadă că i se întîmpla așa ceva. În această privință, nu se schimbase nimic de cînd cu clinica de avorturi din Boston. Închise ochii și-i strînse cît de tare putu.

Așa, era totul mai viu și mai luminos decît în sala de nașteri. Avu senzația că cineva o ridică și o poartă departe de Salvatore Mundi. În veșnica mișcre a universului și în timpul infinit, copilul ei era nesemnificativ.

Totul este peste puterea mea de înțelegere. E oribil. Trebuie să fie un coșmar.

Ce se întîmplă? Oh, Doamne, mor? se gîndi ea. *Te rog, lasă-mă să mă trezesc din visul acesta.*

– Împinge, o auzi pe Anne îndemnînd-o și, pentru o clipă, vorbele ei o aduseră înapoi în prezent. Părintele Rosetti îi spusese să aibă încredere în Anne, indiferent ce avea să se întîmple. Avea încredere în ea. Anne era singura pe care se baza. Anne era cea mai bună dintre toți cei aflați în încăpere, cea mai puternică, poate cea mai sfîntă.

Printre genele-i întredeschise, o imagine îi trecu fugar prin fața ochilor. *Se întîmpla acum nouă luni. Era noaptea cu dansul, 23 ianuarie.*

Îşi aminti totul ca şi cum se petrecea din nou.

Rochia ei, o creaţie Vera Wang de satin, de un verde-pal, pentru care îşi implorase mama în magazinul din Boston ca să i-o cumpere era şifonată, ridicată pînă sub sîni. Pe piept simţea o greutate apăsătoare. Abia izbutea să respire.

Se văzu în Mercedesul galben în viteză. Da, îşi amintea asta. Jaime conducea şi arăta absolut superb. Îi vedea fiecare detaliu al feţei şi al părului şi felul în care o privea. Frumuseţea lui o speria, dar îi făcea o mare plăcere în acelaşi timp.

Maşina avea un interior închis la culoare, lucios şi un bord plin de beculeţe strălucitoare. La radio se auzea tare muzică rock, o trupă după alta – Matchbox 20, Silverchain, Green Day, 'N Sync.

Apoi totul se schimbă – într-o clipită.

Au oprit în parcare, iar el voia să meargă pînă la capăt. Aştepta acelaşi lucru de la ea. Brusc, Jaime începu să ţipe la ea, acoperind muzica rock. Folosea un vocabular obscen, crud şi deosebit de sugestiv. Kathleen îşi ţinea ambele mîini la urechi.

Se aflau la Sachuest Point, în întuneric şi în ceaţă, tîrziu în noapte. Nu mai era nimeni prin preajmă.

– Ţi-am spus *nu!* strigă în cele din urmă la el. Nu înseamnă *nu*. Jaime, te rog! Te rog, ascultă ce-ţi spun. Să nu cumva să îndrăzneşti să mă atingi! Du-mă acasă! Mă exprim destul de limpede pentru tine?

Apoi, Jaime o luă complet razna, deveni furios şi ameninţător. Kathleen îi simţi mîna prinzîndu-i grosolan sînii, presînd-o între picioare. Vocea lui Jaime deveni brusc mult mai joasă şi înfricoşătoare. Era mai greu decît ea cu 50 de kilograme şi avea forţă.

Îi era îngrozitor de frică de el. Şi se simţea atît de neajutorată în parcarea pustie şi întunecată!

Nu ştia ce să facă sau cum să-l oprească. Îl muşcă adînc de mîna întinsă. Jaime urlă de durere.

Deschise uşa de pe partea ei şi apoi o împinse brutal. Jaime striga la ea, folosind cuvinte obscene, cele mai dure pe care le auzise ea vreodată, chiar şi la şcoală. Faţa lui era incredibil de roşie.

– Du-te acasă pe jos, Ice Queen*! Du-te pe jos, curvă!

Dintr-odată, o altă maşină trase la locul îndrăgostiţilor. Din ea ieşiră doi băieţi. Se clătinau, păreau beţi sau drogaţi, ori ambele. Îi cunoştea. Erau Peter Thompson şi Chris Raleigh. Merseseră în spatele Mercedesului?

Kathleen se împiedică pe şoseaua îngheţată care-i scîrţîia sub picioare. Mirosul oceanului rece ca gheaţa îi umplu nările. Corpul îi tremura din cauza frigului usturător.

Jaime şi ceilalţi doi băieţi veniră pe la spate. Jaime se repezi la ea. Niciodată nu mai văzuse pe cineva care să-şi piardă complet controlul şi atît de furios ca el. Ceilalţi doi băieţi erau aproape la fel de răi.

Nu voia să-şi mai amintească nimic din noaptea aceea.

Nu voia să şi-l amintească pe Jaime Jordan şi ceea ce se întîmplase cu adevărat la Sachuest Point.

– Împinge, Kathleen, auzi ea.

* Regina de Gheaţă (n.tr).

100

Transpirația îi curgea şiroaie lui Justin de pe frunte pe obraji. În dormitorul micuț era zăpuşeală şi un aer închis, neplăcut. Era cea mai intimă experiență de care avusese vreodată parte – să asiste la o naştere, să vadă această copilă aducîndu-şi pruncul pe lume.

Auzea la nesfîrşit cuvintele dinlăuntrul său: *Dacă nu crezi că acum se întîmplă un miracol, o naştere divină – cum poți să spui că ai avut vreodată credință?*

Colleen Galaher se dilatase deja îndeajuns şi se străduia din greu să nască pruncul. El era chiar acolo, lîngă ea.

Justin se întreba dacă fata de paisprezece ani fusese pregătiră în vreun fel pentru durerea intensă prin care avea să treacă. Acum, înțelegea puțin din ceea ce i se întîmpla unei femei la naştere. Experiența îl umplu de umilință. În acelaşi timp, simți dragoste şi tandrețe pentru răbdătoarea fată aflată în suferință. Şi, mai mult ca orice, se simțea binecuvîntat.

Dacă nu crezi că acum se întîmplă un miracol...

Dar credea, pentru numele lui Dumnezeu, credea cu adevărat!

De cîteva ori, gîndul îi zbură dincolo de micuța încăpere

din Maam Cross. Se întreba ce se petrecea la Roma. Îi era îngrozitor de frică pentru Anne şi Kathleen. Nu şi-ar ierta niciodată dacă li s-ar întîmpla ceva rău.

În ultimele minute suferi o schimbare profundă. Începea să creadă că micuţa Colleen era adevărata fecioară, că al ei era pruncul divin. Dacă aşa stăteau lucrurile, ce urma să se întîmple la Roma? Ce *se întîmpla de fapt?* Fusese Anne pusă în pericol de părintele Rosetti?

În patul îngust cu pături zdrenţăroase, copila irlandeză plîngea încet şi încerca să fie curajoasă. Era mult mai drăguţă decît crezuse. Naşterea copilului ei era tensionată şi înfricoşătoare, dar era totodată şi cel mai frumos lucru la care asistase vreodată Justin în viaţa lui.

– Fii gata pentru orice, îl auzi pe Rosetti avertizîndu-l din partea cealaltă a patului. Te laşi purtat de gînduri. Concentrează-te, Justin, rămîi aici cu noi!

– Sînt aici, părinte. Sînt pregătit.

– Eşti pregătit pentru *asta?* întrebă Rosetti.

Justin privi atent. Un cap micuţ începu să iasă dintre picioarele subţiri ale fetei. Brusc, vedea viaţa într-un fel pe care nu-l înţelesese înainte. Înţelese ceva legat de căsătorie, dragoste şi sex, ceva ce nu concepuse înainte.

Justin întinse mîna şi şi-o plasă cu grijă sub capul micuţ al copilului. Avea un păr des, închis la culoare, exact ca Iisus. Fu copleşit de admiraţie, de teamă şi de uimire, toate laolaltă.

– E aici! anunţă Colleen pe un glas evlavios, cald. A venit!

101

Împinge, auzi Kathleen.

Împinse. Doamne, cum mai *împinse.* Îl *împinse* deoparte pe Jaime Jordan şi încercă să alerge cît de repede putu spre drumul care ieşea din Sachuest Point.

Partea de jos a rochiei ei de satin era strîmtă şi-i limita posibilitatea de mişcare. Şi-o ridică în jurul taliei şi alergă. Jaime înnebunea cînd nu obţinea ce-şi dorea. Ce era în capul lui? Ce făcea? Dar ceilalţi băieţi? Ce căutau acolo?

În spatele ei, ambele maşini accelerară, azvîrlind pietricele, fum alb, nisip şi praf. Jaime şi ceilalţi băieţi se întorceau la Newport fără ea?

Oh, Doamne, îngheţ de frig, realiză ea şi intră în panică. *Nu se poate să mă lase aici pur şi simplu. Cum poate să fie atît de furios? Nu-i aparţin. Nu are nici un drept. Nu l-am dus de nas. Nu i-am promis nimic.*

Lacrimile îi înceţoşeră vederea. Vîntul puternic, aspru, care venea dinspre ocean bătea direct prin îmbrăcămintea ei şi îi zbură de pe cap frumoasa cordeluţă argintie. Fulgi pufoşi de zăpadă se roteau în vîrtejuri în jurul pantofilor ei cu talpă subţire.

Trebuie să se întoarcă după mine, altfel îngheţ aici. Pot să mor. Voi muri!

Kathleen merse mai departe pe drumul greu. Nu avea de ales. Era singurul drum spre oraş şi se întindea pe mile întregi.

Se îndreptă spre pîlcul de lumini îndepărtat care era oraşul Newport. Oriunde privea, pămîntul avea o strălucire stinsă, sinistră. Oceanul mugea ca un escadron de avioane care zboară la altitudine joasă. Nimeni nu-i putea auzi strigătele după ajutor.

Se lovi cu un picior de o piatră ascuţită. Căzu şi se izbi cu putere de pămînt. Gemu şi începu să plîngă iarăşi. Îşi scrîntise piciorul. Se ghemui la pămînt. Se simţea mai bine aşa, decît să stea în bătaia vîntului.

Se întrebă cum ar fi să adoarmă aici. Dimineaţa ar fi bine, numai să doarmă. Nu, ar muri. Ar îngheţa de frig.

Cum putuseră Jaime şi ceilalţi să o lase singură aici?

Apoi auzi nişte maşini venind în viteză pe şoseaua care ducea spre parc. Luminile puternice străluceau printre copacii dezgoliţi, în sus, spre şoseaua întunecată şi pustie. Imagini optice îi dansau în faţa ochilor. Trimiteau cercuri roşii şi violete. Rotocoale de argint, ca într-o sală de bal feerică.

Kathleen se ridică în genunchi. Pietre ascuţite îi intrau în mîini. Îşi scutură rochia pătată şi ruptă, care fusese odată atît de frumoasă...

Apoi, o lovitură veni din spate şi o nimeri în direct în cap.

În timp ce căzu, îl recunoscu pe Jaime. O lovise incredibil de tare.

Unde era? Cădea, cădea, cădea în întuneric.

– Îşi revine, auzi ea. Era Chris Raleigh. Era aplecat deasupra ei. Cu toţii erau.

Peter Thompson îşi freca brutal mîinile de sînii ei. Apoi îi scoase din rochie. Mîinile băiatului erau îngrozitor de reci.

– Nu, te rog, şopti ea. Te rog, nu mă atinge. Te rog.

Prin ceaţă, Kathleen văzu chipul ameninţător al lui Jaime deasupra ei. Ţinea ceva în mînă. Faţa îi era roşie şi trăda un efort deosebit.

Ceva alb îi ţîşni din mînă!

Kathleen ştia ce e. Îi văzu penisul umflat. Jaime Jordan ejacula pe corpul ei. Era oribil, indescriptibil, inimaginabil să-i simtă sperma caldă împroşcînd-o.

– Împinge, auzi ea. Kathy, trebuie să împingi!

Kathleen ţipă. Nu era în Newport! Îşi dădu seama că se afla în sala de naşteri din Roma. Chipuri acoperite de măşti albe erau aplecate toate deasupra ei. Doctori şi asistente medicale. Aplecaţi deasupra ei.

– Gata, Kathleen, linişteşte-te! Trebuie doar să mai împingi. Împinge!

Ce se întîmpla? Se afla la graniţa dintre două realităţi – plaja de lîngă Newport şi spitalul din Roma. Trecea dintr-una în cealaltă, fără să se poată controla.

– Daţi-vă jos de pe mine! Daţi-vă jos de pe mine! Luaţi asta de pe mine! ţipă ea.

Avea chiloţii înfăşuraţi în jurul gleznelor. Jaime îşi freca penisul între picioarele ei. Era umedă şi lipicioasă acolo jos.

Jaime! Jaime o făcuse. Acum ştia. În sfîrşit, îşi amintea! Jaime o lăsase însărcinată în noaptea aceea, pe plajă.

Era virgină, însă naşterea copilului ei nu avea cum să fie divină. Oare aşa era? Jaime Jordan o lăsase însărcinată. Era cît se poate de sigură. Îşi aminti totul de parcă se întîmplase cu cîteva secunde în urmă.

Se auzi un plînset!

Cine plîngea?

Unde se afla?

Îşi deschise brusc ochii. Bineînţeles. Era la spitalul din

Roma. Simți un șoc puternic în corp, o senzație cutremurătoare, de parcă ar fi primit un pumn. Pelvisul i se contractă. Era obosită cum nu fusese niciodată.

Văzu luminițele din tavan mișcîndu-se ca niște sfîrleze deasupra capului ei. Apoi pe asistentele și pe medicii care mișunau în jurul său și, în sfîrșit, pe Anne, care stătea chiar lîngă pat.

Apoi văzu capul copilului ieșind. Văzu un chip și leșină.

102

Colleen Galaher începu să plîngă în hohote cînd văzu foarfeca ascuțită pătrunzînd în abdomenul ei.

Ce-i făceau cei doi preoți? Se uită la părintele O'Carroll, care tăie cu grijă cordonul ombilical și imediat după aceea, preotul, transpirat și epuizat, îl înnodă. Părintele Rosetti îi ținea copilul în brațe.

Fata simți că i se făcuse dreptate. Era o fecioară adevărată, iar acum născuse copilul. Ce se va întîmpla cu ei de aici înainte?

Copilul era ținut sus, ca un miel minunat, ca un potir ridicat la Liturghia Sfintei Euharistii în mîinile puternice ale preotului.

Voia să-i vadă chipul. Surîse la acest gînd.

Întinse mîinile și văzu că-i tremurau foarte tare. Era incredibil de slăbită; nu se simțise niciodată așa. Bineînțeles că nu; doar era mamă pentru prima oară.

– Părinte, te rog, lasă-mă să-l văd!

I se păru că lumina care pătrundea prin fereastră țesea un veșmînt de aur în jurul umerilor copilului.

Avea ochii în lacrimi. *Sînt mamă.*

– Vreau să-l văd. Vreau să îmi văd copilașul. Pot?

– Imediat, Colleen.

Părintele Rosetti începu să frece gîtul copilului cu mişcări de du-te-vino. Apoi îl curăţă de mucozităţi cu o bucată de pînză dezinfectată. Îi lovi uşor tălpile, ca să se asigure că respiră.

– E viu şi sănătos, îi spuse pe un ton blînd fetei. E foarte bine.

– Vreau să-l văd, îl rugă ea din nou. Vreau să-mi ţin copilul în braţe.

Dar părintele Rosetti duse copilul afară din dormitor. N-o lăsă pe mamă să-şi atingă pruncul. N-o lăsă nici o clipă să vadă chipul fiului ei.

O lăsă pe Colleen plîngînd. Fata încă nu înţelegea nimic din cele petrecute.

– Vă rog, copilul meu. De ce nu mă lăsaţi să-mi văd copilul?

103

Cei doi preoți părăsiră în grabă căsuța singuratică și se îndreptară spre mașină. Cu siguranță arătau de parcă ar fi răpit copilul, gîndi Justin. Dar poate tocmai asta făcuseră.

– Părinte, așteaptă, strigă el. Cum rămîne cu fata? Biata Colleen!

Dar Rosetti grăbi pasul, purtînd în brațe copilul înfășat. Se urcă în grabă pe bancheta din spatele mașinii.

– Condu, părinte. Seminarul Woodbine. Mergi drept înainte.

– Dar fata? Colleen? insistă Justin.

– Îi trimitem ajutor cînd ajungem la Woodbine. Condu. Fă cum îți spun.

Mașina acceleră pe drumul de țară pietruit și se îndepărtă de căsuța părăsită. Îi ducea pe părintele Justin O'Carroll și pe anchetatorul-șef al Sfintei Congregații a Riturilor, care îl legăna încet pe nou-născut.

Justin fierbea de atîtea întrebări și avea sentimentul că făcea o greșeală enormă. Ce aveau să-i facă copilului? Ce plan avea părintele Rosetti?

Care era adevărul despre copilul născut de Colleen? Dar

despre cel născut la Roma de Kathleen? Avea un sentiment ciudat, rău-prevestitor.

Conduse maşina fără să scoată o vorbă. Se simţea amorţit. Trăia un coşmar fără sfîrşit. Ce căuta el în maşina aceasta? De ce el? *Răpise* copilul fetei. O lăsase pe biata Colleen singură, la doar cîteva clipe după ce născuse.

– *Părinte Rosetti!* Nu pot să fac asta.

– Condu, fir-ar să fie! Te afli aici la ordinul Sfîntului Părinte din Roma. Supune-te lui! Supune-te mie! *Condu!*

Pe drumul spre Costelloe, trecură pe lîngă ferme în paragină, sinistre. Trecură de cîmpuri întinse de cartofi şi orz. Trecură de nişte bărbaţi cu părul roşcat, care mergeau într-o căruţă descleiată trasă de un măgăruş şi care-i priviră încruntaţi şi de o tînără femeie îmbrăcată într-un impermeabil, cu o bonetă din material plastic pe cap – o fată care-i aminti de biata Colleen.

Se întoarse cu faţa spre bancheta din spate.

– Părinte, întrebă iar, cum rămîne cu biata fată?

Dar Rosetti refuză să-i răspundă. Trecuse într-o lume numai a lui, dar nu-şi lua privirea de la copil nici o clipă.

Urcară pe un drum şerpuit şi dădură peste o mlaştină secată. O ceaţă înecăcioasă începu să se ridice din pămînt, formînd rotocoale, sfîşiindu-se imediat ce maşina goni direct prin ea. Cerul era incredibil de întunecat şi de ameninţător.

O teamă teribilă îşi făcu loc în sufletul lui Justin. Simţea că nu putea să respire. Se întoarse, încercînd să-l zărească pe copilul înfăşurat în pătură, dar nu reuşi să-i vadă decît şuviţele negre.

– Unde anume se află acest Seminar Woodbine spre care ne îndreptăm? întrebă el.

– Drept înainte. E aproape. Ţi-am spus, condu. Şi te rog să taci din gură.

În acea clipă, drumul coti spre Marea Irlandeză şi trecură de un mic indicator din lemn care anunţa: *Woodbine 7 km.*

– Woodbine, repetă el pentru sine, uşurat că există un asemenea loc.

În timp ce conducea maşina de-a lungul stîncilor calcaroase, îl auzi pe Rosetti rugîndu-se în latină pe bancheta din spate. Justin îşi încleştă mîinile pe volan.

Auzi clar:

Requiem aeternam dona eis.

Îngheţă. Părul i se făcu măciucă.

Recunoscu sfintele rugăciuni din Ungerea Bolnavilor.

Rugăciunile romano-catolicilor pentru cei grav bolnavi sau recent decedaţi.

Rugăciuni pentru cei aflaţi în pericol de moarte.

Justin apăsă puternic pedala de frînă.

Micuţa maşină gri se răsuci mult spre stînga şi lăsă o urmă adîncă pe caldarîm. Masca maşinii reteză şi împrăştie un şir de arbuşti de pin. Anvelopele scrîşniră şi sunetul lor aducea a plînset de banshee*.

Maşina se roti cu 360°, printre pietre şi tufişuri cioturoase, şi, în cele din urmă, se lovi puternic de un brad bătrîn.

Justin se izbi cu tîmpla de parbriz. Capul i se răsuci într-o parte şi apoi bărbia îi căzu pe piept.

Deşi rănit, văzu cu coada ochiului o mişcare, un salt iute.

Rosetti sărea din maşină. Într-unul din braţe ţinea strîns o legăturică din pături roz. Copilul plîngea şi Justin ştiu că trebuia să-l salveze.

---

* În folclorul irlandez, zînă prevestitoare de moarte (n.tr).

104

Justin se rostogoli afară din maşină şi se luă după ei, clătinîndu-se. Briza rece a mării îi biciuia faţa şi corpul. Cerul devenea din ce în ce mai întunecat. Vîntul scotea un geamăt ascuţit, pătrunzător.

– Părinte! Părinte, te rog, opreşte-te! Unde te duci? Părinte Rosetti! strigă Justin. Opreşte-te, nemernicule! Criminalule!

Începu să alerge, încordîndu-şi muşchii şi apăsîndu-şi pieptul arzînd de durere. În faţa lui, copilul continua să plîngă.

Marea Irlandeză i se arătă în faţa ochilor imediat ce ajunse în vîrful unui promontoriu pustiu, un bloc de piatră proiectat în afară, deasupra apei. Stînca înaltă şi abruptă, învăluită în întuneric, îi tăie respiraţia.

Erau cel puţin 90 de metri pînă jos, unde valuri imense mugeau în momentul în care se izbeau de rocile ascuţite, asemenea unor pietre funerare.

Pretutindeni, deasupra apei, erau păsări, mii de păsări care ţipau mai strident decît îi fusese lui dat să audă vreodată.

– Doamne Dumnezeule! urlă el. Ce se petrece aici?

Justin sări, clătinîndu-se, peste o margine de 30 de

centimetri, pe următorul platou de piatră, care era presărat cu licheni. Vîntul aspru îi trecea prin haine şi-i biciuia pielea. Se străduí să se ridice pe o piatră şistoasă care se înclina cu un unghi de 60°.

Broboane de transpiraţie îi străluceau pe frunte. Avea senzaţia că plămînii lui erau gata să explodeze. *Doamne, dă-mi putere!*

La 9 metri deasupra lui, silueta lui Rosetti, înveşmîntată în negru, stătea ridicată pe o altă stîncă înclinată. În jurul capului său, cerul era acoperit de păsări. Totul devenea incredibil de întunecat dedesubtul lor. Deşi era miezul zilei, era întuneric ca noaptea.

Justin văzu o bucată din pătura roz. Copilul! Bietul prunc continua să plîngă.

– Părinte, te rog, opreşte-te! Nu poţi fi sigur! Eşti sigur?

– Ţi-ai pierdut *credinţa*. Vocea puternică a părintelui Rosetti răsună între stîncile abrupte. Nici unul dintre voi nu mai crede! Nici în Domnul Dumnezeu, nici în Satana! Nu mai credeţi în nimic!

Rosetti ţinea copilul cu un singur braţ. Erau amîndoi pe marginea stîncii.

Un gînd îl înfioră pe Justin. I se făcu greaţă. *Rosetti ar putea să fie însuşi Satana. De unde ştiu eu că nu e aşa? În acest moment, Satana ar putea să-l ţină în mîini pe Mîntuitorul omenirii.*

Trebuia să vadă cu ochii lui chipul copilului. Aceasta era misiunea lui. Doar de asta se afla aici, nu?

Îngrozit, îl văzu pe Rosetti ridicînd copilul în aer cu imensele-i mîini. Ochii preotului deveniseră nişte găuri negre, abisale.

Deasupra stîncii, păsările se năpusteau asupra lor. Mii de păsări zburau agitat în toate direcţiile. Zgomotul ţipetelor lor era asurzitor. Vîntul vuia aproape la fel de tare.

Justin era atît de înspăimîntat, încît cu greu putea respira. Se petrecea ceva supranatural. Urechile îi ţiuiau şi începură să-l doară.

Vocea lui Nicholas Rosetti era aspră şi de nerecunoscut.

– Aceasta este Bestia! Să nu te îndoieşti, Justin! S-au împlinit toate semnele prevestite la Fatima. Fecioara m-a îndrumat întocmai spre acest loc, cu acest copil. Iată Bestia! Satana este atît de înţelept, nici fata nu a ştiut nimic. Îţi este chiar atît de greu să crezi? Nu mai ai puterea să accepţi ceva doar din credinţă? Crezi în Dumnezeu, Tatăl Nostru Ceresc? Doar credinţa ta te va salva acum, căci te afli în pericol de moarte. Toate aceste păsări negre, odioase, sînt diavoli. Îngeri căzuţi. *Copilul* e stăpînul lor. *Copilul* le-a chemat aici.

Justin nu-şi putea lua ochii de la bietul prunc neajutorat. Nu putea să creadă pur şi simplu. Trebuia să *vadă*.

– Cine eşti tu? urlă la Rosetti.

– Dacă ţi-aş spune că sînt Arhanghelul Mihail? Te-ar mulţumi? Bine atunci, eu sînt *Mihail!* Eu sînt *Mihail*. Dacă altfel nu poţi, atunci crede asta.

– Lasă-mă să văd copilul! Ai spus că ai încredere în mine. Lasă-mă să-l văd, părinte!

Deasupra lor, stînca se ridica la o înălţime de 60 de metri. Cele mai înalte ridicături păreau să străpungă norii. Din ce în ce mai multe păsări negre se strîngeau în cerc peste capetele lor. Ţipau nervos. Ţipau la Rosetti. Erau acestea legiunile? Spunea Rosetti adevărul despre diavoli şi despre copilul care le poruncea?

Justin îşi ocroti ochii şi strigă iar la Rosetti:

– Cum poţi să fii sigur? De unde ştii că nu ţii în braţe un prunc nevinovat? Părinte! Eu nu văd nici un semn.

– Eşti ca Toma necredinciosul. Trebuie întotdeauna să *vezi* ca să crezi? Atunci cum poţi fi sigur că Iisus Hristos s-a întrupat? Vocea lui Rosetti răsuna de furie. Cum poţi fi sigur că Iisus Hristos ne-a salvat sufletele de la focul etern al Iadului?

– Oare a făcut-o? îl întrebă la rîndul lui Justin. Ne-a mîntuit el, ne-a scăpat de flăcările Iadului? Eu aş spune că porţile Iadului sînt larg deschise chiar acum.

– E timpul lor, e rîndul lor. Dar îi putem opri. Încă nu au putere pe pămînt. Ei pot acţiona doar prin oameni. Copilul este om.

Ideea era monstruoasă şi era în concordanţă cu tot ceea ce citise Justin despre îngerii căzuţi.

Îl cuprinse ameţeala. Purta el un dialog cu Diavolul? Sau lua parte lui Satana, împotriva a tot ceea ce era sfînt şi bun în lume? Ce ştia părintele Rosetti? Ce văzuse el? Ce ţinea în mîini?

Justin ştia că nu putea să privească în jos la vîrtejul care-l ispitea, încercînd să-l atragă dincolo de stîncă.

Încă o dată, strigă peste valurile care se izbeau de stînci, peste ţipetele stridente ale pescăruşilor, ciorilor şi gîştelor de mare care acopereau cerul deasupra falezei. Urlă peste ţipetele diavolilor.

– Putem merge la Seminarul Woodbine! Putem exorciza copilul. Părinte! Stai să vorbim. Ştii că e cel mai bine cum spun eu.

Justin privi spre cer şi văzu umerii laţi ai lui Rosetti încovoindu-se în faţă. Preotul făcu cu grijă un pas înapoi,

îndepărtîndu-se de marginea stîncii. Din colţul gurii, începu să-i curgă un lichid galben-închis. Din nas îi curgea sînge. Era pe moarte?

– Vino aici, părinte, spuse preotul Vaticanului, pe un ton ciudat de calm. Dacă trebuie neapărat, vino la mine. Vino să vezi copilul cu ochii tăi.

Justin făcu un singur pas pe stîncile şubrede, mişcătoare. Briza îi biciui faţa. Ceva îl avertiză să nu urce mai mult de atît. *Să nu se apropie de Rosetti şi de copil. Să nu urce mai sus, pe stîncile alunecoase, învăluite în întuneric.*

Dar păşi ferm pe stînca abruptă. Îşi simţea braţele ca nişte blocuri de piatră. Îi era teamă că, dacă ajunge lîngă Rosetti, nu va fi în stare să ţină copilul. Îi era teamă că urma să moară, fără să fi ştiut adevărul despre cele două fecioare.

Piciorul greu ca de plumb se mişcă înainte, împotriva voinţei lui.

Cînd, în cele din urmă, îşi ridică din nou privirea, se uita direct în ochii învăpăiaţi ai părintelui Nicholas Rosetti.

– Vrei să vezi? Atunci priveşte, Justin O'Carroll. Desfată-ţi ochii. Priveşte copilul. Priveşte! *Priveşte!*

105

Kathleen rosti în şoaptă:

– Doctore, copilul meu? E bine?

Era glasul unei fete de şaisprezece ani, nespus de emoţionată şi de temătoare. Glasul unei copile devenite mamă.

Îşi ridică privirea la copilul gol şi oacheş. Medicul ţinea bebeluşul la capătul celălalt al mesei de naştere. Se căzni să-i vadă chipul.

– S-a întîmplat ceva? l-am întrebat pe doctorul Annunziata în şoaptă, ca nu cumva să mă audă Kathleen.

– Nu, nu, bineînţeles că nu, îngăimă el, dar nu ştiam dacă să-l cred sau nu. Medicul se comporta ciudat.

Între timp, ceilalţi doctori şi asistentele de la Salvatore Mundi se uitau la mamă şi la copil în tăcere, copleşiţi, aproape cu veneraţie. Ofiţerii Gărzii Elveţiene priveau şi ei şi aşteptau.

Agenţii de pază încă păreau tensionaţi. Ce aşteptau? Ce ordine aveau? Am remarcat că erau înarmaţi. Se aflau aici pentru protecţia fetei şi a copilului? Sau dintr-un alt motiv?

Şeful secţiei de obstetrică îi dădu copilului o palmă uşoară la funduleţ. Micuţul îşi făcu datoria şi începu să plîngă, scoţînd sunete fără îndoială *umane*, descumpănite.

Într-un sfîrşit, doctorul Annunziata zîmbi. Toţi cei prezenţi, din partea Bisericii sau a spitalului, zîmbiră şi ei la naturaleţea răspunsului copilului. Chiar şi membrii Gărzii Elveţiene se relaxară puţin şi zîmbiră.

La rîndul meu, încercam să gîndesc pozitiv. Copilul era ca noi. Copilul era uman. Copilul era bun şi frumos. O nouă viaţă apăruse pe lume şi, ca întotdeauna, era un miracol.

Era însă naşterea totodată un *semn?* Fusese ea promisă la Fatima, cu mai mult de optzeci de ani în urmă?

M-am apropiat de doctorul Annunziata.

– Doctore, *e* vreo problemă?

Medicul se uită la mine.

– Nu, nu chiar o problemă. Dar e o... situaţie delicată.

106

Nicholas Rosetti îşi dădu seama că se liniştise brusc şi se întreba dacă nu era doar un alt tertip folosit de Satana. Curînd, avea să scape de imensa povară pe care o purtase de cînd îl întîlnise pe Papa Pius. Îşi încheiase ancheta, treaba lui se sfîrşise. Credea că aflase adevărul.

– Trebuie să ştiu, strigă Justin O'Carroll încercînd să acopere urletul vîntului şi ţipetele înfiorătoare ale păsărilor. Părinte, urc la tine!

Doar dragostea şi mila îl făcură pe Rosetti să-i mărturisească tînărului preot:

– Dacă nu mai ai pic de credinţă, atunci crede asta, zise el. Crede în *medicină*. Crede în *ştiinţă*. Ascultă-mă. Colleen Galaher a fost botezată *Colin* Galaher. Copilul s-a născut cu ambele tipuri de organe genitale. Medicul din oraş a făcut tot ce a putut.

– Nu înţeleg, răspunse Justin, făcînd semn cu mîna spre copil. Ce vreţi să spuneţi?

– Colleen Galaher nu are ovare, spuse Rosetti răguşit. I-au fost extirpate.

Rosetti ţinea copilul în aer. Avea un glas chinuit, aproape incomprehensibil.

– Copilul acesta este nimeni altul decît copilul diavolului. Copilul acesta va schimba lumea.

Un plînset înfundat izbucni de sub pătura roz şi-l sperie pe Justin. Era plînsetul unui *prunc*.

Îndoiala îi invadă gîndurile. Pe cine să creadă? Diavolul era inteligent şi prezent pretutindeni.

Vîntul înghiţi iute plînsetul şi păsările se adunară în jurul părintelui Rosetti. Păreau gata să coboare şi să-i smulgă copilul din braţe.

Justin auzi un strigăt în agonie, venind de deasupra sa.

– Părinte O'Carroll, roagă-te pentru mine.

Preotul Vaticanului, ale cărui mîini tremurau, dădu la o parte pătura de lînă. Şopti o rugăciune şi, cu degetul, făcu semnul crucii pe fruntea nou-născutului. Micuţul urlă de durere şi se zbătu cu putere.

Apoi, părintele Rosetti îi arătă lui Justin chipul.

Justin privi fix în ochii copilului – şi mii de ochi îl priviră de acolo. Vedea limpede nenumăraţi ochi, în interiorul celor ai pruncului. Legiunile erau chiar acolo.

Făcu un pas înapoi, se împiedică şi fu cît pe ce să păşească în gol. Inima îi bătea cu putere în piept. La început, văzuse chipul unui copil, dar imediat, acesta dobîndi chipuri nebănuite chiar în faţa lui. Ce văzu el era grotesc. Deveni faţa celui mai fioros animal, apoi a multor animale, cuprinse într-unul singur, şi răgea plin de furie la el. Încercase să-l sperie şi aproape că reuşise.

Sunetul era hidos şi nepămîntean. Animalul se smuci furios, cu o putere incredibilă şi, apoi, cînd realiză că preotul nu-l elibera din strînsoare, îşi înfipse dinţii ascuţiţi în obrazul lui. Animalul, Bestia, urla neîncetat. Era ca şi cum toţi diavolii dinăuntrul copilului urlau în acelaşi timp.

Dar preotul nu se lăsă. Nicholas Rosetti continua să țină Bestia ridicată în dreptul feței lui.

– Ai văzut, Justin. Ochii, legiunile. Știi. Acum, întoarce-te la Roma. Fecioara adevărată este acolo. Te rog, părinte, roagă-te pentru mine!

Rosetti păși dincolo de marginea stîncii. Preotul și pruncul căzură în gol împreună. Timp de cîteva secunde, părură să fie suspendați de o frînghie invizibilă. Copilul continua să se zbată și-și înfipse dinții în bărbia lui Rosetti.

Păsările pluteau în jurul preotului în cădere. Aripile lor huruiau ca niște mii de brațe de elice. Țipau și păreau să încerce să-l prindă pe Rosetti, să-l oprească din cădere.

Într-un sfîrșit, Rosetti și copilul loviră apa învolburată și rece și dispărură sub valurile agitate și obscure. Un nor de fum se ridică din mare. Apa șuieră răsunător.

Păsările de mare de deasupra stîncii începură să țipe mai tare ca oricînd și se năpustiră în număr mare în apă. Își schimbau forma, devenind lupi zburători. Plonjară în valuri, fără să mai apară, fără să mai iasă la suprafață.

În cele din urmă, Justin coborî stînca înaltă, rostind neîncetat printre suspine *Requiem aeternam dona eis.* Se ruga pentru sufletul nemuritor al lui Nicholas Rosetti și pentru propriul său suflet.

Văzuse chipul lui Satana.

107

Sesizasem din plin liniştea aproape nefirească ce se aşternuse peste sala din spital. Mai întîi tăcere, apoi rîsete şi... din nou, tăcere.

Medicii, asistentele şi tehnicienii de la Salvatore Mundi stăteau nemişcaţi, privind uimiţi şi oarecum temători la primele mişcări stîngace ale copilaşului. Arătau de parcă trăiau cel mai frumos şi important moment din viaţa lor.

Era imposibil să fie cineva mai afectat ca mine. Începusem să tremur, simţeam că îngheţ de frig, deşi încăperea era încălzită.

La timpul potrivit, vei ştii ce să faci. Eşti cea mai puternică dintre noi toţi. În mod repetat, auzeam cuvintele pe care mi le adresase preotul Rosetti cînd îl văzusem ultima oară.

Anne, mă rog şi sper că acum ştiu adevărul despre tinerele fecioare. Dar Bestia trebuie ucisă.

Eram ameţită şi pe punctul de a intra în panică, dar, brusc, mi-am auzit numele. Cineva îl rostise cu o voce rezonantă şi joasă. Nu ştiam ce să fac.

M-am uitat la medicul de lîngă mine. *Nu el îmi rostise numele.*

M-am întors cu fața spre un tehnician cu părul șaten-închis, care monitoriza aparatul EKG. *Vocea nu era nici a lui.*

Îmi vorbi din nou. Mai tare. Mai ferm. Mai aproape.

Anne, mă îmbie. *Trebuie să moară sau murim noi. Imaginează-ți o eternitate de suferință pentru omenire. Ucide Bestia, Anne! Ucide copilul acum!*

M-am apropiat de medic. M-am apropiat de copil.

Tremuram din tot corpul.

În numele Tatălui, ucide-l pe copilul întunericului!

Un semn ni s-a promis în momentul nașterii, îmi spusese părintele Rosetti. Mă avertizase că este o chestiune de credință. Aveam eu credință? Și de ce eu? De ce am fost eu aleasă să fiu la Roma?

Am spus în gînd cîteva rugăciuni din copilărie. Bucură-te, Marie! Slavă Tatălui! Mă simțeam îngrozitor de singură în camera de spital.

Am auzit din nou Vocea gravă.

În numele Tatălui, al Fiului și al Sfîntului Duh – UCIDE COPILUL!

Mîinile îmi tremurau și nu mai aveam vlagă în picioare. Cu greu puteam să stau dreaptă, dar am mai făcut un pas spre copil.

Am inventariat cu privirea o masă pe care se aflau instrumente de metal ascuțite, folosite în timpul nașterii. Exista un bisturiu pe care îl puteam folosi.

Gîndul îmi provocă o stare de leșin. Era respingător.

Trebuie, Anne. Acesta este motivul pentru care te afli aici.

– Dați-mi-l, am rostit în cele din urmă, dar aveam senzația că vocea nu era a mea. Dați-mi copilul să-l țin. Să i-l dau lui Kathleen.

Am întins braţele, dar doctorul Annunziata se răsuci brusc pe picioare şi dădu copilul uneia dintre asistente.

Ceva din privirea medicului mă puse pe gînduri.

Era imaginaţia mea? Sau observase ceva la Kathleen? Ceva ce trebuia să ştiu.

Medicul îmi vorbi încet, în secret:

– Fata nu mai este intactă. Kathleen Beavier nu mai este virgină.

I-am sesizat regretul din glas.

– Acesta nu este un copil divin. Dar este, fără doar şi poate, un copil al Domnului.

Vocea din capul meu încetă brusc. Pruncul nu era Mîntuitorul. Dar era un pui de om inocent.

Asistenta îl înfăşă din cîteva mişcări agile. Apoi îi arătă fetei bebeluşul.

Kathleen îşi luă copilul în braţe. Începu să plîngă. Am observat că micuţul avea aceiaşi ochi albaştri ca ai ei.

Kathleen se uită la chipul dulce al copilului şi am văzut dragostea maternă învăluind-o.

– Fiul meu, zise ea. Puiul meu!

Credeam. Credeam în mamă şi în fiul ei. Şi mai credeam că ancheta se încheiase.

108

În sfîrşit, se termina. Aparent, suferinţa se sfîrşise pentru nenumăraţi alţi oameni.

În seara aceea, se duse vestea că în India plouase acolo unde, timp de luni întregi, oamenii nu avuseseră parte decît de soare arzător şi zăpuşeală chinuitoare. În spitalele din Boston, Los Angeles şi din alte părţi, încetaseră să mai vină copii bolnavi de poliomielită. Ciuma care izbucnise violent în Mexic şi Asia dispăruse brusc, miraculos. Era treaba altcuiva să interpreteze şi să scoată de sub aripa misterului tot ceea ce se întîmplase.

În nici un caz a mea.

Încă nu ştiam ce se petrecuse în Irlanda. Nu puteam da de Justin sau de Colleen. Nimeni de acolo nu sunase la Roma, sau cel puţin eu nu ştiam.

La hotelul din apropiere îmi fusese rezervată o cameră şi m-am hotărît să merg pe jos pînă acolo, de la spital. Eram epuizată, dar oricum, nu credeam că eram în stare să dorm.

Am încercat să mă ţin departe de străzile principale, de teamă să nu fiu recunoscută. Nici nu ştiam numele străduţei înguste şi pietruite pe care păşeam, dar nu conta. Voiam să fiu singură, şi eram.

Deodată, am fost răpusă în genunchi de o puternică lovitură în spate. Sufeream cumplit, dar cînd am reuşit să mă întorc, nu am zărit pe nimeni.

Corpul începu să-mi tremure fără întrerupere.

O voce gravă îmi vorbi şi simţeam în nări o răsuflare puturoasă, fierbinte.

Ţi-ai dezamăgit Biserica. Ai ratat din nou.

Nu vedeam pe nimeni în jur.

– Nu cred, am protestat. Nu am ratat!

Am fost lovită din nou, chiar mai puternic decît prima dată. Apoi am fost ţintuită la pămînt, cu faţa pe strada pavată cu bolovani. În gură aveam praf şi propriul meu sînge. Eram îngrozită, dar am refuzat să o arăt.

Eşti îndărătnică şi nesupusă. Şi acum, ţi-a venit şi ţie rîndul să mori. Poţi să te alături părintelui Rosetti şi părintelui O'Carroll. Ei sînt deja morţi. Au suferit o moarte cumplită în Irlanda.

– Nu! am strigat cît de tare am putut, cu nasul şi gura lipite de pămînt. Nu sînt morţi. Lasă-mă în pace!

Am primit o altă lovitură cumplită, ca şi cum mi-ar fi dat cineva cu o bîtă de baseball peste cap şi ceafă.

M-am atins în locul unde primisem lovitura. *Nu era nici o picătură de sînge!*

– Nu-mi poţi face nici un rău! am urlat, de data aceasta chiar mai tare.

M-am ridicat în picioare şi am privit sfidător în direcţia din care părea să vină Vocea.

– Unde eşti? De ce nu te arăţi? *Laşule!* am urlat.

Brusc, în faţa mea apăru Nicholas Rosetti.

Stătea în picioare, dar mi-am dat seama că era mort. Pielea îi era palidă şi albăstruie pe alocuri ca de ceară. Nu-şi

mişca ochii deloc. Dar *Vocea* ieşea din gura lui, asemenea unui truc ieftin de ventriloc.

Ţi-am spus că Rosetti e mort. Acum crezi în puterea mea? Încă mai crezi că nu-ţi pot face nici un rău?

M-am uitat, îndurerată şi şocată, la bietul părinte Rosetti. Apoi, în locul lui apăru Justin. Justin arăta mai plin de viaţă decît Rosetti. Trăia?

Încă mai crezi că nu-ţi pot face nici un rău, Anne? întrebă iar Vocea.

– Da. Da. Cred, am strigat. Nu poţi!

M-am îndreptat spre Justin cu lacrimi în ochi. Nu m-am oprit nici o clipă şi, cînd am ajuns lîngă el, am întins încet mîna.

Justin dispăru brusc, înainte să-l pot atinge.

– Nu ai nici o putere asupra mea! am urlat ca o nebună în strada pustie. În numele DOMNULUI, pieri! Nu-mi poţi face nici un rău. Dispari! Naiba să te ia, dispari!

Nu mă lăsam. *Eram* puternică. Părintele Rosetti avea dreptate în această privinţă.

În secunda următoare am leşinat. M-am prăbuşit la pămînt ca un sac de nisip. Dar nu era un simplu leşin, ci o pierdere cumplită a cunoştinţei, aşa cum nu mi se întîmplase niciodată.

Îmi era teamă să nu mor.

109

Am trăit senzația că am ieşit din propriul meu timp şi am avut o viziune amplă, complicată. Am încercat să fiu sceptică, aşa cum se cade unui anchetator, dar nu am reuşit. Viziunea era mult prea puternică, de-a dreptul copleşitoare. Nu aveam de ales, trebuia să o accept.

Am văzut o casă din lut, ridicată undeva deasupra unei piețe aglomerate. Aerul era uscat şi fierbinte şi am ştiut imediat că mă aflam într-un orăşel numit Nazaret. Habar nu aveam cum, dar ştiam. O tînără fată cobora treptele dinspre casa de lut în care locuia.

Merse alături de mine. Mă privi cu nişte ochi verzi-albăstrui fascinanți. Era foarte tînără şi avea burtica mare. Am ştiut că fata aceasta care îmi zîmbea era Fecioara Maria. Era mama lui Iisus Hristos.

Am privit adînc în ochii Mariei şi am zărit în ei adevărul despre feminitate, adevărul despre mine.

– Ai dreptate, Anne. Nu-ți poate face nici un rău. Nu aici pe pămînt. Doar în Iad. Eşti prea puternică să te poată atinge. Eşti o persoană specială. Dumnezeu să te aibă în grijă şi să te binecuvînteze!

La scurt timp după aceasta, nenumărate imagini îmi

trecură prin fața ochilor. Apăreau și dispăreau în cîteva fracțiuni de secundă. Mi-am dat seama că percepeam toate detaliile cu multă ușurință, ca și cum știam deja totul, iar viziunea era doar o simplă amintire.

În depărtare, peste o întindere de nisip, l-am văzut pe Iisus, dar parcă eram în prezent. Era țintuit pe o cruce de lemn grosolană, cu membrele contorsionate grotesc. Apoi, eram lîngă el, îi priveam chipul aflat deasupra mea și plîngeam, văzîndu-l chinuit într-un fel atît de obscen și de înspăimîntător!

Iisus era un bărbat plăcut, cu tenul închis. Avea ochii închiși. Corpul îi era biciuit și plin de răni. O coroană împletită din spini, hidoasă, îi străpungea capul. Citisem relatările din Evanghelie despre răstignirea pe cruce. Dar acum le înțelegeam pentru prima oară.

Imaginea se schimbă. Am avut o străfulgerare din prezent. Știam cine sînt și unde mă aflu. *Ce este viziunea aceasta?* m-am întrebat. Am înnebunit?

M-am gîndit iar la Justin. Oare trăia?

Apoi gîndul mi-a zburat la mănăstirea unde îmi depusesem jurămintele monahale.

Mi l-am amintit pe bietul părinte Rosetti și întrebările lui pătimașe și am știut că, într-adevăr, murise.

Imaginile care se perindau cu repeziciune se schimbară. Ceva asemănător unui cutremur de pămînt mă zgîlțîi. Priveam terorizată la un val de flux care acoperea străzile unui oraș mare. Clădirile se prăbușiră. Mii de oameni muriră într-o secundă încărcată de oroare și nenorocire. Am simțit prezența pătrunzătoare, atotputernică a Bestiei. Vocea îmi rosti iar numele și totul era atît de real! M-am rugat. *Resping Răul cu toată forța mea. Resping Răul. Resping Răul.*

Am deschis ochii.

Am simţit o mişcare înăuntrul meu. Era dureroasă dar, curînd, s-a liniştit. Am ştiut că se întîmplase un miracol.

Şi mi se întîmplase mie.

Ştiam, în sfîrşit, ce căutam eu în toată această poveste, ştiam de ce mă aflam aici.

Eram însărcinată şi eram virgină.

110

În dimineața următoare, m-am trezit devreme, la țîrîitul telefonului de lîngă patul din camera de hotel. Am ridicat receptorul şi am auzit:

– Sînt aici. Anne, pot să urc?

Mi-au dat lacrimile. Tremuram din tot corpul.

– Da, vino acum, i-am răspuns lui Justin.

Trăia şi era la Roma!

Au trecut cîteva minute pînă să urce la etaj, timp în care m-am spălat cu puțină apă pe față şi m-am pieptănat. Aveam o senzație ciudată în burtă, dar nu era nevoie să mi se aducă aminte că sînt însărcinată. Eram sigură. Înainte să merg la culcare, cumpărasem un test de sarcină care ieşise pozitiv.

Se auzi o bătaie în uşă şi m-am grăbit să deschid. Mi-am dat seama că eram desculță şi purtam o cămaşă de noapte veche, dar nu-mi păsa.

Am deschis uşa şi m-am aruncat în brațele lui. Am izbucnit în plîns. Ne-am îmbrățişat şi Justin m-a sărutat. Dacă mai aveam vreo urmă de îndoială asupra dragostei mele pentru el, ei bine, dispăru pe loc.

M-am dat înapoi, să-l văd mai bine. Îmi era nespus de drag. Nu-mi venea să cred că lăsasem să treacă atîția ani fără

să simt ce simţeam acum. Atîta vreme în care nu ştiusem ce este dragostea! Trebuia să existe un motiv, iar acum credeam că ştiu care era.

– Anne, şopti Justin, mi-a fost dor de tine, foarte dor. Anne, mi-a fost teamă că n-am să te mai văd niciodată. Gîndul m-a înfiorat mai tare decît ideea că voi muri în Irlanda.

– Spune-mi totul. Justin, pruncul născut de Kathleen nu este Mîntuitorul. Kathleen nu este fecioara.

– Ştiu, zise el. În ultimele ore petrecute împreună, părintele Rosetti mi-a spus tot ce ştia. E mort. A avut o moarte cumplită, la fel şi copilul născut de Colleen. Copilul era Bestia.

I-am povestit ce văzusem pe străduţa lăturalnică dintre spitalul Salvatore Mundi şi hotel. Apoi i-am mărturisit că eram însărcinată.

Justin mă privi în ochi.

– Rosetti mi-a spus că fecioara adevărată este aici, în Roma. Anne, la tine se referea. Mi-a spus că, potrivit mesajului de la Fatima, sînt mai multe fecioare însărcinate şi că una va naşte Mîntuitorul şi una va naşte Bestia.

– Colleen? l-am întrebat. Trăieşte? E bine?

– Am dus-o la Seminarul Woodbine. Primeşte îngrijiri acolo. Anne, l-am văzut pe Satana. Ochii legiunilor de îngeri căzuţi erau înăuntrul ochilor pruncului. Mii de ochi, ca nişte gămălii de ac minuscule. Exista atîta răutate şi ură în acei ochi! Nu se aseamănă cu nimic din ce am văzut sau mi-am imaginat vreodată.

– Ţine-mă strîns, i-am spus, şi Justin mă îmbrăţişă.

Mă simţeam protejată în braţele lui. Mă simţeam deplin acceptată şi iubită.

– Anne, te iubesc atît de mult!

Îmi spuse ceea ce simţeam deja cu toată fiinţa.

– Te iubesc, Justin. Ce ne facem noi doi?

Îngenunche în fața mea şi-şi plecă uşor capul.

– Te iubesc din tot sufletul. Ştiu că te voi iubi o eternitate. Trebuie să renunț la preoție. După aceea, te rog, te măriți cu mine? mă întrebă.

Am îngenuncheat şi eu. Voiam să fiu cît mai aproape de el. Simțeam nevoia să-l privesc în ochii lui frumoşi.

– Da, mă mărit cu tine, i-am răspuns.

III

Nouă luni mai târziu, Spitalul de Pediatrie, Boston, Massachusetts

Cine poate şti căile Domnului? Cine poate înţelege cu adevărat? Cu siguranţă, nu eu.

Ţineam în braţe cel mai scump şi micuţ bebeluş. Se născuse cu doar cîteva clipe în urmă. Avea ochii deschişi şi mă privea lung, de-a dreptul insistent. Nu o mie, ci doi ochi albaştri superbi. Era un copil perfect şi nu aveam nevoie ca medicina să-mi confirme acest lucru.

Ştiam. Pur şi simplu ştiam.

Doctorița Maria Ruocco se aplecă spre mine. Era o femeie drăguță, care nu se afla în spital din partea Bisericii. Cu blîndeţe, îmi dădu părul de pe frunte la o parte. Am zărit ceva în privirea ei. Acest medic, sigur pe sine, care adusese pe lume mii de copii, era tulburat.

În cele din urmă, îmi vorbi:

– Anne, zise respectuoasă, uşor temătoare, ai rămas *intactă*.

– Ştiu, i-am spus.

Copilul scînci, începu să plîngă şi apoi mă trase cu putere, într-un mod absolut glorios. Lacrimi de fericire îmi mîngîiară obrajii. Mi-am desfăcut halatul şi i-am dat pruncului sînul. I-am mulţumit lui Dumnezeu. Nu înţelegeam

totul, dar ştiam că e bine, că e aşa cum trebuie să fie. Trecuseră nouă luni de cînd primisem, subit şi misterios, darul incredibil al maternităţii.

Zămislisem fără să am relaţii sexuale. Iar acum, născusem un copil sănătos.

Justin stătea aproape de mine. Masca sterilă îi atîrna la gît. Chipul lui frumos răspîndea lumină. Privirea îi era încărcată de iubire, pentru mine şi copil. Pe perioada sarcinii, Justin mi-o dovedise de mii de ori. Acum, îl iubeam chiar mai mult decît în ziua aceea, la Roma.

Şi credea – amîndoi credeam în miracolul de sub ochii noştri.

Nu ştiam ce se va întîmpla după ce voi părăsi spitalul, cum va fi viaţa copilului sau a mea. Dar în acea zi am aflat ce înseamnă fericirea şi voiam să nu se sfîrşească niciodată.

Îl priveam pe acest copil – pe acest copil sfînt –, această fetiţă numită Noelle.

Mîntuitorul nostru era o fetiţă.

EPILOG

Noelle, Noelle

112

Noelle avea optsprezece ani cînd fu martoră la teribilul accident de maşină de pe Vandemeer Avenue. Trăia cu fraţii, surorile, mama şi tatăl ei, „clanul O'Carroll", într-un orăşel din Maine.

Era studentă şi voia să devină medic, să facă bine, atît cît îi va sta în putere. Învăţase acest lucru de la părinţii ei, amîndoi oameni de suflet. Predau la Universitatea Maine, dar se îngrijeau totodată de un cămin pentru tinerele fete rebele. Fuseseră întotdeauna părinţi grijulii, iubitori.

În cei optsprezece ani ai săi, Noelle nu mai văzuse ceva atît de îngrozitor ca accidentul de la intersecţia Vandemeer Avenue, de obicei liniştită. O şocă şi o întristă, smulgîndu-i lacrimi. O făcu să se simtă vulnerabilă, muritoare şi temătoare.

Dintr-odată, o cuprinse o îndoială teribilă şi chiar furia, în ceea ce privea căile de neînţeles ale Domnului. Îşi luă privirea de la maşina distrusă, respingătoare.

Camioneta Volvo galbenă se izbise de un castan. Copacul neînduplecat rupsese în două vehiculul, trecînd prin carcasa motorului şi locurile din faţă şi din spate.

Şoferul şi tînăra sa soţie muriră pe loc. Trei copii mici

păreau să fie şi ei morţi. Era totul atît de absurd şi de tragic!

Un al patrulea copil, o fetiţă adorabilă, în pijama şi papuci, fusese azvîrlită afară din maşină. Era întinsă pe terenul din faţa unei case, grav rănită.

Fetiţa plîngea încet şi era îngrijită de oamenii din cartier, care veniseră în grabă la locul accidentului.

Noelle nu mai putea suporta nici o clipă cumplita suferinţă. Moartea acestor oameni o înfuriase. Se întoarse cu spatele la suferinţa insuportabilă, la sirenele asurzitoare ale ambulanţelor şi maşinilor de poliţie care se apropiau.

Nu fusese niciodată atît de afectată. O durea capul. Nu putea suporta. Trebuia să facă ceva să ajute familia.

Se rugă din toată inima pentru reîntregirea familiei. Nu ştia dacă putea să o facă. În mintea ei, îi *văzu* vii şi nevătămaţi.

Privi apoi la fetiţa din iarbă – nu se întîmplase nimic.

Lasă această familie să trăiască. Merită o a doua şansă. Dă-le o altă şansă, se rugă ea.

Veniţi la viaţă! Veniţi la viaţă, micuţilor! Veniţi la viaţă, mamă şi tată!

Auzi ţipete lîngă maşină:

– Sînt vii! Cu toţii. Sînt vii!

Adusese familia la viaţă, întocmai cum făcuse Iisus cu Lazăr, din compasiune şi dragoste. Era primul ei miracol şi, în timp ce se uita la copilaşi, la mama şi tatăl lor, inima îi tresăltă de bucurie şi împlinire.

Noelle se îndepărtă în grabă, ca nu cumva să fie văzută. Nu avea de unde să ştie că *era* urmărită.

Ochii o urmăriră cu nesaţ în timp ce urca strada liniştită, mărginită de stejari. Tot drumul, pînă acasă. Erau ochii fantomatici ai unui tînăr care fusese purtat de valuri, înfometat şi îngheţat, pe o plajă, cu nouăsprezece ani în urmă. Un băiat care fusese aruncat în recea Mare Irlandeză şi supravieţuise totuşi.

Pe fruntea tînărului era un semn roşu estompat, o cruce făcută cu degetul de un slujitor al Domnului.

Semnul îl ardea mereu şi îi canaliza ura.

Aşteptase toţi aceşti ani. Fusese răbdător. Dar acum, privind la Noelle şi la familia ei, intenţiona să-i ia ceea ce-i aparţinea lui de drept.

O urmărea... cu mii de ochi satanici, răzbunători.

CARTEA PRIN POŞTĂ

Puteţi primi cartea dorită chiar în momentul apariţiei ei, cu o reducere substanţială de preţ, prin comandă, la adresa:

B-dul Libertăţii nr. 4, bl. 117, et. 3, ap. 7, sector 4,
cod 040128, Bucureşti
Tel: 317.76.77; 0744.530.970; 0723.335.197;
fax: 317.76.78;
e-mail: lider@e-xtreme.ro

Cititorii care solicită carte prin poştă devin automat membri ai **CLUBULUI CĂRŢII LIDER**, beneficiind de următoarele facilităţi:

1. Editura suportă cheltuielile de expediţie prin poştă a cărţilor comandate. În termen de o săptămînă de la data comenzii, solicitantul va primi prin poştă, la domiciliul său, cărţile dorite (comandă de minim trei exemplare) cu plata ramburs.
2. Reducerea preţului de vînzare cu: 10% pentru fiecare comandă de minim trei cărţi, 12% pentru comenzile ce depăşesc cinci cărţi, 15% la comenzile de cel puţin zece cărţi.
3. Livrarea cărţilor cu prioritate.
4. Comanda anticipată pentru cărţile în curs de apariţie.
5. Asigurarea materialelor informative: cataloage şi liste de apariţii.
6. Posibilitatea de a comanda cărţi on-line la adresa:

www.trustul-lider.ro

Editura îşi rezervă dreptul de a actualiza preţurile.

OFERTA DE CARTE A TRUSTULUI EDITORIAL LIDER
Editurile: ORIZONTURI, LIDER, JURIDICĂ, ŞTIINŢELOR MEDICALE, ŞTIINŢELOR AGRICOLE, ŞTIINŢELOR SOCIALE ŞI POLITICE, SIRIUS, STAR, LUCEAFĂRUL, CARTEA PENTRU TOŢI

COLECŢIA CULTURĂ GENERALĂ

J. F. Pépin,	**GHID DE CULTURĂ GENERALĂ** (368 pag. / 249000 lei / 24,9 lei noi)
F. Braunstein	**RĂDĂCINILE CULTURII OCCIDENTALE** (288 pag. / 189000 lei / 18,9 lei noi)
Michael H.Hart	**100 DE PERSONALITĂŢI DIN TOATE TIMPURILE CARE AU INFLUENŢAT EVOLUŢIA OMENIRII** (384 pag. / 249000 lei)
Anca Balaci	**DICŢIONAR MITOLOGIC GRECO-ROMAN** (368 pag. / 249000 lei / 24,9 lei noi)
Larousse	**CRONOLOGIA UNIVERSALĂ** (608 pag. / 240000 lei / 24 lei noi)
Marcel Bardet	**ISTORIA ROMEI ANTICE** (400 pag. / 245000 lei / 24,5 lei noi)
R. Spangenburg, D.K. Moser	**ISTORIA ŞTIINŢEI** vol. 1 (256 pag. / 160000 lei / 16 lei noi)
	ISTORIA ŞTIINŢEI vol. 2 (256 pag. / 160000 lei / 16 lei noi)
	ISTORIA ŞTIINŢEI vol. 3 (224 pag. / 160000 lei / 16 lei noi)
R. Spangenburg, D.K. Moser	**ISTORIA ŞTIINŢEI** vol. 4 (256 pag. / 180000 lei / 18 lei noi)
	ISTORIA ŞTIINŢEI vol. 5 (304 pag. / 180000 lei / 18 lei noi)
F. Braunstein	**ISTORIA CIVILIZAŢIILOR** (304 pag / 199000 lei / 19,9 lei noi)
Richard Tames	**JAPONIA** (384 pag. / 220000 lei / 22 lei noi)
Alex Hellemans	**ISTORIA DESCOPERIRILOR ŞTIINŢIFICE** (592 pag. / 330000 lei / 33 lei noi)
John Simmons	**100 CEI MAI MARI SAVANŢI AI LUMII** (384 pag. / 230000 lei / 23 lei noi)

H.C. Schonberg	**VIEȚILE MARILOR COMPOZITORI** (608 pag. / 350000 lei / 35 lei noi)
V. Zarlenian	**MARILE CIVILIZAȚII** (304 pag. / 199000 lei / 19,9 lei noi)
Pierre Miquel	**16 EVENIMENTE CRUCIALE ALE ISTORIEI** (192 pag. / 160000 lei / 16 lei noi)
Jean Prieur	**MISTERELE REÎNCARNĂRII** (288 pag. / 210000 lei / 21 lei noi)
Carol Groneman	**NIMFOMANIA** (336 pag. / 210000 lei / 21 lei noi)
Charles Panati	**CARTEA ÎNCEPUTURILOR** (520 pag. / 280000 lei / 28 lei noi)
D. Eliot Brody *A.R. Brody*	**ȘAPTE DESCOPERIRI EPOCALE ALE ȘTIINȚEI ȘI AUTORII LOR** (400 pag. / 209000 lei / 20,9 lei noi)

II. SERIA LUCRĂRI LEXICOGRAFICE

Ioan Lăzărescu	**DICȚIONAR GERMAN-ROMÂN; ROMÂN-GERMAN** (624 pag. / 320000 lei / 32 lei noi)
V. Ionescu	**DICȚIONAR LATIN-ROMÂN** (224 pag. / 200000 lei / 20 lei noi)

III. SERIA BESTSELLERURI INTERNAȚIONALE

A. Dujovne Ortiz	**PASIUNEA CONTELUI TOULOUSE-LAUTREC** (272 pag. / 200000 lei / 20 lei noi)
B.T. Bradford	**PUTEREA UNEI FEMEI** (368 pag. / 220000 lei / 22 lei noi)
B.T. Bradford	**VIAȚA MERGE ÎNAINTE** (368 pag. / 230000 lei / 23 lei noi)
	UN ALT ÎNCEPUT (368 pag. / 220000 lei / 22 lei noi)
	UN VIS ÎMPLINIT (336 pag. / 220000 lei / 22 lei noi)
	REVEDERE LA PARIS (352 pag. / 220000 lei / 22 lei noi)
	SECRETUL EMMEI HARTE (416 pag. / 260000 lei / 26 lei noi)
Barbara Delinsky	**O TAINĂ DIN TRECUT** (336 pag. /210000 lei / 21 lei noi)
	ÎNTÎLNIRE ÎN ALASKA (208 pag. /180000 lei / 18 lei noi)
	TREI DORINȚE (368 pag. /220000 lei / 22 lei noi)
	APE TULBURI (432 pag. / 270000 lei / 27 lei noi)
	JOCUL IUBIRII (416 pag. / 250000 lei / 25 lei noi)
	SFIDEAZĂ-ȚI SOARTA (336 pag. / 220000 lei / 22 lei noi)
	ENIGMA VĂDUVEI (336 pag. / 230000 lei / 23 lei noi)
C. McCullough	**TIM** (352 pag. / 210000 lei / 21 lei noi)
Cristofer Fowler	**ATRACȚIE FATALĂ** (448 pag. / 250000 lei / 25 lei noi)
Danielle Steel	**VULTURUL SINGURATIC** (352 pag. / 250000 lei / 25 lei noi)
	SUBSTITUIREA (272 pag. / 220000 lei / 22 lei noi)
	POVESTEA UNEI VIEȚI (256 pag. / 230000 lei / 23 lei noi)
	NUNTĂ ÎN STIL HOLLYWOODIAN (416 pag. / 250000 lei / 25 lei noi)
	CĂLĂTORIA (368 pag. / 230000 lei / 23 lei noi)
Danielle Steel	**FORȚE IREZISTIBILE** (304 pag. / 250000 lei / 25 lei noi)
	SĂRUTUL (336 pag. / 250000 lei / 25 lei noi)
Douglas Kennedy	**IDENTITĂȚI FURATE** (416 pag. / 250000 lei / 25 lei noi)
Elizabeth Adler	**ACUM ORI NICIODATĂ** (496 pag. / 230000 lei / 23 lei noi)
	SECRETELE TRECUTULUI (336 pag. / 210000 lei / 21 lei noi)
Elizabeth Adle	**LA DOLCE VITA** (304 pag. / 210000 lei / 21 lei noi)
	HOTEL RIVIERA (304 pag. / 210000 lei / 21 lei noi)
E. Thornton	**NEÎNCREDERE** (352 pag. / 210000 lei / 21 lei noi)
E. Roblès	**NORMA** (288 pag. / 180000 lei / 18 lei noi)
Erich Segal	**SINGURA IUBIRE** (272 pag. / 210000 lei / 21 lei noi)
Gayle Lynds	**ACȚIUNEA MASCARADA** (464 pag. / 300000 lei / 30 lei noi)
	MOZAIC (560 pag. / 320000 lei / 32 lei noi)
	MAREA SCHIMBARE (544 pag. /300000 lei / 30 lei noi)
	CONSPIRAȚIA SPIRALA (528 pag. / 300000 lei / 30 lei noi)
G.M. Zamfirescu	**MAIDANUL CU DRAGOSTE** (416 pag. / 250000 lei / 25 lei noi)
Harold Robbins	**MIRAJUL PUTERII** (432 pag. / 240000 lei / 24 lei noi)
Iris Johansen	**LANȚUL MINCIUNILOR** (352 pag. / 220000 lei / 22 lei noi)
Irving Wallace	**FĂRĂ SCRUPULE** (464 pag. / 280000 lei / 28 lei noi)
J. Briskin	**SINGURUL SECRET** (560 pag. / 290000 lei / 29 lei noi)
Jackie Collins	**SEDUCȚIE FATALĂ** (416 pag. / 250000 lei / 25 lei noi)
	INTRIGI FAMILIALE LA HOLLYWOOD (464 pag. / 250000 lei / 25 lei noi)
Jackie Collins	**INFIDELITĂȚI LA HOLLYWOOD** (448 pag. / 250000 lei / 25 lei noi)
James Patterson	**JACK & JILL** (416 pag. / 250000 lei / 25 lei noi)
	ȘOARECELE ȘI PISICA (432 pag. / 260000 lei / 26 lei noi)
	MAREA RATARE (384 pag. / 250000 lei / 25 lei noi)

James Patterson	**TRANDAFIRII SÎNT ROȘII** (256 pag. / 220000 lei / 22 lei noi)
	VIOLETELE SÎNT ALBASTRE (304 pag. / 240000 lei / 24 lei noi)
Jayne Ann Krentz	**CASA OGLINZILOR** (352 pag. / 220000 lei / 22 lei noi)
	CĂSĂTORIE DE FORMĂ (320 pag. / 230000 lei / 23 lei noi)
Joseph Finder	**ORA ZERO** (480 pag. / 280000 lei / 28 lei noi)
Jude Deveraux	**SĂ NU-ȚI PIERZI SPERANȚA** (352 pag. /220000 lei / 22 lei noi)
Judith Krantz	**TOP MODEL** (400 pag. / 250000 lei / 25 lei noi)
	VOI CUCERI MANHATTANUL (608 pag. / 350000 lei / 35 lei noi)
Judith Lennox	**OBSESIA UNEI IUBIR** (544 pag. / 290000 lei / 29 lei noi)
Justin Scott	**IUBIRE TRĂDATĂ** (480 pag. / 240000 lei / 24 lei noi)
KC Ellis	**PARRY HOTTER** (240 pag. / 180000 lei / 18 lei noi)
Kenneth Royce	**PE URMELE LUI IUDA** (336 pag. / 220000 lei / 22 lei noi)
Kristin Hannah	**REGĂSIRE** (288 pag. / 210000 lei / 21 lei noi)
Leona Blair	**DE PARTEA ÎNGERILOR** (416 pag. / 290000 lei / 29 lei noi)
	ÎMPLINIRI (416 pag. / 220000 lei / 22 lei noi)
Linda Howard	**CAPCANA** (336 pag. / 210000 lei / 21 lei noi)
	LA VÎNĂTOARE DE BĂRBAȚI (336 pag. / 210000 lei / 21 lei noi)
	ÎNTRE DORINȚĂ ȘI PERICOL (320 pag. / 210000 lei / 21 lei noi)
Lloyd C. Douglas	**MARELE PESCAR** (416 pag. / 250000 lei / 25 lei noi)
Lucien Bodard	**VĂDUVA LUI MAO** (576 pag. / 200000 lei / 20 lei noi)
L. Edmonds	**FĂRĂ TINE** (432 pag. / 230000 lei / 23 lei noi)
	UN SECRET TERIBIL (480 pag. / 220000 lei / 22 lei noi)
Lynda La Plante	**BELLA MAFIA** (560 pag. / 280000 lei / 28 lei noi)
Madeleine Brent	**PIATRA CAPRICORNULUI** (448 pag. / 240000 lei / 24 lei noi)
Malika Oufkir,	**PRINȚESA CAPTIVĂ**
Michéle Fitoussi	(384 pag. / 200000 lei / 20 lei noi)
M. Cruz Smith	**GORKI PARK** (448 pag. / 280000 lei / 28 lei noi)
Max Seydlitz	**ANOTIMPURILE LUPILOR** (512 pag. / 250000 lei / 25 lei noi)
M. Higgins Clark	**FĂRĂ SCĂPARE** (288 pag. / 220000 lei / 22 lei noi)
	REVELAȚIA (336 pag. / 260000 lei / 26 lei noi)
	ESCROCHERIA (320 pag. / 220000 lei / 22 lei noi)
Michael Connelly	**PISTE FALSE** (416 pag. / 250000 lei / 25 lei noi)
	DARLING LILLY (320 pag. / 230000 lei / 23 lei noi)
	ANCHETA (352 pag. / 230000 lei / 23 lei noi)
	PRADA (448 pag. / 270000 lei / 27 lei noi)
Michael Crichton	**PRIZONIERII TIMPULUI** (560 pag. / 340000 lei / 34 lei noi)
Michael Hartland	**ANUL SCORPIONULUI** (432 pag. / 250000 lei / 25 lei noi)
Nelson DeMille	**JOCUL LEULUI** (688 pag. / 300000 lei / 30 lei noi)
	MISIUNE INGRATĂ (752 pag. / 390000 lei / 39 lei noi)
Nora Roberts	**JOCUL DESTINULUI** (512 pag. / 300000 lei / 30 lei noi)
	DEZVĂLUIRE ȘOCANTĂ (480 pag. / 300000 lei / 30 lei noi)
Odile Weulersse	**TEODORA, CURTEZANĂ ȘI ÎMPĂRĂTEASĂ**
	(366 pag. / 220000 lei / 22 lei noi)
Patricia Rice	**APROAPE PERFECT** (352 pag. / 230000 lei / 23 lei noi)
P.-L. Sulitzer	**ÎNVINGĂTOAREA** (448 pag. / 199000 lei / 19,9 lei noi)
	COPILUL CELOR ȘAPTE MĂRI (480 pag. / 260000 lei / 26 lei noi)
P.-L. Sulitzer	**DINASTIA O'HARA** (496 pag. / 220000 lei / 22 lei noi)
Paullina Simons	**DINCOLO DE PASIUNE** (496 pag. / 220000 lei / 22 lei noi)
Philip Shelby	**JOCURI MURDARE** (376 pag. / 250000 lei / 25 lei noi)
	ATAC LA PREȘEDINTE (416 pag. / 220000 lei / 22 lei noi)
R. Marcinko,	**FORȚA SPECIALĂ ALFA**
John Weisman	(400 pag. / 250000 lei / 25 lei noi)
Robert Ludlum	**MANUSCRISUL LUI CHANCELLOR** (512 pag. / 310000 lei / 31 lei noi)
	COMPLOTUL GENERALILOR (672 pag. / 370000 lei / 37 lei noi)
	DRUMUL SPRE OMAHA (592 pag. / 360000 lei / 36 lei noi)
	DRUMUL SPRE GANDOLFO (352 pag. / 250000 lei / 25 lei noi)
	PROIECTUL HADES (480 pag. / 290000 lei / 29 lei noi)
	DECEPȚIA LUI PROMETEU (544 pag. / 330000 lei / 33 lei noi)
	CERCUL MATARESE (532 pag. / 310000 lei / 31 lei noi)
	NUMĂRĂTOAREA INVERSĂ MATARESE
	(544 pag. / 299000 lei / 29,9 lei noi)
	PROTOCOLUL SIGMA (560 pag. / 340000 lei / 34 lei noi)
	DIRECTIVA JANSON (640 pag. / 380000 lei / 38 lei noi)
	TRĂDAREA LUI TRISTAN (480 pag. / 250000 lei / 25 lei noi)
Robert Ludlum,	**CASSANDRA COMPACT**
Philip Shelby	(400 pag. / 250000 lei / 25 lei noi)
Robert Ludlum,	**OPȚIUNEA PARIS**
Gayle Lynds	(480 pag. / 300000 lei / 30 lei noi)
Robert Ludlum	**CODUL ALTMAN** (528 pag. / 320000 lei / 32 lei noi)
Sandra Brown	**ALIBIUL** (592 pag. / 300000 lei / 30 lei noi)

Sandra Brown
SITUAȚIE LIMITĂ (256 pag. / 200000 lei / 20 lei noi)
CĂUTĂRI PERICULOASE (448 pag. / 270000 lei / 27 lei noi)
INVIDIE (496 pag. / 300000 lei / 30 lei noi)
SEDUCȚIE (208 pag. / 180000 lei / 18 lei noi)
CONFIDENȚA NOPȚII (432 pag. / 260000 lei / 26 lei noi)
DILEMA (224 pag. / 230000 lei / 23 lei noi)

S. O'Flanagan
DINTR-O DATĂ SINGURĂ (448 pag. / 250000 lei / 25 lei noi)

Sylvia Nasar
DRAGOSTE LA PRIMA VEDERE (448 pag. / 250000 lei / 25 lei noi)
O MINTE SCLIPITOARE (544 pag. / 299000 lei / 29,9 lei noi)

Susan Howatch
DOMENIUL PENMARRIC (688 pag. / 300000 lei / 30 lei noi)

Susan Howatch
ARISTOCRAȚII, DISPARIȚIE MISTERIOASĂ
(448 pag. / 270000 lei / 27 lei noi)

Sam și Bettina Giancana
30 DE SECUNDE
(448 pag. / 250000 lei / 25 lei noi)

Tamara McKinley
ULTIMUL VALS AL MATILDEI (512 pag. / 270000 lei / 27 lei noi)

Thomas Harris
SUB SEMNUL BLESTEMULUI (400 pag. / 250000 lei / 25 lei noi)
DRAGONUL ROȘU (400 pag. / 250000 lei / 25 lei noi)

Winston Graham
DUMINIA NEAGRĂ (352 pag. / 240000 lei / 24 lei noi)
MARNIE (368 pag. / 220000 lei / 22 lei noi)

IV. SERIA CARTE DIVERSĂ

J. Van Praagh
MESAJE DE DINCOLO DE MOARTE (304 pag. / 210000 lei / 21 lei noi)

M. Enăchescu
DETECTIVUL PARTICULAR
O profesie de mare viitor (288 pag. / 200000 lei / 20 lei noi)

Valter Curzi
MANUAL DE CHIROMANȚIE (176 pag. / 200000 lei / 20 lei noi)

Neil Somerville
ZODIACUL CHINEZESC – 2005 (400 pag. / 250000 lei / 25 lei noi)

Petre Ispirescu
CELE MAI FRUMOASE BASME (304 pag. / 220000 lei / 22 lei noi)

V. COLECȚIA ROMANTICA

Amanda Quick
INELUL DE ADIO (320 pag. / 240000 lei / 24 lei noi)
MEDUZA ALBASTRĂ (368 pag. / 250000 lei / 25 lei noi)
DAMA DE COMPANIE (352 pag. / 240000 lei / 24 lei noi)

Barbara Delinsky
IMPULS IREZISTIBIL (256 pag. / 200000 lei / 20 lei noi)
CAPRICIILE DESTINULUI (384 pag. / 240000 lei / 24 lei noi)

C. Cookson
ADEVĂRATA DRAGOSTE (432 pag. / 220000 lei / 22 lei noi)

Elizabeth Adler
NICIODATĂ NU E PREA TÎRZIU (272 pag. / 220000 lei / 22 lei noi)

Elizabeth Thorton
ÎMPOTRIVA RAȚIUNII (336 pag. / 220000 lei / 22 lei noi)
MISTERIOASA DOAMNĂ (352 pag. / 220000 lei / 22 lei noi)

Jude Deveraux
TENTAȚIE (336 pag. / 220000 lei / 22 lei noi)
ÎMPREUNĂ PENTRU TOTDEAUNA (288 pag. / 220000 lei / 22 lei noi)

Madeleine Brent
COMOARA BLESTEMATĂ (448 pag. / 230000 lei / 23 lei noi)

Mary Balogh
PREȚUL NESOCOTINȚEI (416 pag. / 250000 lei / 25 lei noi)
MAI MULT DECÎT AMANTĂ (336 pag. / 220000 lei / 22 lei noi)

Mary Balogh
NU SÎNT AMANTA NIMĂNUI (320 pag. / 220000 lei / 22 lei noi)
O NOAPTE DE IUBIRE (352 pag. / 230000 lei / 23 lei noi)

A. D'Ennery
DOUĂ ORFELINE (176 pag. / 200000 lei / 20 lei noi)

Luanne Rice
O VARĂ DE NEUITAT (384 pag. / 230000 lei / 23 lei noi)

VI. MARI PERSONALITĂȚI ALE ISTORIEI

A. Joachimsthaler
SFÎRȘITUL LUI HITLER (400 pag. / 199000 lei / 19,9 lei noi)

Dmitri Volkogonov
LENIN – O nouă biografi (576 pag. / 220000 lei / 22 lei noi)
TROȚKI – Eternul radical (528 pag. / 220000 lei / 22 lei noi)

VII. TITANI AI LITERATURII UNIVERSALE

N. Hawthorne
DIAVOLUL DIN MANUSCRIS (400 pag. / 240000 lei / 24 lei noi)

Wilkie Collins
FEMEIA ÎN ALB (640 pag. / 300000 lei / 30 lei noi)

André Maurois
CLIMATE (288 pag. / 200000 lei / 20 lei noi)

Anne Brontë
NECUNOSCUTA DE LA WILDFELL HALL
(560 pag. / 300000 lei / 30 lei noi)

Charles Dickens
MARTIN CHUZZLEWITT
vol. 1 (544 pag. / 250000 lei / 25 lei noi)
Vol. 2 (544 pag. / 250000 lei / 25 lei noi)

Joseph Conrad **AGENTUL SECRET** (352 pag. / 210000 lei / 21 lei noi)
W.S.Maugham **JULIA, LIZA DIN MAHALAUA LAMBETH**
(400 pag. / 240000 lei / 24 lei noi)
Samuel Butler **ŞI TU VEI FI ŢĂRÎNĂ** (480 pag. / 280000 lei / 28 lei noi)
Maurice Druon **CONTESA** (192 pag. / 150000 lei / 15 lei noi)

INTEGRALA CRONIN

A. J. Cronin **FRUMOASA GRACIE** (176 pag. / 170000 lei / 17 lei noi)
SUB STELE (688 pag. / 390000 lei / 39 lei noi)
GRAN CANARIA (400 pag. / 240000 lei / 24 lei noi)
CITADELA (464 pag. / 300000 lei / 30 lei noi)
CASTELUL PĂLĂRIERULUI (592 pag. / 340000 lei / 34 lei noi)

INTEGRALA CLAVELL

James Clavell **SHOGUN** vol. 1 + 2 (1392 pag. / 800000 lei / 80 lei noi)
TAI-PAN vol. 1 + 2 (912 pag. /600000 lei / 60 lei noi)
GAI-JIN vol. 1 + 2 (1452 pag. / 800000 lei / 80 lei noi)
NOBILA CASĂ vol. 1 + 2 (1404 pag. / 800000 lei / 80 lei noi)
VÎRTEJUL vol. 1 + 2 (1664 pag. / 800000 lei / 80 lei noi)

VIII. CAPODOPERE ALE SECOLULUI XX

Graham Greene **MIEZUL LUCRURILOR** (400 pag. / 240000lei / 24 lei noi)
John Braine **DRUMUL SPRE ÎNALTA SOCIETATE** (288 pag. / 180000 lei / 18 lei noi)
John Braine **VIAŢA ÎN ÎNALTA SOCIETATE** (288 pag. / 188000 lei / 18,8 lei noi)
M. de Saint Pierre **MILIARDARUL** (368 pag. / 148000 lei / 14,8 lei noi)

IX. PAGINI DIN ISTORIA LUMII

Eric Hobsbawm **SECOLUL EXTREMELOR**
(704 pag./ 300000 lei / 30 lei noi)

X. CARTE MEDICALĂ

F. Mihăiţan, R. Ulmeanu **BRONHOPNEUMOPATIA CRONICĂ OBSTRUCTIVĂ** (272 pag. / 170000 lei / 17 lei noi)
Stanley L. Wiener **DIAGNOSTICUL DIFERENŢIAL ÎN DUREREA ACUTĂ** (698 pag. / 760000 lei / 76 lei noi)
Colectiv **PRIMUL AJUTOR ÎN STĂRILE DE URGENŢĂ PÎNĂ LA SOSIREA MEDICULUI** (416 pag. / 250000 lei / 25 lei noi)
Traian Ataman **CHIRURGIA OTOLOGICĂ** (432 pag. / 306000 lei / 30,6 lei noi)
Colectiv **DIAGNOSTIC ŞI TRATAMENT ÎN PRACTICA MEDICALĂ** (1496 pag. / 1299000 lei / 129,9 lei noi)
Colectiv **DICŢIONAR MEDICAL ILUSTRAT** (632 pag. / 880000 lei / 88 lei noi)
Colectiv **HARRISON PRINCIPII DE MEDICINĂ INTERNĂ**
Ediţia a 14-a (1090 pag. /200000 lei / 20 lei noi)
Richard M. Stone **TESTE DE AUTOEVALUARE ŞI RECAPITULARE HARRISON**
Ediţia 14 (336 pag. / 400000 lei / 40 lei noi)
Valentin Iftenie **MEDICINA LEGALĂ** (336 pag. / 280000 lei / 28 lei noi)
Jacques Wallach **INTERPRETAREA TESTELOR DE DIAGNOSTIC**
(1328 pag. / 900000 lei / 90 lei noi)
Colectiv **HARRISON MANUAL DE MEDICINĂ**
Ediţia a 15-a (1200 pag. / 800000 lei / 80 lei noi)
Simona Ivana **BACTERIOLOGIE GENERALĂ** (232 pag.)

XI. CARTE JURIDICĂ

Valentin Iftenie, Alexandru Boroi — **INFRACŢIUNILE DE LOVIRE ŞI VĂTĂMARE A INTEGRITĂŢII CORPORALE SAU ASĂNĂTĂŢII** Cadrul juridic, aspecte medico-legale (176 pag. / 164000 lei / 16,4 lei noi)

Marin Voicu — **CURTEA EUROPEANĂ A DREPTURILOR OMULUI** (336 pag. / 250000 lei / 25 lei noi)

C-tin Brânzan — **AVOCATUL POPORULUI** O instituţie la dispoziţia cetăţeanului (432 pag. / 210000 lei / 21 lei noi)

M.-Ketty Guiu — **ELEMENTUL SUBIECTIV ŞI STRUCTURA INFRACŢIUNII** (144 pag. / 160000 lei / 16 lei noi)

S. Dobrescu, Mihai Şeitan — **NOUTĂŢI ADUSE DE ACTUALUL COD AL MUNCII** (176 pag. /120000 lei / 12 lei noi)

Ştefan Daneş, V. Papadopol — **INDIVIDUALIZAREA JUDICIARĂ A PEDEPSELOR** (512 pag. / 300000 lei / 30 lei noi)

Dorin Ciuncan — **LIBERAREA PROVIZORIE PE CAUŢIUNE ŞI SUB CONTROL JUDICIAR** (208 pag. /180000 lei / 18 lei noi)

Cristian Ionescu — **INSTITUŢII POLITICE ŞI DREPT CONSTITUŢIONAL** (448 pag. / 300000 lei / 30 lei noi)

*** — **Legea nr. 373/24.09.2004 pentru alegerea Camerei Deputaţilor şi a Senatului şi Legea nr. 370/20.09.2004 pentru alegerea Preşedintelui României** (224 pag. / 195000 lei / 19,5 lei noi)

*** — **CODUL DE PROCEDURĂ PENALĂ** (736 pag. / 230000 lei / 23 lei noi)

XII. CARTE SOCIALĂ ŞI POLITICĂ

Valeriu Râpeanu — **N. IORGA, M. ELIADE, N. IONESCU** – Polemici, controverse, elogii (336 pag. / 200000 lei / 20 lei noi)

P.-M.deLaGorce — **ULTIMUL IMPERIU** (256pag./ 200000lei/20leinoi)

Lee M. Silver — **CLONAREA UMANĂ** – Un şoc al viitorului (368 pag. / 200000 lei / 20 lei noi)

Vasili Mitrokhin, C. Andrew — **ARHIVA MITROKHIN** (576 pag. / 340000 lei / 34 lei noi)

Pierre Lorrain — **INCREDIBILA ALIANŢĂ RUSIA-STATELE UNITE** (368 pag. / 250000 lei / 25 lei noi)

Vasile Paul , Ion Coşcodaru — **CENTRELE DE PUTERE ALE LUMII** (256 pag. / 200000 lei / 20 lei noi)

André Gamblin — **ECONOMIA LUMII 2004** (360 pag. / 299000 lei / 29,9 lei noi)

G.H. Bennett — **PREŞEDINŢII AMERICANI 1945-2004** (384 pag. / 250000 lei / 25 lei noi)

XIII. BIOGRAFII CELEBRE

Frank McLynn — **PRIN ABISURILE MINŢII. VIAŢA LUI JUNG**

UN GURU AL EPOCII MODERNE. VIAŢA LUI JUNG
vol. I (400 pag. / 225000 lei / 22,5 lei noi)
vol. II (400 pag. / 225000 lei / 22,5 lei noi)

Constantin Gane — **TRECUTE VIEŢI DE DOAMNE ŞI DOMNIŢE**
vol. I (624 pag. / 300000 lei / 30 lei noi);
vol. II (624 pag. / 300000 lei / 30 lei noi)

L. Feuchtwanger — **GOYA** (544 pag. / 260000 lei / 26 lei noi)

ÎNŢELEPCIUNEA NEBUNULUI (464 pag. / 299000 lei / 29,9 lei noi)

André Maurois — **POETUL REBEL** – Viaţa lui Shelley (256 pag. / 180000 lei / 18 lei noi)

André Maurois — **VIAŢA LUI CHATEAUBRIAND** (400 pag. / 240000 lei / 24 lei noi)

Michael White — **LEONARDO** (400 pag. / 239000 lei / 23,9 lei noi)

Hannah Pakula — **ULTIMA ROMANTICĂ** Viaţa Reginei Maria a României (552 pag. / 270000 lei / 27 lei noi)

Pierre de Nolhac — **MARCHIZA DE POMPADOUR** (272 pag. / 170000 lei / 17 lei noi)

A.K. Tolstoi — **IVAN CEL GROAZNIC** (336 pag. / 199000 lei / 19,9 lei noi)

P.-J. Franceschini ,**CALIGULA**
Pierre Lunel (304 pag. / 199000 lei / 19,9 lei noi)
M. White, **VIAŢA LUI DARWIN**
J. Gribbin (400 pag. / 220000 lei / 22 lei noi)
Carolly Erickson **JOSEPHINE – prima împărăteasă a Franţei**
(432 pag. / 250000 lei / 25 lei noi)
VIAŢA EXTRAVAGANTĂ A LUI HENRIC AL VIII-LEA
(480 pag. / 220000 lei / 22 lei noi)
Edmond Rossier **PE TREPTELE TRONULUI** (240 pag. / 175000 lei / 17,5 lei noi)
Evelyne Lever **PE EŞAFOD – MARIA ANTOANETA Ultima regină a Franţei**
(432 pag. / 250000 lei / 25 lei noi)

XIV. MEMORIA SECOLELOR

Claude Mossč **PROCESUL LUI SOCRATE**
(192 pag. / 115000 lei / 11,5 lei noi

XV. LAUREAŢII AI PREMIULUI NOBEL PENTRU LITERATURĂ

François Mauriac **CĂILE MĂRII** (256 pag. / 170000 lei / 17 lei noi)
William Golding **PIRAMIDA** (272 pag. / 185000 lei / 18,5 lei noi)
W. Churchill **ISTORIA AMERICII** (544 pag. / 330000 lei / 33 lei noi)

ULTIMELE APARIŢII

Colectiv **CEA MAI FRUMOASĂ ISTORIE A LUMII**
(208 pag. / 139000 lei / 13,9 lei noi)
Judith Lennox **DRAGOSTE ŞI RĂZBUNARE** (464 pag. / 270000 lei / 27 lei noi)
Josephine Cox **PUTEREA DRAGOSTEI** (364 pag. / 220000 lei / 22 lei noi)
Colectiv **ZOONOZE** (864 pag. / 850000 lei / 85 lei noi)
Lisa Scottoline **OBSESIA** (336 pag. / 210000 lei / 21 lei noi)
Nicolas J. Talley **EXAMINAREA CLINICĂ**
S. O'Connor **Tratat de semiologie ilustrat** (528 pag. / 800000 lei / 80 lei noi)
S. J.Spignesi **100 CELE MAI MARI DEZASTRE** (368 pag. / 230000 lei / 23 lei noi)
J. Ann Krentz **SPAIMELE TRECUTULUI** (352 pag. / 230000 lei / 23 lei noi)
Michael White **LA FRONTIERELE ŞTIINŢEI** (168 pag. / 168000 lei / 16,8 lei noi)
Sidney Sheldon **SUSPANS** (376 pag. / 250000 lei / 25 lei noi)
Steve Martini **SUB TEROARE** (480 pag. / 290000 lei / 29 lei noi)
Daniel Burt **100 CEI MAI MARI SCRIITORI AI LUMII**
(384 pag. / 249000 lei / 24,9 lei noi)
Elizabeth Abbott **O ISTORIE A AMANTELOR** (472 pag. / 270000 lei / 27 lei noi)
Denis Richard **DICŢIONAR DE DROGURI, TOXICOMANII ŞI**
J.-L. Senon **DEPENDENŢE** (752 pag. / 490000 lei / 49 lei noi)
Pamela Anderson **UN VIS ÎMPLINIT** (336 pag. / 210000 lei / 21 lei noi)
David Brownstone **ENCICLOPEDIA RAZBOAIELOR**
Irene Franck (608 pag. / 350000 lei / 35 lei noi)
M. Hartland **A TREIA TRĂDARE** (288 pag. / 230000 lei / 23 lei noi)
Carolly Erickson **REGINA ELISABETA** (480 pag. / 280000 lei / 28 lei noi)
Prof. I. Holdevici **PSIHOTERAPIA** (304 pag. / 299000 lei / 29,9 lei noi)
Julia Grice **BĂNUIALA** (304 pag. / 299000 lei / 29,9 lei noi)
Elizabeth Abbott **ISTORIA CELIBATULUI** (520 pag. / 259000 lei / 25,9 lei noi)
Stephanie Laurens **FEMEIA IDEALĂ** (384 pag. / 195000 lei / 19,5 lei noi)
Tom Philbin **100 CELE MAI MARI INVENŢII DINTOTDEAUNA**
(392 pag. / 239000 lei / 23,9 lei noi)
A.J.Cronin **TREI IUBIRI** (672 pag. / 299000 lei / 29,9 lei noi)
***** **CODUL FISCAL** (424 pag. / 399000 lei / 39,9 lei noi)
Jane Green **INFIDELITATE** (352 pag. / 215000 lei / 21,5 lei noi)
Dumitru Rădescu **APELUL ÎN PROCESUL PENAL** (304 pag. / 399000lei / 39,9 lei noi)
Sandra Brown **JURĂMÎNTUL UITAT** (464 pag. / 249000 lei / 24,9 lei noi)
Iris Johansen **SĂ NU CREZI ÎN NIMENI** (288 pag. / 215000 lei / 21,5 lei noi)
Nora Roberts **VÎNĂTOAREA DE COMORI** (496 pag. / 269000 lei / 26,9 lei noi)

Harlan Coben	**UN MESAJ ŞOCANT** (368 pag. / 210000 lei / 21 lei noi)
Danielle Steel	**CARUSELUL ÎNTÎLNIRILOR** (408 pag. / 240000 lei / 24 lei noi)
Barbara Delinsky	**ÎN INIMA NOPŢII** (576 pag. / 289000 lei / 28,9 lei noi)
Dean Koontz	**LA UN PAS DE PARADIS** (688 pag. / 359000 lei / 35,9 lei noi)
Traian Tandin	**ERORI JUDICIARE vol. I** (512 pag. / 299000 lei / 29,9 lei noi)
Smaranda Dobrescu	**PENSII PRIVATE**
Mihai Şeitan	(160 pag. / 159000 lei / 15,9 lei noi)
	CODUL MUNCII (232 pag. / 160000 lei / 16 lei noi)
Karin Slaughter	**FURIE OARBĂ** (440 pag. / 249000 lei / 24,9 lei noi)
Nora Roberts	**LUMINILE NORDULUI** (496 pag. / 298000 lei / 29,8 lei noi)
Amanda Quick	**TAINELE NOPŢII** (368 pag. / 249000 lei / 24,9 lei noi)
A.J.Cronin	**CHEILE ÎMPĂRĂŢIEI** (376 pag. / 289000 lei / 28,9 lei noi)
Charles Panati	**CARTEA SFÎRŞITURILOR** (464 pag. / 330000 lei / 33 lei noi)
James Patterson	**BUFONUL**
Andrew Cross	(424 pag. / 349000 lei / 34,9 lei noi)
Neil Somerville	**ZODIACUL CHINEZESC 2006** (400 pag. / 240000 lei / 24 lei noi)
Vladimir Alexe	**DE LA STALIN LA SADDAM - Secrete biografice** (312 pag. / 299000 lei / 29,9 lei noi)
Dr. P. de Wailly	**AL ŞASELEA SIMŢ AL ANIMALELOR** (240 pag. / 190000 lei / 19 lei noi)
M. Lee Lanning	**100 DE PERSONALITĂŢI MILITARE ALE LUMII** (392 pag. / 340000 lei / 34 lei noi)
Danielle Steel	**A DOUA ŞANSĂ** (252 pag. / 270000 lei / 27 lei noi)
Jude Deveraux	**CHEMAREA DESTINULUI** (280 pag. / 278000 lei / 27,8 lei noi)
André Maurois	**UN DON JUAN VIAŢA LUI BYRON** (512 pag. / 320000 lei / 32 lei noi)
Barbara Delinsky	**O LECŢIE DE VIAŢĂ** (536 pag. / 330000 lei / 33 lei noi)
Vladimir Volkoff	**OASPETELE PAPEI** (432 pag. / 359000 lei / 35,9 lei noi)
Sinclair Lewis	**DR. ARROWSMITH** (560 pag. / 349000 lei / 34,9 lei noi)
Nora Roberts	**MARTORUL** (376 pag. / 299000 lei / 29,9 lei noi)
Philip Stokes	**100 MARI GÎNDITORI AI LUMII** (232 pag. / 319000 lei / 31,9 lei noi)
Fabio Ragno	**INIŢIERE ÎN MISTERELE ISTORIEI** (224 pag. / 229000 lei / 22,9 lei noi)
Michael Connelly	**JOCURI DE CULISE** (408 pag. / 349000 lei / 34,9 lei noi)
Anthony Blond	**O ISTORIE SCANDALOASĂ A ÎMPĂRAŢILOR ROMANI** (280 pag. / 299000 lei / 29,9 lei noi)
Traian Tandin	**ERORI JUDICIARE ÎN ROMÂNIA** (376 pag. / 329000 lei / 32,9 lei noi)
M. Higgins Clark	**CASA BLESTEMATĂ** (400 pag. / 339000 lei / 33,9 lei noi)
Jude Deveraux	**ANOTIMPUL IUBIRII** (304 pag. / 299000 lei / 29,9 lei noi)
M.Cruz-Smith	**GOLFUL HAVANA** (440 pag. / 349000 lei / 34,9 lei noi)
B.Delinsky	**MAI BINE MAI TÎRZIU** (456 pag. / 299000 lei / 29,9 lei noi)
Nora Roberts	**DALIA ALBASTRĂ** (408 pag. / 349000 lei / 34,9 lei noi)
Mary H.Clark	**PASĂREA NOPŢII** (352 pag. / 349000 lei / 34,9 lei noi)
Valentin Iftenie	**MEDICINA LEGALĂ Ediţie revăzută şi adăugită** (361 pag. / 390000 lei / 39 lei noi)
Josephine Cox	**IMPOSIBILA UITARE** (376 pag. / 297000 lei / 29,7 lei noi)
Jean-F. Dortier	**ŞTIINŢELE UMANISTE** (424 pag. / 329000 lei / 32,9 lei noi)
Amanda Quick	**MINCIUNI SUB CLAR DE LUNĂ** (368 pag. / 329000 lei / 32,9 lei noi)
John Malone	**VERDICTUL TIMPULUI** (224 pag. / 299000 lei / 29,9 lei noi)
B.T.Bradford	**O FEMEIE DE SUCCES** (480 pag. / 299000 lei / 29,9 lei noi)
Jude Deveraux	**CAPCANA TIMPULUI** (320 pag. / 299000 lei / 29,9 lei noi)
Linda Howard	**JOCUL MORŢII** (384 pag. / 339000 lei / 33,9 lei noi)
Michael White	**ÎNFRUNTÎND INCHIZIŢIA - Procesul şi sfîrşitul lui GIORDANO BRUNO** (256 pag. / 249000 lei / 24,9 lei noi)
Jean-Baptiste Duroselle	**ISTORIA RELAŢIILOR INTERNAŢIONALE VOL.I** (408 pag. / 420000 lei / 42 lei noi)

IMPORTANT

Pentru comenzile prin poştă completaţi talonul cu titlurile dorite.

ATENŢIE, NU ESTE NEVOIE SĂ TIMBRAŢI!

În cazul neridicării comenzilor făcute către editura noastră, vă asumaţi achitarea taxelor poştale şi a taxelor de retur survenite prin expedierea coletelor.

CLUBUL CĂRŢII LIDER
Bdul. Libertăţii nr. 4, bl. 117, et. 3, ap. 7, sector 4
cod 040128, Bucureşti, Tel: 317.76.77
0723.335.197
0744.530.970

CARTE POŞTALĂ
Post răspuns

Nu timbraţi / CR

Expeditor _____

Strada _____ **Nr.** ____

Bl. ____ **Sc.** ____ **Et.** ____ **Ap.** ____

Judeţ. _____ **Sector** _____

Cod _____ **Localitate** _____

Tel. _____

Destinatar:

C.P. 42-7, Bucureşti

TITLURI COMANDATE:

	Titlul	Nr. ex.		Titlul	Nr. ex.
1.			6.		
2.			7.		
3.			8.		
4.			9.		
5.			10.		

BESTSELLERURI INTERNAȚIONALE

Romanul ***Alertă de gradul zero,*** al celebrului scriitor american **JAMES PATTERSON**, reprezintă apogeul creației sale. Un adevărat megabestseller, despre posibila naştere a unui nou Mîntuitor, dar şi a întrupării fiului Satanei.

Două tinere, una de şaisprezece ani, cealaltă de paisprezece, ambele virgine, sînt însărcinate.Vaticanul şi întreaga lume catolică îşi îndreaptă atenția asupra lor, cu atît mai mult cu cît la tot pasul se produc dezastre din ce în ce mai frecvente. Ceva stă să se întîmple...Într-o primă fază, oamenii bisericii încearcă din răsputeri să stabilească adevărul în ce le privea pe cele două tinere, dat fiind că starea lor, dincolo de barierele logicii medicale, semăna atît de mult cu cea a Sfintei Fecioare Maria.

La Roma, Papa îi cere preotului Nicholas Rosetti să cerceteze problema, împărtăşindu-i, totodată, un teribil secret: *cu optzeci de ani în urmă, Fecioara Maria apăruse la Fatima, în Portugalia, în fața a trei copii, promițînd naşterea unui prunc divin ce avea să oprească nesfîrşitele dezastre cu care se confrunta omenirea. Dar, în acelaşi timp, va veni pe lume şi fiul Satanei care va aduce ladul pe pămînt.*

Existența celor două fecioare însărcinate creează Vaticanului o dilemă îngrozitoare: care dintre ele poartă copilul sfînt şi care, pe cel damnat? În rezolvarea acestei dileme sînt angajate energii uriaşe, nelipsind surprize de mari proporții.

O carte fantastică, o îmbinare de suspans, coşmaruri apocaliptice şi dragoste, ce îți taie răsuflarea. O poveste tulburătoare, care va stărui multă vreme în memoria cititorilor.

EDITURA LIDER

Lei 329000 (295917 + 27165 TVA + 5918 T.L.)
Lei noi 32,9 (29,6 + 2,71 TVA + 0,59 T.L.)

5 948390 003766